

Trương Tiểu Nhan

Kiếp này
em
từng có
Anh

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Phụ Nữ Và Vòng Ngực

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25: Em Còn Yêu Anh Không

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Mục lục

Chương 1: Phụ Nữ Và Vòng Ngực

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25: Em Còn Yêu Anh Không

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Phụ Nữ Và Vòng Ngực

Tôi luôn muốn viết một câu chuyện liên quan đến chiếc áo ngực của người phụ nữ. Nhân vật chính trong câu chuyện ấy tôi muốn chỉ là chiếc áo ngực mà thôi. Khi ấy, đích thân nó sẽ kể lại cho chúng ta hiểu rõ hơn về lịch sử thăng trầm hàng trăm năm nay của mình.

Trước đây phụ nữ Trung Quốc chỉ dùng yếm, còn áo ngực chỉ là một “sản vật” của phụ nữ phương Tây. Vào thế kỷ 19, những thiếu nữ con nhà giàu dùng vải bạt, vải bố, xương cá voi, dây thép và ren để tạo thành một khung áo ngực. Loại áo ngực này biến cơ thể người phụ nữ trở thành một cái đồng hồ cát, nếu mặc nó một thời gian dài, nội tạng sẽ bị tổn thương. Năm 1889, một hãng sản xuất áo ngực ở Paris - bà Hermine Cadolle đã phát minh ra chiếc áo ngực đầu tiên của thế giới - đó là một loại áo ngực chỉ bó chịt phần ngực chứ không bó chịt cả vùng thân trên như trước nữa.

Chiếc áo ngực thời đó tuy không cần phải bó chịt từ ngực tới eo, nhưng nó vẫn là một “vật khủng”. Năm 1913, con gái cưng của Caresse Crosby[1] bảo người giúp việc thắt nút hai chiếc khăn tay lại với nhau, rồi dùng hai dải lụa hồng tạo thành hai dây quai trên vai và biến nó thành một chiếc áo ngực đầy quyến rũ. Chiếc áo ngực đó đã được hãng sản xuất áo ngực Warner Brothers mua lại bản quyền với giá 1.500 đô-la và thu được một khoản lợi nhuận khổng lồ từ việc sản xuất và bán chiếc áo ngực hoàn chỉnh đầu tiên của thế giới. Năm 1935, công ty này đã phát minh ra cúp ngực, từ cúp A đến cúp D, mà trong đó cúp A nhỏ nhất, cúp D to nhất. Năm 1960 là năm xảy ra cuộc đại cách mạng của áo ngực với phong trào “đốt áo ngực nơi công cộng” vì quan điểm giải thoát phụ nữ khỏi “vẻ đẹp giả dối”. Đến những thập niên 90, nhà thiết kế thời trang đã thiết kế cho phụ nữ mặc

áo ngực ra bên ngoài, trào lưu áo ngực lại quay trở lại, tỷ lệ người đi phẫu thuật thẩm mỹ ngực đứng thứ hai trong các ca phẫu thuật thẩm mỹ. Và từ đây, phụ nữ và áo ngực cùng tồn tại với nhau.

[1] Người đầu tiên nhận bằng sáng chế ra chiếc áo ngực.

Nếu nói giai đoạn lịch sử này có điểm nào đó giống với lịch sử của Trung Quốc, như vậy há chẳng phải nói Trung Quốc là một chiếc áo ngực sao? Nhưng thật sự chiếc áo ngực rất giống với Trung Quốc, trải qua một cuộc đại cách mạng văn hóa rồi cuối cùng cũng vững mạnh hẳn lên.

Chiếc áo ngực đầu tiên tôi mặc là của mẹ. Một hôm, mẹ bảo. “Châu Nhị à, con đến tuổi phải mặc áo ngực rồi đấy!” Bởi tôi không đủ dũng khí tự mình đi mua, nên đã lén trộm một cái của mẹ để mặc. Cái áo đó màu da, giữa hai quả áo là một bông hồng nhỏ xinh xắn. Còn lần đầu tiên tôi dũng cảm mua một chiếc áo cho chính mình là từ một chiếc xe đẩy rong, người bán là đàn ông, ông ta đẩy xe đến khu chợ sầm uất để bày bán, mấy chục chiếc áo ngực xếp thành từng hàng, từng đống to to nhỏ nhỏ chất như núi, trông vô cùng chói ngợp.

Còn giờ đây, tôi đã là giám đốc một showroom ở khu Trung Hoàn của một tập đoàn bán lẻ đồ lót, showroom này chuyên kinh doanh những sản phẩm đồ lót cao cấp có tiếng của Pháp và Ý. Hàng loạt những câu chuyện xảy ra với tôi gần đây đã nhắc nhở tôi rằng: hóa ra tình yêu và áo ngực của phụ nữ không thể tách rời nhau được!

Showroom của tôi nằm ở khu vành đai trung tâm, tầng hai của một trung tâm thương mại Trung Hoàn[2], nơi đây là địa điểm đóng đô của rất nhiều hãng thời trang cao cấp nổi tiếng nên tiền thuê showroom rất đắt đỏ. Trong showroom, ngoài tôi ra còn có hai nhân viên nữa: Anna - 26 tuổi và Jenny - 38 tuổi. Anna là một cô gái rất chăm chỉ, chịu khó, mỗi nhược điểm là lắm bệnh lắm tật, mỗi khi đến kỳ là lại đau đớn đến khổ sở, mặt mũi tái xanh tái xám. Còn Jenny là bà mẹ của hai cậu con trai, giao tiếp rất giỏi, giữ được

mối quan hệ với khách hàng rất tốt, sức khỏe thì khỏi phải bàn. Hai người họ kết hợp với nhau thì đúng là mười phân vẹn mười, ở họ còn có một đặc điểm rất thú vị, đó là Anna chỉ nặng 41 cân, còn Jenny lại nặng những 68 cân, cứ nhìn thân hình của hai người thì quả thật không một khách hàng nào bước chân vào showroom phải tự ti, xấu hổ cả.

[2] Còn gọi là quận Trung tâm (Central), là trung tâm chính trị và khu mua sắm cao cấp ở Hồng Kông.

Nói về những chiếc áo lót cao cấp, nó mang trong mình cả một mệnh đề triết học, đó chính là càng ít vải lại càng đắt. Càng ít vải sẽ càng quyến rũ, mà sự quyến rũ ấy lại không dung tục, đó chính là một kiểu nghệ thuật. Một phụ nữ có thể khiến mọi đàn ông khác cảm thấy mình quyến rũ, hấp dẫn mà lại không cho rằng cô ấy dung tục, rẻ tiền, đó chính là thành công.

Đàn bà thông minh đều hiểu phải biết đầu tư cho vấn đề quyến rũ và hấp dẫn phái mạnh đó, vì vậy mà cho dù các sản phẩm áo ngực của hãng chúng tôi có giá cả không hề rẻ, nhưng chưa bao giờ chúng tôi đau đầu về chuyện không có khách hàng.

Khách hàng chủ yếu của chúng tôi đa phần là những công chức cao cấp có thu nhập cao, còn mấy quý bà lắm tiền chưa chắc đã nỡ bỏ tiền ra mua đâu nhé. Tôi từng gặp một quý bà, khi bà ta cởi chiếc áo ngực ra, nó đã được mặc đến vàng ố lên rồi, đến nỗi cả gọng thép ở ngực cũng đã bị lò rỉ ra. Khi lập gia đình, phụ nữ thường có tâm niệm: mọi sự vậy là đã an bài nên không còn để ý mấy đến đồ lót của mình nữa. Kẻ thù lớn nhất của ngành nghề kinh doanh đồ lót không phải tình hình kinh tế khó khăn, mà chính là “hôn nhân”. Còn nhân tố kích thích việc kinh doanh đồ lót phát triển, lại chính là “ngoại tình”.

Hôm nay, khi chuẩn bị đóng cửa showroom, Từ Ngọc bỗng đến tìm tôi. Tôi có thể thấy những anh chàng ngoài phố đang hau háu đổ dồn ánh mắt vào cô ấy. Cô ấy là một cô gái đẹp sở hữu cúp ngực A36.

“Châu Nhị, cậu có bút chì không?” Vừa bước vào Từ Ngọc đã hỏi tôi.

“Bút bi được không?” Tôi đưa cho cô ấy chiếc bút bi.

“Không, phải là bút chì mới được.” Từ Ngọc lắc đầu.

Tôi vừa lục trong ngăn kéo thấy một chiếc bút chì vừa hỏi. “Cậu muốn viết gì vậy?”

“Tớ vừa chụp xong một bộ sưu tập áo tắm, tay đạo diễn nói rằng phải đặt một chiếc bút chì dưới ngực, nếu ngực đẽ xuống giữ chặt chiếc bút đó thì có nghĩa ngực đã bị chảy xệ.”

Tôi quen biết Từ Ngọc cũng được khoảng ba năm, lúc đó tôi đang làm việc tại bộ phận thiết kế, còn Từ Ngọc đến ứng tuyển làm người mẫu đồ lót. Cơ thể của cô ấy rất đẹp, cao 1 mét 65, ba vòng lần lượt 91-61-91, nước da trắng ngần, đôi chân thẳng tắp. Khi mặc đồ lót trông vô cùng quyến rũ, nên tôi tuyển dụng ngay. Từ đó, chúng tôi thường chuyện trò thân mật với nhau, trở thành cặp bạn bè thân thiết không còn gì để giấu giếm. Tôi từng bỏ công sức thiết kế vài mẫu áo lót, tự tiến cử lên tay cấp trên có quốc tịch Pháp, hy vọng ông ta sẽ tiến cử những mẫu đó với Tổng công ty. Nhưng ông ta đã từ chối. Từ Ngọc biết chuyện này liền hẹn tay cấp trên quốc tịch Pháp đó đi ăn cơm, giả lả nói cười, rượu rót tràn môi, cố gắng tiến cử những mẫu đồ lót của tôi. Cuối cùng ông ta cũng phải đồng ý sẽ đưa những mẫu ấy của tôi ra trước Tổng công ty. Chuyện này sau đấy khá lâu tôi mới được biết. Chỉ tiếc thay phía Tổng công ty cho đến tận bây giờ vẫn chưa có tin tức gì phản hồi cả.

“Sao nào? Ngực của cậu có bị chảy xệ không?” Tôi hỏi cô ấy.

“May quá không chảy.” Cô ấy nói một cách hài lòng.

“Ngực to quá cũng chẳng hay ho gì.” Tôi dọa. “Nếu nặng quá sẽ bị xệ xuống rất nhanh đấy.”

“Tớ lại nghĩ nguyên nhân khiến ngực chảy xệ không phải do trọng lượng của nó, hay do lực hấp dẫn của trái đất.” Từ Ngọc từng từng nói.

“Thế là vì cái gì vậy?” Tôi hỏi lại.

“Do đôi tay của đám đàn ông.” Từ Ngọc phá lên cười khanh khách. “Đôi gọng kìm ấy nào biết phân biệt nặng nhẹ chứ.”

“Tớ muốn mua một chiếc áo ngực mới.” Từ Ngọc cắn bút chì nói.

“Tuần trước cậu đã mua một cái mới toanh rồi còn gì?” Tôi nói.

“Ôi dào, đừng có nhắc đến nữa, mấy hôm trước lúc tắm nắng không để ý tớ để nó rơi xuống lan can nhà dưới, hôm nay thấy một con chim mẹ đáng ghét đã tha về làm tổ của nó rồi.”

“Đó chắc là chiếc tổ chim đắt tiền nhất thế giới đấy nhỉ.” Tôi cười khùng khục.

“Con chim mẹ đó chắc cũng không bao giờ có thể ngờ được một ngày đẹp trời nào đó ở đất Hồng Kông này lại được hưởng thụ một chiếc tổ chim được sản xuất bằng ren cao cấp của nước Pháp.” Từ Ngọc cười nhả nhó.

Đã quá giờ làm 15 phút, tôi bảo Jenny và Anna tan ca trước.

“Cậu muốn mua áo ngực như thế nào?” Tôi hỏi Từ Ngọc.

“Một cái mà khiến đàn ông khi nhìn thấy phải thở hổn hển.” Từ Ngọc vươn cao bộ ngực của mình lên rồi nói.

“Ý cậu muốn một cái áo ngực khiến anh ta phải mắc bệnh tim đúng không?” Tôi cầm một chiếc áo ngực chỉ che ba phần tư bầu ngực được làm từ sợi và ren nhân tạo đưa cho cô ấy. Chiếc áo ngực cúp ba phần tư sẽ khiến cho một phần tư của bộ ngực được lộ ra ngoài, nó hấp dẫn và quyến rũ hơn loại áo ngực cúp hoàn toàn. Điểm đặc biệt nhất của chiếc áo tôi chọn

chính là giữa hai bầu ngực có một con chuột Micky sặc sỡ, trong sự quyến rũ hàm chứa vẻ thuần khiết, đơn giản.

“Đáng yêu quá.” Từ Ngọc cầm chiếc áo đi vào phòng thử.

Tôi bước ra đóng cửa lớn.

“Mặc xong rồi đây, cậu vào đây ngắm thử xem sao, hình như không thể bao trọn toàn bộ.” Từ Ngọc thò đầu từ trong phòng thử ra nói.

“Sao thế?” Tôi ngắm nghía cô ấy.

Cô ấy nhìn gương rồi ỉu xiu nói. “Hình như tở béo lên thì phải, lúc nãy khi mặc đồ bơi tở đã cảm thấy vậy rồi.”

Khi mặc chiếc áo ngực này lên người, trông cô ấy đẹp không thể tả, chú chuột Micky ở giữa hai bầu ngực gần như đang bị nghẹt thở. Ngắm cô ấy như vậy, tôi lại oán trách mẹ mình sao di truyền cho tôi bộ ngực cúp A34 mà không phải cúp A36.

“Cậu cúi người xuống xem sao.” Tôi nói.

Cô ấy cong người xuống, tôi giúp cô ấy đẩy hai bầu ngực ra phía trước.

“Phải mặc như thế này này. Ai nói không thể cho hết vào được chứ? Vừa vặn rồi nhé.”

“Cậu thường giúp người khác kiểu như này à?”

“Đây là công việc của tở mà.”

“May mà cậu không bị les.”

“Les cũng chưa chắc đã thích người như cậu nhé, đừng có ở đấy mà tưởng bở!”

“Tớ lấy cái này, giá nhân viên nhé!”

“Biết rồi.”

“Ôi chết!” Đột nhiên cô ấy kêu lên thất thanh. “Tớ quên mua tạp chí rồi.”

“Tạp chí gì?”

“Địa lý quốc gia.”

“Cậu đọc cuốn tạp chí ấy á?”

“Không, để Vũ Vô Quá đọc, chết rồi, các hiệu sách đóng cửa hết rồi còn đâu. Anh ấy cần dùng đến nó khi viết tiểu thuyết.”

Vũ Vô Quá là bạn trai của Từ Ngọc, anh ta là biên tập viên của một tờ báo, đồng thời cũng là một tác giả của thể loại tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Vũ Vô Quá là bút danh của anh ta, còn tên thật hình như là Vũ Tự thì phải, tôi quên mất rồi.

Trước mặt mọi người, Từ Ngọc thích gọi tên anh ta là Vũ Vô Quá, cô ấy rất sùng bái anh ta, lúc nào cũng gọi cái tên đó một cách đầy tự hào và kiêu hãnh. Cô ấy tin tưởng một cách sâu sắc rằng cái tên Vũ Vô Quá ấy trong một tương lai không xa sẽ trở nên nổi đình nổi đám. Còn tôi thì thấy cái tên này cũng thật lăm ý nghĩa: Vũ Vô Quá - thì đúng là “Vú không quá” rồi - chắc chắn là “Vú không” bao giờ “Quá đáng”.

“Đi mua tạp chí với mình đi.” Cô ấy cuống quýt nói.

“Muộn thế này rồi còn tìm mua ở đâu được chứ?”

“Đến đâu thì có thể mua được?” Từ Ngọc hỏi ngược lại tôi.

“Giờ này thì các hiệu sách và sạp báo của khu Trung Hoàn cũng đóng cửa hết rồi.”

“Cứ đi xem thế nào.” Từ Ngọc kéo tôi xềnh xệch. “Biết đâu lại tìm được chỗ nào đó chưa đóng cửa.”

“Tớ còn phải đóng cửa hàng đã, cậu đi trước đi. Ở khu nhà Tân thế giới có một sạp báo đấy, cậu chạy ra đó thử xem, biết đâu vẫn chưa dọn.”

Từ Ngọc lao bổ ra ngoài với đôi giày đế cao chót vót.

20 phút sau, tôi đến chỗ sạp báo, thấy cô ấy đang ngồi ủ rũ trên bậc tam cấp bằng đá.

“Dọn rồi.” Cô ấy chỉ vào chiếc thùng gỗ trên sạp. Tất cả những cuốn tạp chí đều được cất trong đó và được khóa thật chặt.

“Để mai mua vậy.”

“Cuốn tạp chí đó xuất bản hôm nay, tớ đã hứa với anh ấy là tối nay sẽ cầm về rồi.”

“Anh ấy chắc cũng không trách cứ gì cậu đâu.”

Bất chợt Từ Ngọc ngược lên nhìn tôi, dò hỏi.

“Cậu thử đoán xem trong chiếc thùng gỗ kia liệu có cuốn tạp chí đó không?”

“Cậu định ăn trộm sao?”

“Không phải trộm.” Cô ấy bắt đầu quỳ gối xuống nghiên cứu chiếc khóa cũ kỹ của thùng gỗ.

“Tớ lấy cuốn tạp chí, sau đó để tiền vào đó, như thế cũng đồng nghĩa với việc tớ đã mua nó mà!” Từ Ngọc dốc hết mọi thứ trong túi da của mình ra, tìm thấy một chiếc giũa móng tay, thử chọc vào lỗ khóa của ổ khóa.

“Không được thế!” Tôi ngăn cô ấy.

“Suýt!” Cô ấy ra hiệu cho tôi quỳ xuống giúp đỡ.

Tìm tôi đập thành thịch, tôi thật chẳng muốn chỉ vì ăn trộm một cuốn tạp chí Địa lý quốc gia mà phải bị ngồi tù chút nào.

Mất rất nhiều thời gian, mồ hôi vã ra như tắm mà Từ Ngọc vẫn không thể mở được ổ khóa.

“Để tớ thử xem sao.” Tôi sốt ruột.

“Các cô đang làm gì vậy?” Một nhân viên mặc quần áo bảo vệ tòa nhà đang đứng dưới bậc tam cấp quát lớn.

Từ Ngọc vội vàng thu dọn đồng đồ đạc của mình, rồi kéo tôi chạy thực mạng. Chúng tôi chạy mãi đến tận quảng trường tượng Hoàng hậu, ngoái lại phía sau không còn thấy ai đuổi nữa mới dám dừng lại.

“Vì anh ta mà cậu tình nguyện ăn trộm, còn chuyện gì cậu có thể làm vì anh ta nữa đây?” Tôi thở hồng hộc mắng cô ấy.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Từ Ngọc ngửa mặt lên trời nói. “Tớ có thể vì anh ấy làm bất cứ chuyện gì. Ngay cả chết tớ cũng không ngại.”

Tôi bật cười phá lên.

“Cậu cười cái gì?”

“Lâu lắm rồi không được nghe những lời kiểu như vậy, cảm động quá!” Tôi nói một cách thật lòng.

“Cậu cũng có thể chết vì người mình yêu chứ?”

“Nhưng tớ không biết anh ấy có nguyện chết vì mình hay không.”

“Tớ có cảm giác Vũ Vô Quá chính là người đàn ông cuối cùng của đời tớ.”

“Lần nào cậu chẳng cảm thấy thế.”

“Lần này không giống với những lần trước. Tớ và anh ấy đã ở bên nhau được hai năm rồi, đây là cuộc tình dài lâu nhất của tớ. Tớ rất ngưỡng mộ anh ấy, anh ấy đã dạy tớ nhiều điều lắm. Anh ấy như một người ngoài hành tinh, rồi đột nhiên lao vào thế giới của tớ khiến tớ hiểu rằng tình yêu và cuộc sống hóa ra cũng có thể như thế này.”

“Người ngoài hành tinh? Lại là một tình tiết tất yếu của tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Cậu tin có người ngoài hành tinh à?”

“Tớ cũng không biết nữa. Vũ Vô Quá là một người có trí tưởng tượng cực kỳ phong phú. Ở bên một người đàn ông như vậy thật thú vị.”

“Chuyện tình yêu ai chẳng cần một chút trí tưởng tượng chứ? Không mua được cuốn tạp chí Địa lý quốc gia, hôm nay cậu về ăn nói sao với anh ta đây?”

“Cũng may hôm nay tớ mua được áo lót.”

“Áo lót có thể thay thế cuốn tạp chí đó sao?”

“Đương nhiên là không rồi.” Từ Ngọc nói.

“Rõ là thế.”

“Có điều...” Cô ấy cầm chiếc áo ngực từ trong túi ra ngắm nghía. “Tối nay, chỉ cần tớ mặc chiếc áo ngực này, kiểu gì cũng khiến anh ấy bị quyến rũ đến mê hoặc, sẽ tạm thời quên đi chuyện cuốn tạp chí.”

Tôi từng gặp Vũ Vô Quá vài lần. Anh ta rất đẹp trai, phong độ, dáng dong dỏng, rất thích mặc áo sơ mi, quần bò, tất trắng và đi giày thể thao. Không hiểu sao tôi rất dị ứng với người đàn ông tuổi đã quá 30, lại chẳng phải vận động viên thể dục thể thao mà suốt ngày đi tất trắng và xỏ giày thể thao, trông bọn họ cứ như một đám cự tuyệt với sự trưởng thành vậy. Vóc dáng của Vũ Vô Quá cũng chẳng phải vạm vỡ gì cho cam, nhưng trong lòng Từ Ngọc, anh ta lại có một thân hình vô cùng cường tráng. Khi anh ta nói chuyện, Từ Ngọc lúc nào cũng chăm chú lắng nghe như thể sợ vuột mất một câu một chữ. Chính vì thế mà đối với Từ Ngọc, Vũ Vô Quá có chút kiêu ngạo. Và cũng chính vì thế tôi mới biết, sự kiêu ngạo của một người đàn ông lại xuất phát từ sự sùng bái của người phụ nữ.

Sau khi quen nhau được một tháng thì Từ Ngọc và Vũ Vô Quá dọn về sống chung, Từ Ngọc dọn đồ về căn phòng ở Trung Tây của anh ta. Các bạn đừng tưởng rằng tác giả của thể loại tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đều là

những fan cuồng của khoa học và máy tính nhé, Vũ Vô Quá là một ví dụ điển hình, anh ta chẳng phải người đam mê khoa học, lại cũng chẳng tinh thông máy tính, anh ta đích thực là một người xa rời thực tế, hay nói một cách khác là nhắm mắt làm liều.

Tôi chẳng phải độc giả của Vũ Vô Quá, thật ra tôi cũng chẳng thích thể loại tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Vũ Vô Quá từng xuất bản một cuốn sách, nhưng bán rất chậm. Anh ta oán trách nhà xuất bản đó có quy mô quá nhỏ, công tác truyền thông cho sách cũng không được tốt, chất lượng in lại quá kém.

“Đi xem phim đi?” Từ Ngọc hỏi.

“Bộ phim cấp ba khởi chiếu trong tuần này chúng ta đã xem rồi, còn phim nào mà xem nữa chú?”

“Vẫn còn một bộ chưa xem mà.”

Đi xem phim cấp ba là trò tiêu khiển của tôi và Từ Ngọc. Năm ngoái, sau khi trót xem một bộ phim cấp ba, chúng tôi đã thường rủ nhau cùng đi xem. Phim cấp ba quả thật là một vở hài kịch thành công nhất, không một bộ phim nào có thể vượt qua nó cả. Những anh chàng trong phim với body vạm vỡ đầy nóng bỏng khiến chị em phát sốt chẳng hiểu sao vô duyên vô cố cứ cởi hết quần áo ra, rồi lại vô duyên vô cố nằm trên giường. Những lúc như thế tôi và Từ Ngọc lại ôm bụng cười lăn lộn trong rạp.

Hai con đàn bà cùng nhau đi xem phim cấp ba đương nhiên khó có thể tránh khỏi những ánh mắt tò mò, thắc mắc của người khác, nhưng đó cũng lại là một trong những lạc thú của chúng tôi. Khi đàn ông bước vào rạp với hy vọng bộ phim đó có thể khiến anh ta kích thích, còn đàn bà khi vào rạp xem phim ấy, thật ra tâm trạng cũng chỉ giống như lúc bước vào ngôi nhà của một khu vui chơi nào đó, chỉ để tìm kiếm cảm giác mới mẻ, kích thích mà thôi.

Trong rạp lèo tèo vài người, thế nên hai chúng tôi thoải mái gác cả hai chân lên ghế, vừa tí tách ăn bông ngô vừa liến thoắng bình phẩm cơ thể của nhân vật nam chính và nhân vật nữ chính.

“Ôi chao, cơ bắp của anh này tuyệt đấy.” Từ Ngọc xuýt xoa.

Tôi không nói không rằng, chỉ dựa đầu vào vai cô ấy.

“Lại cãi nhau à?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Anh ấy làm gì biết cãi nhau với tớ.” Tôi nói.

Sau khi ra khỏi rạp, tôi và Từ Ngọc chia tay, trở về căn hộ độc thân ở khu Trung Hoàn. Khu nhà tôi ở là một tòa nhà sáu tầng ở phường Lan Quế, không có thang máy. Tôi ở tầng hai. Đó là một căn hộ cho thuê, tổng diện tích 60 mét vuông. Gần đây tầng một người ta mới mở một cửa hàng chuyên bán bánh ngọt, bà chủ họ Quách, là người Hoa Kiều Indonesia. Chị ấy khoảng 50 tuổi, nhẹ nhàng phúc hậu, thân hình hơi mập. Chị ấy sinh ra và lớn lên ở Indonesia, lấy chồng Hồng Kông, nói tiếng Quảng Đông vô cùng lưu loát. Bánh ngọt chị ấy làm không giống với các loại bánh thông thường khác, chị ấy dùng bơ để làm.

“Bánh ngọt bơ ăn ngon nhất đấy.” Chị ấy thường tự hào nói vậy.

Màu sắc chiếc bánh chị làm cũng vô cùng bắt mắt, tôi từng trông thấy một chiếc bánh ngọt màu xanh như nước hồ thu, đó là chiếc bánh đẹp nhất mà tôi từng trông thấy trong đời.

Tiệm bánh của chị ấy chẳng cần quảng cáo gì cả, chủ yếu là tiếp nhận các đơn đặt hàng, nhưng vì có thương hiệu tốt nên khách vẫn đến ùn ùn. Chị ấy đích thân làm ra từng cái bánh một. Cứ mỗi sáng, tôi lại có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của những chiếc bánh vừa mới ra lò, và đó chính là một món hoa hồng dành cho tôi khi thuê trọ ở chỗ này.

Thông thường buổi tối 8 giờ cửa hàng sẽ đóng cửa, nhưng hôm nay khi về nhà, tôi vẫn thấy chị Quách đang ngồi trong đó.

“Chị Quách, vẫn chưa đóng cửa hàng sao?”

“Tôi đợi người đến lấy bánh.” Chị ấy khách sáo trả lời.

“Mượn thế này rồi vẫn còn có người lấy bánh sao?”

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên bước vào.

Chị Quách đưa chiếc bánh cho người đàn ông đó và cùng đi theo ông ta.

Người đàn ông đó là chồng chị ấy sao? Chắc không phải, lúc này chị ấy nói là khách đến lấy bánh mà. Liệu có phải chị ấy đang mượn cố đưa bánh ngọt để giấu chồng tự tình với giai không? Trông người đàn ông kia cũng được lắm chứ, vóc dáng chuẩn, cân đối. Chị Quách tuy đã bước vào tuổi trung niên, nhưng khuôn ngực vẫn còn đầy đặn lắm, tôi đoán chắc đó cũng phải cỡ 36B (đó là bản năng nghề nghiệp của tôi mất rồi).

Tôi chạy lên tầng hai, cởi bỏ quần áo, mở vòi hoa sen rồi cũng cởi luôn cả áo ngực để trong bồn rửa tay. Tôi không có thói quen cứ về đến nhà là phải giặt ngay đồ lót, nhưng tối nay trời quá sức nóng nực, lại chạy thực mạng cùng với Từ Ngọc gần nghìn mét, nên việc đầu tiên khi vừa bước chân vào nhà chính là muốn được ngay lập tức cởi bỏ chiếc áo ngực và giặt nó sạch sẽ. Chiếc áo ngực màu hồng phấn này là chiếc tôi thích nhất. Tôi có nhiều áo ngực lắm, nhưng không hiểu sao tôi chỉ thích mỗi cái này. Đây là chiếc áo kiểu ký ức, chỉ cần mặc quen rồi là nó sẽ quen với một kiểu hình dáng nào đó, dù có trải qua bao nhiêu lần giặt giũ, sấy hay phơi thì nó vẫn không bao giờ thay hình đổi dạng. Tôi không biết có phải ý niệm ấy đến từ chiếc ô tô hay không, bởi có vài hãng sản xuất ô tô danh tiếng đều có hệ thống ký ức chỗ ngồi, tài xế chỉ cần ngồi lên ghế lái, nhấn nút một cái là chiếc ghế lái tự động điều chỉnh về vị trí lần trước anh ta từng ngồi. Tôi cho rằng chiếc-áo-ngực-ký-ức ấy vô cùng thực dụng. Nhưng hệ thống ký ức

không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi thiên vị chiếc áo này, mà do tôi đã mặc nó trong lần đầu tiên gặp gỡ Đường Văn Lâm, chính anh đã khen tôi có bộ ngực quyến rũ. Khi mặc chiếc áo ngực này, nó khiến tôi có cảm giác mình là một người phụ nữ đích thực.

Có lẽ tối nay anh ấy không đến tìm tôi.

Sáng sớm, những tưởng mình sẽ lại bị đánh thức bởi mùi thơm ngào ngạt của tiệm bánh dưới tầng như mọi hôm, hóa ra tôi chẳng hề yên giấc, sắc trời hôm nay một màu xám khói, cứ mênh mang, lại lất phất mưa bay. Chiếc áo ngực tối qua tôi giặt giở vẫn chưa khô, tôi đành mặc một chiếc áo ngực màu trắng và một bộ váy cũng màu trắng. Với thời tiết ẩm ương thế này, lẽ ra không nên mặc đồ trắng, nhưng tôi chỉ tìm thấy đúng bộ váy này còn phẳng phiu trong tủ quần áo của mình, những cái khác đều nhăn nhúm hết cả.

Đi qua tầng một, theo thói quen tôi cất tiếng chào chị Quách. Chị ấy vẫn rất vui vẻ, thời tiết có u ám đến thế nào cũng không hề ảnh hưởng đến chị, có lẽ chị đã trải qua một đêm tuyệt vời.

Bước ra khỏi tòa nhà, tôi thấy Đường Văn Lâm đang đứng đợi. Anh ấy mặc quần tây màu xanh da trời, áo sơ mi trắng không cài cúc áo cổ, chiếc cà vạt đang cuộn vào để trong túi áo. Đêm qua anh ấy đã tặng ca.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi cố ý không gây khó dễ cho anh.

“Anh muốn đến nhìn em một chút. Đi ăn sáng cùng anh nhé?”

“Anh không mệt sao?”

“Anh quen rồi.”

Trông thấy vóc dáng tiều tụy sau một đêm làm việc của anh, tôi không nỡ chối từ.

“Trong nhà có bánh mì đấy.” Tôi nói.

Tôi và Văn Lâm cùng trở về nhà, sau đó tôi gọi điện cho Jenny báo hôm nay sẽ đến muộn.

Tôi bỏ túi xách xuống, quần tạp dề lúi húi trong bếp làm bánh mì sandwich kẹp thịt hun khói.

Văn Lâm bước vào, ôm lấy eo tôi.

“Anh biết tối qua em đi đâu không?” Tôi hỏi Văn Lâm, tôi thường xuyên hoạnh hợ anh kiểu đó.

Văn Lâm áp sát mặt vào mái tóc tôi.

“Từ xưa đến nay anh không bao giờ và cũng chưa bao giờ muốn biết buổi tối em thường ở đâu, đi đâu.” Tôi ghen ngào.

“Anh tin em mà.” Văn Lâm nói.

“Chẳng hạn nếu tối qua em chết, sáng nay anh đến mới hay tin thì sao? Chẳng hạn nếu tối qua em ở cùng với một người đàn ông khác, anh cũng sẽ không bao giờ biết.”

“Liệu em có thể không?”

“Em hy vọng là em sẽ thế.” Tôi nói.

Giá như không toàn tâm toàn ý mà yêu một người đàn ông, thì có lẽ tôi đã vui vẻ hơn bây giờ rồi. Tình yêu đối với tôi chính là một trọng trách. Đường Văn Lâm là trưởng phòng bộ phận ngoại hối của một ngân hàng, và hai chúng tôi ở bên nhau đã bốn năm rồi.

Trong tối mừng sinh nhật tôi bước sang tuổi 25, tôi đã đánh bạo hỏi anh.

“Anh đã kết hôn chưa?”

Anh nhìn tôi đăm đăm, vẻ mặt rất đau khổ.

Tôi hiểu anh ấy đã thuộc về một người con gái khác.

Là một kẻ thứ ba, tôi là người hiểu rõ hơn ai hết và tin tưởng hơn ai hết vào tình yêu. Nếu trên đời này không có tình yêu thì tôi chẳng qua chỉ là một con đàn bà xấu xa đi phá hoại hạnh phúc của gia đình người khác.

Văn Lâm ăn xong bánh mì rồi nằm dài trên ghế sofa.

“Anh mệt không?” Tôi hỏi.

Anh ấy gật đầu.

Tôi đặt đầu anh lên đùi mình rồi bắt đầu mát-xa. Anh nắm tay tôi hỏi.
“Em không hận anh chứ?”

Tôi im lặng không nói. Từ xưa đến nay có bao giờ tôi hận anh ấy đâu. Mỗi tuần, anh ấy chỉ có thể ở bên tôi một đến hai lần, chưa chủ nhật nào ở bên tôi cả. Trước đây khi tôi còn thuê chung nhà với người khác, tuần nào tôi và Văn Lâm cũng phải đến nhà nghỉ. Cứ thế khoảng hai năm, một hôm, tôi hỏi. “Chúng mình thuê một căn hộ được không? Em không muốn gặp nhau ở nhà nghỉ mãi như thế nữa, nó khiến em cảm thấy mình như một đứa con gái mất nết vậy.”

Vậy là tôi và Văn Lâm đã tìm thuê căn hộ hiện tại, anh ấy trả tiền nhà cho tôi. Như thế, tôi cảm thấy tôi và anh cuối cùng cũng có một mái ấm, tuy mái ấm ấy không thực tế, nhưng tôi vẫn dốc lòng mình để bài trí cho mái ấm này, chờ anh trở về.

Văn Lâm từng nói muốn rời xa tôi, anh ấy hỏi.

“Một người phụ nữ có bao nhiêu tuổi 25 chứ?”

Tôi trả lời trong sự trống rỗng cùng cực. “Bất cứ tuổi nào cũng chỉ có một.”

Anh ấy không muốn tôi lãng phí tuổi thanh xuân, có lẽ anh ấy không định kết hôn cùng tôi. Nhưng sau khi chia tay tôi, anh ấy lại quay lại.

Hầu như cứ cách một tháng chúng tôi lại cãi nhau to một lần, bởi tôi không thể chịu đựng nổi cảnh tượng sau khi lên giường với tôi xong anh ấy lại mặc quần áo vào rồi đi về. Cứ nghĩ đến hình ảnh anh ấy nằm ngủ bên một người đàn bà khác, tôi lại muốn phát điên. Hôm kia chúng tôi lại vừa cãi nhau, bởi tôi muốn anh ấy ở qua đêm với mình. Tôi cũng hiểu đó là chuyện không thể, nhưng lại cũng không thể ngăn nổi mình đưa ra yêu cầu đó.

“Anh đã đỡ chút nào chưa?” Tôi hỏi Văn Lâm.

Anh gật đầu.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 3

“Sao đàn ông lại yêu hai người phụ nữ nhỉ?” Tôi hỏi anh.

“Có lẽ bọn họ sợ chết.” Văn Lâm nói.

Tôi vuốt vành tai anh.

“Dái tai anh to thế này, còn lâu mới chết sớm được. Kiểu gì em cũng chết trước anh.”

“Em đi làm đi, em nên nhớ em là giám đốc đấy.”

“Cái thời tiết này đúng là khiến người ta chẳng có tinh thần đi làm mà.” Tôi lười biếng đuổi người trên ghế sofa.

Văn Lâm kéo tôi dậy khỏi sofa. “Để anh đưa em đi làm.”

“Nếu anh thương em thì phải để mặc em mới phải.” Tôi cự nự.

“Đó không phải cách để thương em.” Anh kéo tôi ra ngoài.

“Em biết một ngày nào đó mình sẽ phải tự lực cánh sinh, bởi không biết lúc nào anh sẽ rời xa em...”

“Anh sẽ không rời xa em.” Văn Lâm nắm tay tôi nói.

Đó là câu anh thường xuyên nói với tôi, nhưng đó cũng là câu mà tôi luôn không tin nhất. Tôi luôn cho rằng sớm muộn gì anh cũng sẽ rời xa tôi.

Việc kinh doanh hôm nay thật tệ. Với kiểu thời tiết này chẳng ai muốn ra đường để dạo phố cả. Tôi rủ Jenny và Anna cùng đi ăn trưa. Một cô gái trạc ngoài 20 bước vào trong cửa hàng, trông cách trang điểm của cô ấy hẳn là làm việc ở đâu đó quanh đây.

Nhìn những đường cong trên cơ thể cô ấy, chắc hẳn mặc áo ngực cúp 34C.

Cô ấy chọn một chiếc áo ngực màu đen bằng ren và một cái nịt lưng.

“Có phải cô đang tìm cúp 34C không?” Tôi hỏi.

Cô gái kinh ngạc gật đầu. “Sao chị biết?”

“Bệnh nghề nghiệp thôi.” Tôi cười nói.

Cô ấy bước vào trong phòng thử một lúc khá lâu.

“Cô thấy được không?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết mặc cái nịt lưng này.”

“Để tôi giúp nhé!”

Tôi bước vào phòng thử đồ, phát hiện cô gái này có đến tận bốn bầu ngực.

Ngoài hai bầu ngực như người bình thường, trên cơ thể cô ấy lại có thêm hai bầu ngực nữa, ngay dưới hai bầu ngực kia. Hai bầu ngực thừa ấy chỉ hơi nhô lên một chút, rất nhỏ, nếu buộc phải mặc áo ngực cho nó thì chỉ có thể vừa cúp 29A.

Quả thật tôi giật mình, nhưng để người khác không cảm thấy khó chịu, tôi đành phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, giúp cô ấy cài dây nịt lưng.

“Khi cô cài nịt lưng nhớ phải thở sâu, và cài phần trước mới đến phần sau.”

Khi giúp cô ấy cài nịt lưng, vô tình tay tôi chạm vào bầu ngực bé của cô ấy, nó rất mềm.

“Kỳ dị lắm phải không?” Cô ấy chủ động hỏi.

“Hả?” Tôi ngại ngần ậm ừ.

“Bẩm sinh đấy. Bác sĩ nói rằng trong quá trình tiến hóa của cơ thể tôi đã xảy ra vấn đề gì đó. Động vật mới nhiều vú, còn thông thường con người sẽ tiến hóa đến lúc chỉ còn lại hai bầu vú, nhưng tôi đã chưa hoàn toàn tiến hóa hết.”

“Phiền phức lắm không?” Tôi ngượng ngịu hỏi lại.

“Quen rồi thì cũng không thấy phiền phức lắm, chồng tôi cũng không cảm thấy có vấn đề gì.”

Tôi không ngờ cô ấy đã kết hôn, còn tưởng bốn bầu ngực này sẽ là thứ gây trở ngại rất lớn để cô ấy kết giao với đàn ông kia đấy. Mà chắc là tôi nhầm rồi. Bốn bầu vú, đối với đàn ông thì đúng là một sự hưởng thụ gấp đôi. Chỉ muốn có hai bầu vú thôi, thế mà giờ lại được hảnh bốn cái, đúng là một khoản hoa hồng hậu hĩnh.

“Cũng có phiền phức chút đấy.” Cô ấy nói. “Chẳng hạn nguy cơ mắc bệnh ung thư vú cao gấp đôi người bình thường.”

Tôi những tưởng vì sở hữu bốn bầu vú mà cô ấy sẽ cảm thấy tự ti, nào ngờ cô ấy hình như lại cảm thấy tự hào thì phải, khi nhắc đến nó với giọng rất vui vẻ, sảng khoái.

“Cũng may mỗi khi đến tháng thì hai bầu vú này không bị đau.” Vừa nói cô ấy vừa dùng tay ấn ấn vào đôi bầu vú chưa tiến hóa hết của mình.

Một người đàn ông nếu như được sở hữu người đàn bà có bốn vú, liệu họ có còn đi ngoại tình nữa không nhỉ? Lý do họ yêu thêm một người đàn bà nữa, có phải vì muốn được sở hữu bốn bầu vú?

Trước khi tan ca, tôi nhận được điện thoại của Văn Lâm. Tôi kể cho anh nghe chuyện hôm nay nhìn thấy một người đàn bà có bốn vú.

“Có chuyện kỳ quái ấy thật sao?”

“Anh có thích người đàn bà có bốn vú không?” Tôi hỏi.

“Nghe cũng hay đấy.”

“Có phải vì anh muốn được sở hữu bốn bầu ngực nên mới yêu thêm một người đàn bà nữa?”

“Anh cũng đã có bầu ngực rồi mà, cộng thêm em nữa là bốn, không cần phải tìm thêm bầu ngực nào nữa.” Anh nói.

“Của anh cũng gọi là vú sao? Chỉ có thể nói là quầng vú mà thôi.” Tôi cười lớn.

“Không phải hôm nay em phải đi học sao?”

“Giờ em đi đây.”

Tôi có đăng ký học một khóa thiết kế thời trang, mỗi tuần một buổi. Lớp học ở khu Tiêm Sa Từ. Giảng viên là một người đàn ông ngoài 30, tên là Trần Định Lương, anh ta là nhà thiết kế thời trang. Tôi có đọc trong phần giới thiệu khóa học, đại khái anh ta rất thích dạy học, nên đã tình nguyện bớt chút thời gian đi dạy. Người ta nói “gái bán hoa chèn lá trúc”, Trần

Định Lương chính là một người như vậy. Anh ta ăn mặc rất giản dị, sơ mi xanh da trời kết hợp với chiếc quần Jean mài và đôi giày lười.

Anh ta viết ngày sinh của mình lên bảng, hóa ra cùng ngày tháng sinh với tôi.

“Tôi thuộc chòm sao Bọ Cạp, huyền bí, quyến rũ, đa tình, đại diện cho sự diệt vong. Đến ngày này đừng quên tặng quà sinh nhật cho tôi.” Trần Định Lương cười nói.

Lần đầu tiên tôi gặp một người trùng ngày sinh tháng đẻ với mình, cảm giác ấy phải nói thật tuyệt vời.

Sau khi tan học, tôi đến tiệm bánh mì mua vài cái mang về. Khi đi qua khu vui chơi, một bức tranh ghép bông lập tức thu hút tôi. Đó là một bức tranh phong cảnh, một nhà hàng ở một thị trấn nhỏ nước Pháp. Nhà hàng gồm hai tầng, cổ kính, các bức tường đã xuống cấp, phần mái có vết ám khói. Trong phòng có một bàn ăn, một đôi nam nữ chắc là chủ nhà đang ngồi bên bàn ăn uống rượu vang. Tôi và Văn Lâm thường xuyên nói chuyện với nhau về chuyện ấy. Văn Lâm rất thích rượu vang, thích ăn món Tây. Tôi nói với anh, hy vọng một ngày nào đó anh ấy có thể vứt bỏ công việc, giữ bỏ những áp lực của công việc hiện tại, và hai chúng tôi sẽ cùng nhau mở một nhà hàng, anh ấy sẽ phụ trách bán rượu và nấu nướng trong bếp, còn tôi sẽ phụ trách khâu tiếp đãi khách hàng. Những người khách cô độc đến tận đêm muộn cũng vẫn có thể đến đó uống rượu, chuyện trò. Khi tôi nói ra ước mơ của mình, Văn Lâm đã cười không dứt và gật đầu. Tôi biết đó cũng chỉ là giấc mơ, mãi mãi không bao giờ có thể trở thành sự thực. Nhưng viễn cảnh những ngày tháng chỉ có hai chúng tôi vừa xa xăm vừa đẹp đẽ ấy mới có thể khiến tôi trở nên vui vẻ một chút.

Không ngờ hôm nay tôi lại có thể nhìn thấy tận mắt một nhà hàng giống hệt như trong mơ của mình, chỉ có điều địa điểm không giống mà thôi. Tôi đã bỏ tiền để mua bức tranh ghép ấy về.

Lúc này một người đàn ông vội vã bước qua, xách kẹp một túi bánh mì Pháp. Hóa ra là Trần Định Lương.

“Cô cũng thích tranh ghép à?” Anh ta dừng lại hỏi tôi.

“Lần đầu tiên tôi mua nó đấy.”

“Cô cũng thuộc chòm sao Bọ cạp phải không? Nhìn khí chất của cô giống lắm.” Anh ta nói.

“Vậy sao? Có lẽ đúng đấy, công việc của tôi rất quyến rũ, tôi bán quần áo lót.”

“Sao cô lại chọn bức tranh này?” Anh ta dùng chiếc bánh mì đang kẹp ở nách chỉ chỉ vào bức tranh của tôi.

“Bởi nhà hàng này đẹp quá.” Tôi nói.

“Tôi từng đến nhà hàng này rồi.” Trần Định Lương nói.

“Thật sao? Nó ở đâu vậy?”

“Ở Cherbourg[3] Pháp.”

[3] Là một cảng biển nằm cạnh eo biển Manche, thuộc Tây Bắc nước Pháp.

“Cherbourg?”

“Đó là một nơi tuyệt đẹp, có một bộ phim mang tên Những chiếc ô tại Cherbourg[4], được quay tại Cherbourg. Cô đã nghe bài hát I will wait for you[5] chưa? Là ca khúc chính trong phim đó đấy.”

[4] Les Parapluies de Cherbourg, một bộ phim dành riêng cho những người yêu âm nhạc, vì tất cả lời thoại đều được thể hiện bằng tiếng hát. Bộ

phim nói về tình yêu của đôi trai gái bị chiến tranh ngăn cách khi chàng trai được gọi đi lính ở Algeria.

[5] Bài hát này đoạt giải Oscar cho ca khúc trong phim hay nhất.

Trần Đình Lương dùng chiếc bánh mì gõ gõ theo nhịp trên mặt quầy bán hàng.

“Cô còn trẻ tuổi như vậy, chắc chưa xem bộ phim đấy đâu.” Anh ta nói.

“Hình như anh rất hoài cổ thì phải.” Tôi cũng nói.

“Hoài cổ là một trong những dấu hiệu của người bước vào tuổi trung niên mà.”

“Đôi nam nữ trong bức tranh có phải là vợ chồng bà chủ quán không?”

Trần Đình Lương ngắm nghía thật kỹ đôi nam nữ trong bức tranh.

“Tôi không biết. Chuyện tôi đến Cherbourg là chuyện của mười năm trước rồi. Bức tranh này bao nhiêu miếng ghép thế?”

“Hai nghìn miếng.”

“Vừa có người lại vừa có cảnh, độ khó cao đấy!”

“Cũng để giết thời gian.” Tôi chỉ vào cái bánh mì mà anh ta kẹp ở nách, hỏi. “Đây là bữa tối của anh đấy hả?”

Trần Đình Lương gật gật đầu, trông anh ta như đang cầm một cây gậy.

Tôi chia tay anh ta chỗ khu vui chơi đó, rồi cũng đến tiệm bánh mì mua một cái bánh mì dài kiểu Pháp.

Ra khỏi bách hóa, trời mưa tầm tã, một chiếc bánh mì dài kiểu Pháp bỗng ngăn tôi lại.

“Cô muốn quá giang không?” Trần Định Lương hỏi tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Để tôi đưa cô về nhé. Thời tiết này tìm taxi khó lắm.”

“Có thể tìm bài hát I will wait for you không nhỉ?” Tôi hỏi anh ta.

“Bài này cũ lắm rồi, không biết có tìm được hay không nữa, để tôi thử xem sao, cũng có nhiều người hát lại nó.”

“Cám ơn anh. Bộ phim Những chiếc ô tại Cherbourg nói về cái gì vậy?”

“Đại khái là kể về một đôi tình nhân trẻ, không có duyên phận nên không thể ở bên nhau. Nhiều năm sau đó khi gặp lại nhau ở một trạm xăng, hai người đã có cuộc sống riêng của mình, đã sinh con đẻ cái.”

Trần Định Lương lái xe vào trạm xăng.

“Xin lỗi, vừa đúng lúc tôi phải bơm xăng.”

“Trí nhớ của anh tuyệt thật đấy, một bộ phim lâu đến thế mà vẫn còn nhớ.”

“Lúc xem cảm động lắm vì thế mới nhớ đến tận bây giờ đấy.”

“Có thể tìm đĩa của nó không?”

“Một bộ phim lâu đời như thế chẳng ai có hứng thú sao lại nó đâu. Những thứ tốt đẹp nên lưu lại ở trong hồi ức của mình ấy, nếu xem lại một lần nữa, khi cảnh và tâm không giống xưa thì cũng sẽ không thích nữa.”

“Có một số thứ là vĩnh cửu đấy.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trần Định Lương cười. “Chẳng hạn như có duyên mà không có nợ ấy hả?”

“Đúng thế.”

Bỗng nhiên tôi nhớ Văn Lâm quay quắt.

Trần Định Lương đưa tôi về đến tận cổng tòa nhà.

“Tạm biệt anh.” Tôi nói với anh ta.

Về đến nhà, tôi lập tức dọn hết đồ trên bàn ăn đi, rồi đổ hết những thứ trong hộp ghép hình ra, phân loại những mảnh ghép có màu gần giống nhau, sốt ruột muốn ghép ngay nhà hàng mơ ước của tôi và Văn Lâm, sẽ là món quà kỷ niệm nhân dịp sinh nhật anh.

Bức tranh không hề dễ như tôi hằng tưởng tượng, tôi phải thức cả một đêm mới có thể ghép được một phần rìa của bức tranh.

Buổi sáng, khi Văn Lâm gọi điện thoại đánh thức, tôi vẫn còn đang ngủ gục bên bàn.

“Em đã thấy nhà hàng mà chúng mình từng nói với nhau đấy!”

Tôi kể cho anh nghe.

“Ở đâu vậy?” Văn Lâm hỏi lại.

“Ngay trước mắt em đây. Đó là một bức tranh ghép, anh có muốn xem không?”

“Anh qua cùng em đi ăn trưa nhé.”

Tôi vui vẻ trở về cửa hàng, Từ Ngọc gọi điện đến hẹn tôi đi ăn trưa.

“Hôm nay thì không được.”

“Cậu hẹn với Văn Lâm rồi à?”

“Ừm. Vũ Vô Quá đâu, chẳng phải chiều anh ta mới đi làm sao?”

“Anh ấy bận viết tiểu thuyết, viết cũng được một nửa rồi, muốn nhanh chóng viết cho xong. Tớ sợ ở nhà lại quấy rầy việc sáng tác của anh ấy. À nói cho cậu một chuyện này...”

“Chuyện gì?”

“Dạo này tớ thường không thấy áo ngực đâu cả.”

“Lại tặng mấy con chim mẹ làm tổ chứ gì?” Tôi cười lớn.

“Tớ dùng kẹp kẹp đằng hoàng mà, mấy con chim làm sao giật nó đi được chứ? Tớ nghi có kẻ ăn trộm áo lót của tớ.”

“Trừ phi đó là kẻ biến thái.”

“Cũng có thể lắm chứ.”

“Thế thì cậu phải cẩn thận thôi, hì hì...” Tôi dọa cô ấy.

Đến trưa, tôi về nhà, tiếp tục ghép tranh. Văn Lâm mua đồ ăn về cùng ăn với tôi.

“Anh thấy giống với nhà hàng mơ ước của chúng ta không?” Tôi hỏi.

Anh gật đầu. “Công nhận giống thật, không ngờ lại có một nhà hàng như vậy thật.”

“Anh đã từng xem bộ phim Những chiếc ô tại Cherbourg chưa?”

Anh lắc đầu.

“Anh từng nghe bài hát I will wait for you chưa?”

“Hình như anh cũng từng nghe rồi thì phải.”

Anh cầm mảnh ghép lên ghép vào bức tranh.

“Anh không được động vào bức tranh của em.”

“Kỹ lực cao nhất của anh là cứ một tuần hoàn thành xong một bức tranh ghép, nhưng bức tranh giá hai ngàn đồng thì anh chưa thử ghép bao giờ.”

“Anh cũng ghép tranh sao? Từ trước đến nay chưa thấy anh nói gì về chuyện ấy với em cả.” Tôi ngồi trên đùi Văn Lâm hỏi.

“Hồi học đại học nhiều thời gian rảnh rỗi nên anh đã ghép mấy chục bức đấy.”

“Tặng em một bức đi.”

“Chẳng nhớ anh vứt nó ở xó nào rồi. Em muốn ghép bức tranh này sao?”

“Ừm.”

“Em kiên nhẫn thế sao?” Anh nhìn tôi với ánh mắt đầy sự hoài nghi.

“Cái em có chính là thời gian mà. Phần lớn thời gian của em là để đợi anh.”

“Em biết ghép tranh có bí quyết gì không?”

“Bí quyết gì vậy?”

Văn Lâm nói. “Tốt nhất nên mua bức đơn giản hơn, bức này quá phức tạp.”

“Nhất định em sẽ hoàn thành bức tranh này, anh cứ chống mắt lên mà coi.”

“Thơm quá! Tầng dưới lại xong một mẻ bánh rồi.” Văn Lâm hít hà.

“Anh muốn ăn không? Em đi mua nhé!” Tôi đứng lên.

“Không. Đến giờ anh phải đi làm rồi. Anh đưa em về shop trước nhé.”

Tôi đưa tay vuốt vuốt tóc anh. “Tóc anh lại thêm nhiều sợi bạc rồi này.”

“Vì phải đối phó với em nhiều nên thế đấy.”

“Đừng đổ vạ cho em, công việc của anh quá vất vả, không thể giảm bớt đi được sao?”

“Chờ vài năm nữa có muốn làm cũng chẳng ma nào thèm mời làm nữa đâu.”

“Nói luyện thuyên.”

“Một người làm về ngoại tệ thì 40 tuổi cũng coi như già rồi đấy.”

“Anh chưa đến 40 mà.” Đột nhiên tôi cảm thấy anh giống như một thằng nhóc.

Văn Lâm đưa tôi trở về cửa hàng, dọc đường đi chúng tôi nắm tay nhau. Đột nhiên anh giăng khỏi tay tôi nói. “Em tự về cửa hàng đi nhé, anh sẽ tìm em sau.” Rồi sau đó vội vàng chạy về hướng ngược lại. Đây không phải lần đầu tiên đột nhiên anh bỏ rơi tôi như vậy, chắc hẳn đã gặp phải người quen.

Tôi nhìn những người đang đi qua đi lại trước mặt, liệu có phải một ai trong số họ không?

Tôi thất thần bước trên đường. Là một kẻ thứ ba, đó chính là kết cục mà tôi phải chấp nhận.

Trước khi bước vào cửa hàng, tôi lau khô những giọt nước mắt. Từ Ngọc và Jenny, Anna đang tán gẫu với nhau.

“Cậu về rồi à? Tớ đang bàn với họ cách đối phó với kẻ biến thái ăn trộm đồ lót của tớ.” Từ Ngọc nói.

“Chị định xử sao?” Anna hỏi Từ Ngọc.

“Hứ, nếu để chị tóm được...”

“Đầu tiên dùng bao tải chụp đầu hắn ta lại, đánh cho một trận như tử, sau đó cắt cổ diều phố thị chúng, sau đó ngũ mã phanh thây.” Tôi nói.

“Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ? Cũng chẳng phải việc giết người phóng hỏa gì.” Từ Ngọc nhìn tôi kinh ngạc.

Thật ra tôi chỉ muốn xả một chút phần nộ của mình lúc này mà thôi. Điện thoại kêu, tôi biết đó là anh.

“Lúc nãy anh thấy em gái của cô ấy.”

“Thật sao? Cô ấy có trông thấy anh không?” Tôi lạnh lùng nói.

Anh trầm ngâm không nói.

“Em phải làm việc rồi.” Tôi tắt máy.

“Tối nay chúng ta cùng nhau đi bắt tên trộm áo lót phụ nữ!” Tôi nói với Từ Ngọc.

“Tối nay?”

“Chẳng phải cậu nói hẳn ta thích xuất hiện vào ban đêm sao?”

“Nhưng nào biết đêm nay liệu hẳn có đến hay không chứ, hơn nữa tối nay Vũ Vô Quá không ở nhà.”

“Chuyện này không cần đàn ông can thiệp vào. Huống hồ thằng đàn ông chỉ dám ăn trộm đồ lót của đàn bà thì cũng chẳng đáng xu teng gì cả.”

Sau khi tan ca, tôi và Từ Ngọc cùng về nhà.

“Cậu chuẩn bị mời nhủ chưa?” Tôi hỏi Từ Ngọc.

“Mời nhủ?”

“Áo lót ấy! Cần phải tìm một cái thật quyến rũ vào.”

“Có một cái đây.”

Từ Ngọc bước vào phòng ngủ, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc áo lót bằng ren màu đỏ, vô cùng bắt mắt và hấp dẫn.

“Cậu mặc áo lót màu đỏ?” Tôi ngạc nhiên.

“Trước đây lâu lắm rồi bỗng hứng lên mua, chỉ mặc đúng một lần.” Cô ấy ngượng ngịu nói. “Hẳn thích trộm những chiếc áo lót màu mè, màu đen, màu tím, màu gì cũng lấy, chỉ trừ màu trắng. Cái màu đỏ này chắc hẳn sẽ thích lắm đây.”

“Đúng đấy, màu này quả thật rất biến thái.” Tôi nói.

Từ Ngọc treo chiếc áo lót màu đỏ lên dây phơi ngoài ban công.

Chúng tôi tắt đèn trong phòng, ngồi ở chỗ có thể trông thấy ban công. Nhà Từ Ngọc ở trên tầng hai, chúng tôi đoán kẻ trộm áo lót kia chắc hẳn là

một khách trọ quanh đây, đã men theo đường ống nước để lên tầng hai ăn trộm.

Tôi ngồi trên ghế sofa, hỏi Từ Ngọc. “Có vũ khí nào có thể tấn công được không?”

“Cây lau nhà được không?”

Cô ấy chạy vào bếp lấy ra một cây lau nhà vẫn còn đang ướt nhẹ, “Vẫn còn chưa khô.”

“Không dùng cái này, dùng chổi đi.”

“Cây lau nhà của tớ chính là chổi đấy.”

“Cậu dùng cây lau nhà để quét nhà? Không phải chứ?”

Cô ấy cầm một chiếc dây thắt lưng da ở trên ghế sofa lên, vung vẩy. “Thắt lưng da thì thế nào? Tớ sợ hấn lại thích thì chết!”

“Thế nào bây giờ?”

“Có cái gì như gậy đánh bóng chày hạn?”

“Có vợt cầu lông.”

“Được đấy.”

Tôi và Từ Ngọc bắt đầu cố thủ từ lúc 10 giờ đến tận 12 giờ đêm mà ngoài ban công vẫn không hề có chút động tĩnh.

“Nhờ hấn không đến thì sao?” Từ Ngọc nói.

Đúng lúc này điện thoại bỗng nhiên réo chuông khiến chúng tôi hoảng hốt.

Từ Ngọc nghe điện thoại.

“Là Vũ Vô Quá.” Cô ấy nói.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tôi dựa đầu vào ghế sofa. Giá mà có Văn Lâm ở đây thì tốt biết mấy, tôi đang hơi sợ.

Bỗng ngoài ban công xuất hiện một bóng người.

“Hắn xuất hiện rồi, cậu mau cúp máy đi.” Tôi nói nhỏ với Từ Ngọc.

Tên đó trèo lên ban công, thì thà thì thụt lấy chiếc áo lót màu đỏ của Từ Ngọc. Tôi lập tức xông ra ban công, hít hải cầm chiếc ghế ném vào hắn. Ghế ném không trúng, Từ Ngọc lại cầm chiếc vợt cầu lông ném vào hắn. Tên đó sợ quá bỏ chạy, Từ Ngọc lại tiện tay vớ tập tạp chí ném theo. Tên đó bắt đầu cuống, ngã nhào một cái, ngã cả người xuống lan can tầng một rồi lăn xuống đất.

Chúng tôi vội chạy xuống dưới tầng, tên ăn trộm áo lót đó bị mấy người đàn ông tóm giữ, trên tay vẫn còn cầm chiếc áo lót màu đỏ. Nhưng thật bất ngờ, vóc dáng của hắn ta lại không tệ lắm, hơn 30 tuổi, da trắng ngần, tóc cắt mái bằng.

Có người báo cảnh sát nên cảnh sát lúc này đã có mặt, yêu cầu tôi và Từ Ngọc đến sở cảnh sát để lấy khẩu cung, tên ăn trộm áo lót đang cúi gằm mặt ủ rũ ngồi một góc.

Tôi có chút hối hận, bởi không ngờ sự việc này lại kéo dài mãi tới hơn nửa đêm, hơn nữa nếu như lúc này tên ăn trộm này bị ngã từ trên tầng hai xuống mất mạng thì tôi và Từ Ngọc bỗng trở thành kẻ giết người, dù có thể nói là tự vệ, nhưng một người không đáng phải chết vì một cái áo lót.

“Cái áo lót này của ai?” Viên cảnh sát trực ban hỏi tôi và Từ Ngọc.

“Của tôi.” Từ Ngọc ngượng ngùng trả lời.

“Nó sẽ được lưu lại để làm bằng chứng tại tòa án.”

“Bằng chứng tại tòa án?” Tôi và Từ Ngọc nhìn nhau.

“Đây là tang vật chứng thực anh ta đã ăn trộm.” Viên cảnh sát chỉ gã đàn ông.

“Tôi không tố cáo anh ta nữa.” Từ Ngọc nói.

“Không tố cáo nữa?” Viên cảnh sát hỏi lại.

“Đúng thế, giờ tôi có thể cầm chiếc áo lót này đi được chưa?”

Tên ăn trộm cảm động đến nỗi khóc rống lên.

Tôi và Từ Ngọc cùng rời khỏi sở cảnh sát, cô ấy vứt chiếc áo lót đỏ vào thùng rác.

“Chết rồi! Đó là chồng bản thảo mà.” Sắc mặt Từ Ngọc tái xanh.

“Có phải lúc nãy tớ dùng tập bản thảo để ném tên trộm không?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Tớ cũng nhìn không rõ, hình như có mấy trang là bản thảo thì phải.”

“Sao cậu không ngăn tớ lại chứ? Đó là bản thảo của Vũ Vô Quá đấy!” Từ Ngọc khóc nức nở.

“Cậu chắc chứ?”

“Những tờ bản thảo đó có chữ không?” Từ Ngọc chộp tay tôi hỏi.

“Tớ cũng không để ý, hình như là trắng trơn thì phải.”

“Đúng rồi, có lẽ là trắng trơn thôi.” Cô ấy thở dài một hơi.

Khi về đến nhà thì đã 2 giờ sáng. Liệu tên ăn trộm đó có cái tà quy chánh, sửa đổi tính ăn trộm không nhỉ? Tôi nghĩ chắc là không, bệnh yêu đồ vật cũng là một dạng ám ảnh, nếu như không thể ăn trộm áo lót, cuộc sống anh ta sẽ mất đi ý nghĩa.

Tôi ngồi bên bàn ăn ghép tranh, mãi đến tận 4 giờ sáng, vừa hay được bốn viên xung quanh bức tranh. Đúng lúc đó, Từ Ngọc đến tìm tôi, trên tay cầm tập bản thảo bản nhem nhuốc, khóc ngất lên ngất xuống.

“Những tờ giấy ấy không phải trống trơn, mà đó là một nửa cuốn tiểu thuyết mà anh ấy viết, hẹn sáng mai sẽ nộp cho tòa soạn.” Từ Ngọc nói.

“Các cậu cãi nhau à?”

“Tớ về nhà thấy Vũ Vô Quá đang hằm hằm ngồi đợi, anh ấy giận dữ quát: “Anh sợ em xảy ra chuyện nên mới vội vàng từ tòa soạn về, nào ngờ đến cổng tòa nhà thấy bản thảo cuốn tiểu thuyết mà mình viết. Nó rơi đầy trên đất, có tờ rơi xuống rãnh nước, có tờ lại vướng trên lan can. Còn nữa, phần lớn bản thảo không thấy đâu cả. Tớ bảo trong lúc vội vàng đã lỡ tay cầm nhầm tập bản thảo để ném tên ăn trộm, nhưng anh ấy không chịu nghe tớ giải thích. Anh ấy đã phải mất rất nhiều thời gian để viết cuốn tiểu thuyết ấy, đúng là tại tớ hết.”

“Thế sao cậu lại ở đây? Anh ta đuổi cậu đi à?”

“Anh ấy không đuổi tớ, mà muốn bỏ đi. Tớ không muốn anh ấy đi nên mới phải đi thế này. Từ trước đến giờ chưa bao giờ anh ấy nóng nảy và giận dữ như vậy, tớ sợ anh ấy bỏ tớ lắm.”

“Không đâu.” Tôi an ủi cô ấy.

“Lần này tớ yêu thật lòng lắm.” Từ Ngọc ghen ngào.

“Tớ biết, chính vì thế nên cậu mới lép vế thế.”

“Tối nay tớ ở đây được không?”

“Đương nhiên là được, ngủ cùng tớ nào.” Tôi hỏi. “Tay cậu cầm cái gì đấy?”

“Những tờ bản thảo tớ thấy trên đường, cậu có giấy viết bản thảo không? Tớ muốn chép lại cho anh ấy.”

“Trong nhà tớ làm gì có giấy viết bản thảo chứ?”

“Thôi cậu đi ngủ đi, mặc kệ tớ.”

“Sáng mai tớ không phải đi làm.”

“Cậu đang ghép tranh à?” Cô ấy đứng nhìn bức tranh tôi đang ghép dở.

“Chẳng biết bao giờ mới có thể ghép xong đây. Đây là nhà hàng của tớ và Văn Lâm, tớ thường lo, khi tớ ghép xong rồi thì bọn tớ đã chia tay.”

“Cậu muốn cưới anh ấy không?”

“Đó là chuyện không thể. Người đàn ông khi đã trải qua một lần hôn nhân rồi sẽ không kết hôn lần thứ hai đâu. Không thể phạm một lỗi hai lần được mà?”

“Cậu có bao nhiêu tuổi thanh xuân để có thể sống hư ảo kiểu như thế này?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Ồ, chẳng có nhiều. Chỉ là tớ sẽ không hối hận thôi.”

Tôi đưa cho Từ Ngọc bộ đồ ngủ.

“Lần đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau đấy nhỉ.” Tôi trêu cô ấy. “Thật ra nên nói, trên chiếc giường này, đây là lần đầu tiên tớ không ngủ một mình đến tận sáng.”

“Chắc Vũ Vô Quá vẫn đang ngồi viết bản thảo.” Từ Ngọc đặt chiếc máy nhắn tin ở bên gối.

Sớm hôm sau tỉnh dậy, tôi đã không thấy Từ Ngọc đâu rồi. Trên bàn ăn có một tờ giấy, là cô ấy viết cho tôi.

“Tớ nhớ Vũ Vô Quá, tớ về đây.”

Tôi sớm đã biết cô ấy là một người nhất gan như vậy, làm sao dám bỏ nhà mà đi chứ.

Điện thoại đổ chuông, tôi cho rằng đó là Từ Ngọc, nhưng hóa ra là Văn Lâm.

“Tối qua em đi đâu thế?” Anh hỏi.

“Anh đến tìm em à? Tối qua em đi bắt tên trộm áo lót phụ nữ.”

“Có kẻ lấy trộm áo lót của em sao?”

“Không, là một fan cuồng của Từ Ngọc thôi.”

“Em không sao chứ?”

“Giá mà anh ở đó thì tốt biết mấy.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, hấn bị lôi đến sở cảnh sát rồi. Chỉ là trong giây phút đó em rất muốn có anh ở bên.”

“Tối nay anh ăn cơm cùng em nhé.”

Phải chờ đợi một quãng thời gian từ sáng đến tối, quả thực quá dài. Cả cuộc sống của tôi chỉ là chờ đợi và chờ đợi. Đợi Văn Lâm tìm tôi, đợi anh ấy đến gặp tôi...

Chúng tôi cùng ăn tối ở một nhà hàng Pháp khu Trung Hoàn, nhà hàng này đậm chất Pháp.

“Sao anh lại biết đến nhà hàng này?” Tôi hỏi.

“Có một đồng nghiệp giới thiệu cho anh. Sao?”

“Đương nhiên không bằng nhà hàng của chúng ta rồi.” Tôi cười nói.

“Hứa với anh, lần sau đừng có đi bắt trộm nữa nhé, bất kể trộm gì cũng không được bắt, hiểu chưa?” Văn Lâm nói.

“Anh có thể bảo vệ em suốt đời được không?”

“Anh không bao giờ rời xa em.” Anh ấy nói.

“Chỉ tiếc em không thể mãi mãi ở bên anh.”

“Tại sao?”

“Chẳng phải anh nói tuổi thanh xuân của người con gái có giới hạn sao? Em sẽ ở bên anh đến khi em tròn 30 tuổi.”

“Tại sao lại là 30?”

“Bởi quãng thời gian trước khi phụ nữ bước vào tuổi 30 là quãng thời gian đẹp nhất. Sau đó, em sẽ phải toan tính cho cuộc đời của mình.”

Bầu trời phía trên lâu đài tuyết

“Anh có một món quà tặng em đây.” Đêm hôm đó, khi Văn Lâm chuẩn bị rời đi đã nói với tôi như vậy.

“Quà gì vậy?”

“Hôm nay anh thấy nó ở một cửa hàng đồ mỹ nghệ.” Anh ấy rút từ trong túi ra một chiếc hộp bằng nhung, bên trong là một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là một quả cầu nhỏ trong suốt, bên trong là một con bọ cạp.

“Tặng người có chòm sao Bọ Cạp như em là thích hợp nhất.”

Anh ấy đeo lên cổ giúp tôi.

“Bọ Cạp cô độc lắm.” Tôi nói.

“Có anh rồi em sẽ không còn cô độc nữa.” Anh ôm tôi vào lòng.

“Em không muốn để anh đi đâu cả.” Tôi ôm chặt lấy anh, nhưng tôi cũng hiểu anh không thể không về nhà.

“Sinh nhật em năm nay... anh có ở bên em không?” Tôi hỏi.

Anh gật gật đầu, và tôi hài lòng buông anh ra.

Buổi học ngày hôm nay, Trần Định Lương bị cảm cúm, nước mắt nước mũi chảy giàn giụa.

“Anh đã tìm thấy bài hát đó chưa?” Tôi hỏi anh ta.

“Tìm không thấy.”

Tôi thấy đôi chút thất vọng.

“Dây chuyền của cô đẹp quá.” Anh ta nói.

“Cám ơn anh.”

“Là bọ cạp à?”

“Đúng thế.” Tôi quay người định bước đi.

“Tôi chỉ tìm thấy lời bài hát.” Anh ta lấy một tờ giấy từ trong cặp ra.

“Nhưng lời bài hát lại bằng tiếng Pháp.” Trần Định Lương nói.

“Tôi không biết tiếng Pháp.”

“Tôi biết. Tôi có thể dịch cho cô nghe.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Cám ơn anh.”

Anh ta ho vài cái. “Có thể tìm chỗ nào đó ngồi đã được không?”

“Tôi muốn uống một cốc trà chanh mật ong thật nóng.”

“Tôi có hẹn với bạn dùng bữa ở nhà hàng quanh đây, anh cùng đi nhé?”
Tôi hẹn Từ Ngọc sau khi tan học đến gặp tôi.

“Cũng được.”

Trong nhà hàng, anh ta gọi một cốc trà chanh mật ong nóng. Tôi nóng lòng muốn nghe anh ta đọc lời hát cho mình, nhưng anh ta lại rút khăn tay ra hết lau mắt lại lau mũi.

“Sao nào?” Tôi sốt ruột.

“Bị cảm nặng, mấy hôm rồi.”

Rồi chợt nhận ra mình đã hiểu nhầm ý, anh ta liền cười. “Lời bài hát này quan trọng với cô đến thế sao?”

Tôi chỉ cười nhẹ không nói.

“Được rồi!” Anh ta uống một ngụm trà chanh mật ong rồi bắt đầu. “Nghe này, đại ý lời bài hát như sau:

Em sẽ mãi mãi đợi anh

Bắt đầu từ những ngày hôm nay,

Khi anh không còn bên em nữa

Em đã đánh mất chính bản thân mình

Khi em cố nghe thêm một lần nữa bài hát ấy

Em hiểu không thể dối lòng thêm một phút giây nào nữa

Tình yêu của đôi ta, lẽ nào chỉ là mộng ảo?

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Còn có một câu nữa.” Anh ta lau nước mắt rồi tiếp. “Em sẽ mãi mãi đợi anh.”

Từ Ngọc đứng đằng sau Trần Định Lương, sợ đến mức không dám ngồi xuống.

“Để tớ giới thiệu cho cậu biết nhé, đây là Trần Định Lương, giáo viên hướng dẫn của tớ. Còn đây là Từ Ngọc, người mẫu. Anh ấy đang đọc lời bài hát cho tớ nghe.”

“Thế mà tớ cứ tưởng hai người đang tán tỉnh nhau kia đấy.” Từ Ngọc nói.

“Sao anh lại có lời bài hát?” Tôi hỏi Trần Định Lương.

“Không biết ai đó chép ra rồi tặng tôi, hay tôi chép ra định tặng ai đó cũng chẳng biết nữa, chuyện lâu quá rồi. Cho cô này.”

“Đây hình như không phải nét chữ của anh.”

“Thế thì là người khác viết tặng cho tôi.”

“Người đó còn đợi anh nữa không?” Tôi vừa cười vừa hỏi.

Trần Định Lương dùng khăn tay lau nước mũi. “Đã mười mấy năm rồi còn gì, chắc người ta đi lấy chồng từ lâu rồi. Làm gì có ai mãi mãi đợi một ai đó chứ?”

“Có một số phụ nữ có thể mãi đợi một người đàn ông.” Tôi nói.

“Phụ nữ thì được, chứ đàn ông thì không thể.”

“Sao đàn ông lại không làm được?”

“Bởi đàn ông là đàn ông mà.” Trần Định Lương cười lắc đầu.

Tôi không phục bộ dạng chắc như đinh đóng cột ấy của anh ta. “Anh không làm được, nhưng điều đó không có nghĩa tất cả những người đàn ông khác đều không làm được.”

“Có người đàn ông nào đó đợi cô sao?” Anh ta hỏi vặn lại tôi.

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến vấn đề chúng ta đang thảo luận.”

“Cô từng thử đợi một người đàn ông rồi?”

“Liên quan gì chứ?”

“Khi đợi một người nào đó, liệu cô có lên giường cùng với một vài người đàn ông khác không?”

“Như thế có vẻ không phải là đợi nữa rồi.” Từ Ngọc nói.

“Nhưng đàn ông không thể cứ thế mà đợi chay, không lên giường cùng với những người phụ nữ khác.” Trần Định Lương lại cầm khăn tay lên lau mũi.

“Anh không thể vợ dũa cả năm thế được.” Tôi nói.

“Đúng thế. Nhưng tôi là đàn ông, vì thế tôi mang đậm tính chất đại diện cho cánh mày râu, và tôi cũng không phát ngôn cho giới phụ nữ.”

“Đàn ông có thể vừa đợi một người phụ nữ vừa lên giường cùng với những người phụ nữ khác sao?” Từ Ngọc hỏi.

“Thậm chí kết hôn cũng có thể ấy chứ, hai chuyện đó chẳng có gì gọi là xung đột với nhau cả.”

“Không có xung đột gì sao?” Tôi cười khẩy.

“Đương nhiên, vì thế đàn ông mới có thể yêu hai người phụ nữ một lúc.”

Tôi bị á khẩu, có lẽ Trần Định Lương đã nói đúng. Anh ta là đàn ông, đương nhiên sẽ hiểu đàn ông hơn tôi, thế nên có thể giải thích vì sao Văn Lâm có thể sống cùng lúc với hai người đàn bà. Hóa ra đàn ông cảm thấy hai chuyện này chẳng có gì khúc mắc với nhau cả.

“Nếu như những gì anh nói là đúng, vậy thì trên thế gian này chẳng có một người đàn ông nào sẽ mãi mãi đợi một người phụ nữ.” Từ Ngọc nói.

“Thế lại không đúng.” Trần Định Lương dùng khăn tay lau mắt.

“Vẫn có người đàn ông mãi mãi đợi một người phụ nữ.” Anh ta tiếp tục.

“Thật sao?” Tôi ngạc nhiên bởi vì bỗng chốc anh ta lại tự phản biện chính mình.

“Bởi anh ta không tìm được người phụ nữ nào khác.” Anh ta nói một cách nhẹ tênh.

“Nếu tất cả đàn ông đều giống anh thì trên thế gian này sẽ chẳng còn một câu chuyện tình yêu đau thương đến nát tan ruột gan nữa mất.” Từ Ngọc nói.

“Cô tin có tình yêu như vậy chứ?” Trần Định Lương hỏi Từ Ngọc.

Cô ấy gật gật đầu.

“Chính vì thế nên cô mới là phụ nữ.” Trần Định Lương nói.

Từ Ngọc vẫn còn muốn tranh luận với anh ta.

“Tôi đói rồi, gọi đồ ăn nhé?” Tôi nói.

“Tớ muốn ăn mì ý thịt băm.” Từ Ngọc nói.

“Còn anh thì sao?” Tôi hỏi Trần Định Lương.

“Tôi không làm chương ngại vật của hai cô đấy chứ?”

Tôi lắc đầu.

“Tôi muốn gọi thêm một cốc trà chanh mật ong thật nóng.”

“Anh muốn ăn gì?”

“Không ăn.”

Sau khi uống xong cốc trà chanh mật ong thứ hai, Trần Định Lương ngủ luôn trên ghế. Có lẽ do bị nghẹt mũi mà anh ta ngáy liên tục, miệng hơi há ra, người ngả về phía Từ Ngọc.

“Có cần gọi anh ta dậy không?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Không cần đâu, có vẻ anh ta cảm nặng quá, cứ để anh ta ngủ một lát. Cậu và Vũ Vô Quá đã bình thường hóa quan hệ rồi chứ?”

“Đêm tớ bỏ đi ấy, anh ấy đã thức suốt đêm.”

“Cuốn tiểu thuyết đó xử lý thế nào?”

“Anh ấy viết lại từ đầu.” Từ Ngọc lấy một cuốn sách từ trong túi ra. “Đây là cuốn sách mới của anh ấy.”

“Nhanh thế à?”

“Đây là tập cuối của bộ tiểu thuyết dài kỳ đó.” Từ Ngọc nói.

“Vẫn là nhà xuất bản đó sao? Chẳng phải cậu nói nhà xuất bản ấy tồi lắm mà?” Trông bìa sách của Vũ Vô Quá không hấp dẫn, giấy in, mực in cũng thô và rẻ tiền.

“Chẳng còn cách nào khác, mấy nhà xuất bản tiếng tăm kia chỉ chăm chăm tìm những tác giả danh tiếng, chứ không chịu đào bới những nhân tài mới, đây chính là tổn thất của bọn họ đấy. Có điều, chỉ cần tác phẩm tốt nhất định sẽ có người tán thưởng.” Từ Ngọc nói với vẻ tràn đầy tự tin.

“Ừ, để tớ về đọc xem thế nào.”

“Câu chuyện trong cuốn tiểu thuyết này hấp dẫn lắm, tớ đọc đi đọc lại mấy lần liền đấy.”

Chúng tôi cùng ngồi tán gẫu hơn một tiếng đồng hồ mà Trần Định Lương vẫn ngủ ngon lành trên ghế, tiếng ngáy càng ngày càng lớn, tôi chỉ sợ anh ta bị nghẹt thở.

Tôi dùng sức vỗ vào cánh tay anh ta. Anh ta khẽ nhướn mắt.

“Anh tỉnh ngủ chưa?” Tôi hỏi.

“Ồ, tôi xin lỗi.” Anh ta tỉnh lại, rút ví ra chuẩn bị tính tiền.

“Tôi đã trả rồi.” Tôi nói.

“Cám ơn cô. Để tôi đưa cô về nhà.”

“Từ Ngọc sống ở khu Trung Tây, có thể tiện đường đưa cô ấy về được không?”

“Đương nhiên là được rồi.”

“Ở nhà chắc anh không có người phụ nữ nào đang đợi đấy chứ?” Từ Ngọc cố ý chọc ngoáy.

“Sự trả thù của đàn bà ghê gớm thật!” Trần Định Lương lắc đầu đau khổ.

Trần Định Lương đưa chúng tôi về nhà bằng xe của mình.

Trông thấy cuốn sách trên tay tôi, anh ta hỏi. “Vũ Vô Quá? Tôi từng đọc sách của anh ấy.”

“Thật sao?” Từ Ngọc hào hứng hỏi lại.

“Viết cũng được lắm.”

“Vũ Vô Quá là bạn trai của Từ Ngọc.” Tôi nói.

“Thật sao? Cho tôi mượn cuốn sách này được không?” Trần Định Lương hỏi tôi.

“Được chứ, để anh đọc trước vậy!” Tôi nói.

“Sao anh lại đọc sách của Vũ Vô Quá?” Từ Ngọc hỏi.

Qua một bùng binh, chiếc xe của Trần Định Lương cứ thế bon bon về hướng Tây Hoàn.

“Chẳng phải anh nên để tôi xuống Trung Hoàn trước sao?” Tôi nói.

“Ồ! Tôi quên mất.”

“Không sao, đưa Từ Ngọc về trước vậy.”

“Cô hỏi tôi sao lại đọc sách của Vũ Vô Quá à?” Anh ta quay sang Từ Ngọc hỏi. “Đầu tiên tôi bị hấp dẫn bởi cái tên Vũ Vô Quá.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi bật cười.

“Cô cười cái gì?” Trần Định Lương hỏi tôi.

“Anh có biết cái tên Vũ Vô Quá có ý nghĩa gì không?”

“Châu Nhị!” Từ Ngọc véo tôi một cái đau điếng.

“Là Vũ trụ không có lỗi!” Từ Ngọc nói.

“Là Chụp vú có lỗi sao?” Trần Định Lương cười phá lên.

Từ Ngọc tức xì khói. “Cuốn tiểu thuyết đầu tiên của Vũ Vô Quá viết về con người đi xâm lược một tiểu tinh cầu nhỏ bé, vũ trụ không có lỗi, chỉ con người mới có lỗi, chính vì thế mà anh ấy đã dùng bút danh này.”

“Tin tớ đi, bút danh này hay lắm đấy, kiểu gì cũng hot.” Tôi cười nói.

“Cái đó tớ biết chứ.” Từ Ngọc đặc ý nói.

“Có điều bì cuốn sách này thiết kế chán quá.” Trần Định Lương ca thán.

“Tôi cũng biết, nhưng cũng chẳng còn cách nào, bọn họ có bỏ tiền ra để thuê người thiết kế đâu.” Từ Ngọc buồn rầu nói.

“Cuốn sau tôi sẽ thiết kế cho.” Trần Định Lương nói.

“Thật á?” Từ Ngọc mừng rỡ tới mức vỗ lấy cánh tay của Trần Định Lương.

“Anh ấy đòi phí cao lắm đấy.” Tôi nói.

“Yên tâm, free.” Anh ta thủng thẳng nói.

“Anh tốt quá, lúc này tôi đã hiểu lắm anh rồi.” Từ Ngọc tấm tắc nói.

Sau khi đưa Từ Ngọc về, Trần Định Lương mới đưa tôi về nhà. Vừa đến nhà, tôi liền nhận được điện thoại của Từ Ngọc.

“Cái tay Trần Định Lương ấy có phải thích cậu không?”

“Cậu cảm thấy thế à?”

“Anh ta cố tình đi nhầm đường, đợi đưa cậu về sau cùng, rõ ràng là muốn được ở một mình bên cạnh cậu, đúng không? Tối nay tớ mới quen anh ta, thế mà anh ta đã tình nguyện thiết kế bìa miễn phí cho Vũ Vô Quá, chuyện này không thể nói là vì tớ được, phải không?”

“Tớ cũng mới gặp anh ta lần thứ hai.”

“Thế thì là tiếng sét ái tình, tình yêu từ cái nhìn đầu tiên rồi, cậu có rắc rối rồi đấy!”

“Anh ta cùng ngày tháng sinh với tớ đấy.”

“Thế á?”

“Tớ cũng rất ngạc nhiên.”

“Giới thiết kế thời trang liệu có phong lưu không nhỉ?”

“Có vẻ tay Trần Định Lương này rất am hiểu phụ nữ.” Tôi nói.

“Cậu không nên từ chối anh ta đấy nhé!” Từ Ngọc cảnh cáo tôi.

“Tại sao?”

“Nếu từ chối anh ta sẽ không thiết kế bìa giúp Vũ Vô Quá nữa, dù không thích cậu cũng hãy miễn cưỡng qua quýt với anh ta nhé, xin cậu đấy.”

“Làm gì có chuyện ấy được cơ chứ, sao cậu chỉ nghĩ cho riêng mình thế.”

“Thật ra tớ cũng nghĩ tốt cho cậu thôi, cậu nghĩ mình còn trẻ lắm sao? Đàn bà con gái cuối cùng ai cũng phải lấy chồng hết.”

“Làm sao cậu biết Trần Định Lương không phải người đã có vợ? Tớ không thể phạm một lỗi lầm hai lần đâu.”

Tôi bỏ tờ giấy có viết lời bài hát của Trần Định Lương xuống phía dưới bức tranh đang ghép dở. Tôi từng nói đến năm 30 tuổi sẽ rời xa Văn Lâm, điều đó lẽ nào có sự trùng hợp khéo léo nào đó với sự xuất hiện một người trùng ngày sinh tháng sinh với tôi? Cho đến thời điểm hiện tại, anh ta không phải là kẻ đáng ghét, và dựa vào trực giác của người phụ nữ, tôi nhận ra anh ta cũng chẳng ghét bỏ gì tôi. Phụ nữ lúc nào chẳng thích có đàn ông vây quanh, đặc biệt là những người đàn ông phong độ chứ. Tôi cời sợi dây chuyền ra, lắc qua lắc lại dưới ánh đèn, con bọ cạp trong quả cầu thủy tinh kia là tôi, còn quả cầu thủy tinh là Văn Lâm. Trên thế gian này, sẽ chẳng có một người đàn ông nào bảo vệ tôi giống như anh ấy đã và đang làm, một người thôi với tôi thế là đủ.

Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông. Tôi cầm điện thoại lên thì bên kia lại cúp máy. Kiểu nháy máy này dạo này tôi hay gặp phải.

Một buổi trưa của mấy hôm sau đó, tôi nhận được một cú điện thoại.

“A lô, là ai đấy?”

“Tôi là vợ của Đường Văn Lâm.” Đầu bên kia điện thoại là giọng một người phụ nữ.

Tôi sững sờ.

“Những cuộc điện thoại nháy máy trước đây đều là của tôi.” Cô ta nói.
“Cô và Đường Văn Lâm qua lại với nhau bao lâu rồi?”

“Chị Đường, tôi không hiểu chị đang nói gì vậy.” Tôi chỉ có thể phủ nhận tất cả.

“Cô không thể không biết gì cả. Tôi và Văn Lâm bên nhau mười năm rồi, kết hôn cũng đã được bảy năm. Bốn năm nay, anh ấy đã thay đổi rất nhiều, tôi biết ngày nào anh ấy cũng nói dối tôi. Cô và anh ấy quen biết nhau thế nào?”

“Tôi có thể giữ cho mình một chút bí mật riêng tư được không?”

“Riêng tư?” Cô ta cười nhạt. “Tôi tin hai người không đến nỗi làm mấy chuyện động trời đâu nhỉ?”

Cô ta quả thật rất biết sĩ nhục người khác.

“Anh ấy yêu cô không?” Cô ta hỏi tôi.

“Chuyện này tôi không thể trả lời thay anh ấy.”

“Anh ấy đã không còn yêu tôi nữa.” Cô ta lạnh lùng nói.

Sự bình thản và thẳng thắn của cô ấy như thế khiến tôi lại cảm thấy hối hận.

“Cô có thể hứa với tôi không đem chuyện hôm nay kể với anh ấy, được không?” Cô ta nói.

“Tôi hứa.”

Điện thoại tắt. Tôi ngồi bên bàn ăn, cầm những mảnh ghép của bức tranh lên. Tôi cho rằng mình sẽ khóc, vậy mà không phải. Cái ngày này cuối cùng cũng đến, và nó cũng đã tháo gỡ tất cả mọi nghi hoặc từ trước đến nay của tôi, rằng Văn Lâm đã không đồng thời yêu cùng lúc hai người đàn bà, anh ấy chỉ yêu mình tôi.

Đến chiều tối, Văn Lâm gọi điện, anh ấy nói tối nay sẽ ăn cùng với tôi.

Chúng tôi ngồi ăn ở một nhà hàng chim quay. Tinh thần của Văn Lâm rất tốt. Anh ấy vừa kiếm về cho công ty một khoản tiền khá lớn. Tôi thật sự lo sợ buổi tối hôm nay là lần cuối cùng chúng tôi gặp mặt, tôi không biết người đàn bà kia sẽ hành động những gì. Tôi căng thẳng dựa người vào Văn Lâm, gác một chân mình lên đùi anh ấy.

Tôi đã hứa với cô ta không kể chuyện ngày hôm nay cho Văn Lâm nghe, tuy tôi chẳng buộc phải tuân theo lời hứa ấy, nhưng tôi không hy vọng cô ta coi thường mình, cho rằng tôi muốn mượn chuyện ấy để công kích cô ta.

Sáng hôm sau, Văn Lâm không gọi điện thoại cho tôi. Tôi bắt đầu lo lắng. Đến chiều, cuối cùng anh ấy cũng gọi đến.

“Sao em không nói gì cho anh?” Anh ấy hỏi tôi.

Tôi đã quá ngây thơ, vốn dĩ cho rằng cô ta bảo tôi không được nói cho Văn Lâm, và cô ta cũng sẽ giữ bí mật ấy.

“Tối hôm qua, cô ấy như một người điên vậy.” Anh ấy nói.

“Thế làm thế nào bây giờ?”

Anh ấy trầm mặc rất lâu.

“Có phải sau này không gặp em nữa?” Tôi hỏi.

“Chờ một thời gian anh sẽ tìm em.”

Tôi buông điện thoại xuống, lo sợ anh ấy sẽ không tìm tôi nữa.

Buổi tối phải đi học lớp thiết kế.

Trần Định Lương cho chúng tôi vẽ bản phác thảo thiết kế. Tôi vẽ một bộ áo đầm buổi tối màu đen có dây đai, dây đai đó được tạo thành từ những viên ngọc giả, chiếc váy đó hở lưng, sau lưng có một nơ con bướm rất to. Tâm trạng tôi đang rất tồi tệ nên đã lãng phí rất nhiều giấy vẽ, bộ váy vẽ xong rồi, nhưng nó vẫn chẳng hề giống với những gì tôi tưởng tượng. Tôi bực tức, vo tròn tờ giấy vẽ ném thẳng vào sọt rác.

Sau khi tan học, tôi rời khỏi phòng học, Trần Định Lương đuổi theo tôi.

“Tôi đọc xong sách của Vũ Vô Quá rồi, trả lại cho cô đây.”

Tôi thấy trên tay anh ta không hề có gì cả.

“Tôi để trên xe, cô có muốn quá giang không?”

“Hình như hôm nay tâm trạng cô có vẻ không tốt.” Vừa lái xe, anh ta vừa nói.

“Tâm trạng của người phụ nữ không tốt không cần bất cứ một lời giải thích nào cả.” Tôi nói.

Đến cổng khu nhà, tôi xuống xe.

“Đợi một chút...” Anh ta chạy ra phía sau thùng xe bê ra hai quả dưa hấu to. “Hôm nay tôi về thăm mẹ, bà ấy gửi cho tôi. Mình tôi không thể ăn hết nên tặng cô một quả.”

“Cám ơn anh.” Tôi đưa tay đón lấy.

“Quả dưa này nặng lắm, để tôi bê giùm cô lên nhà.”

Hóa ra anh ta định lợi dụng quả dưa để vào nhà tôi.

Trần Định Lương để quả dưa trong tủ lạnh.

Trông thấy bức tranh ghép của tôi, anh ta nói. “Đã ghép được một phần năm rồi hả?”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, là 10 giờ 5 phút, giờ này chắc Văn Lâm vẫn đang ở công ty.

“Vợ cũ của tôi hôm nay cưới.” Trần Định Lương nói.

Hóa ra anh ta từng ly hôn. Ngày hôm nay đối với anh ta chắc cũng không phải là ngày tốt lành gì. Chúng tôi cùng ngày sinh tháng đẻ, không ngờ lại có tâm trạng tồi tệ cùng ngày.

“Sao anh không đi dự đám cưới?”

“Cô ấy không mời tôi.”

“Thế sao anh biết cô ấy cưới?”

“Hôm nay mẹ tôi nói cho tôi biết. Quan hệ giữa vợ trước của tôi và mẹ tương đối tốt.” Trần Định Lương cười khổ sở.

“Thế hai người ly hôn không phải vì nguyên nhân mẹ chồng nàng dâu.” Tôi cười nói.

“Là do tôi.”

“Tôi đúng là không hiểu chuyện hôn nhân.”

“Tôi cũng không hiểu hôn nhân là gì, nhưng hiểu ly hôn là thế nào.”

Tôi không hiểu lắm, nên muốn nghe xem anh ta biện luận thế nào.

“Ly hôn thực sự là một việc làm quá đau khổ.”

Văn Lâm liệu có đồng cảm với suy nghĩ ấy không nhỉ? Chia tay khó hơn kết hợp với nhau nhiều.

“Không còn sớm nữa rồi, tôi về đây.”

“Cám ơn quả dưa của anh.”

“Suýt nữa tôi quên, còn cuốn sách của Vũ Vô Quá nữa.” Trần Định Lương đưa cuốn sách cho tôi.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Hay không?”

“Hay lắm, có điều vẫn chưa phải cây bút sắc sảo.”

“Trên đời này có mấy kẻ là cây bút sắc sảo chứ?”

Trần Định Lương đi rồi, tôi cảm thấy cô độc tột độ, không ngờ anh ta lại có thể cho tôi chút cảm giác ấm áp như vậy. Tôi ngồi lặng lẽ ngắm kim đồng hồ chậm chậm quay, vậy là đã 3 giờ sáng. Giờ này chắc Văn Lâm không ở nhà hứa với vợ anh ấy rằng không còn gặp mặt tôi nữa chứ?

Tôi vội vàng thay quần áo chỉnh tề, đứng dưới tòa nhà của công ty Văn Lâm, cứ đi đi lại lại ở đó. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ hành động một cách ngốc nghếch như vậy, thậm chí giờ đây tôi còn không biết văn phòng của anh ấy ở tầng mấy.

Trên phố chỉ mình tôi, đêm dài tịch liêu, tại sao tôi không chịu tin, không chịu quên đi mối tình này sớm muộn rồi cũng sẽ đến ngày bị diệt vong chứ? Đây chẳng qua chỉ là một việc làm quá đau khổ mà thôi.

Tôi không nhớ mình đã đi đi lại lại trên phố bao lâu, cuối cùng thấy mấy người đàn ông đi từ trong ngân hàng ra, nhưng không có Văn Lâm, có lẽ đêm nay anh ấy không phải trực.

10 phút nữa qua đi, cuối cùng tôi cũng thấy Văn Lâm bước ra từ ngân hàng. Anh ấy cũng thấy tôi.

“Sao em lại ở đây?”

“Em nhớ anh!” Tôi bổ nhào vào lòng anh.

“Muộn thế này mà còn không chịu ngủ sao?”

“Em không ngủ được, có phải anh định sau này không gặp em nữa, đúng không?”

“Để anh đưa em về nhà.”

4 giờ sáng, khu Trung Hoàn vẫn tĩnh không một bóng người, chỉ có lác đác vài tuyến xe khách. Chúng tôi nắm tay nhau, giây phút này đột nhiên tôi có cảm giác, Văn Lâm sẽ không bao giờ rời xa tôi.

“Có phải em đã dọa anh hết hồn phải không?” Tôi hỏi.

“Cũng may anh không mắc bệnh tim.” Anh cười khổ sở.

“Xin lỗi anh, đáng lẽ em phải nói chuyện cô ấy gọi điện thoại cho em với anh.”

“Dù gì thì cô ta cũng đã biết rồi.”

“Anh có hứa với cô ấy sẽ không gặp em nữa không?”

“Những việc anh muốn làm từ xưa đến nay không ai có thể ngăn cản được.”

“VẬY... có nghĩa là anh không muốn ly hôn chứ không phải anh không thể ly hôn, đúng không?”

“Một người phụ nữ đã 37 tuổi, em nói xem ly hôn rồi cô ấy có thể đi đâu?”

“Ồ, hóa ra là vậy, em rất muốn ước người 37 tuổi kia là em.”

Giây phút ấy tôi mới hiểu, hóa ra số tuổi của đàn bà cũng có thể trở thành kẻ bảo hộ cho người ấy trong một giai đoạn hôn nhân.

“Chúng ta sau này phải làm sao?” Tôi hỏi Văn Lâm.

“Từ nay về sau em đừng dùng họ Châu để nhắc cho anh mà hãy dùng họ Từ nhé.”

“Sao em phải đổi họ?” Tôi cay đắng hỏi.

“Chỉ là anh chợt nhớ ra thôi, bạn gái thân của em chẳng phải họ Từ sao?”

“Thôi được, vậy từ giờ em họ Từ, là Mr. Từ hay là Mrs. Từ đây?” Tôi cười lạnh nhạt.

“Tùy em, nhưng tốt nhất không nên lưu số điện thoại lại.”

“Sao anh lại sợ cô ấy đến thế?”

“Anh không muốn ai phải chịu tổn thương cả.” Văn Lâm đặt hai bàn tay lên vai tôi, nói. “Anh sẽ không bao giờ rời xa em đâu.”

“Thôi được, em sẽ thay số điện thoại.”

Tôi đầu hàng rồi. Khi nghe anh ấy nói. “Anh sẽ không bao giờ rời xa em đâu.” Con tim tôi đã mềm nhũn.

“Đã ghép được một phần năm rồi đấy, thành tích được đấy chứ!” Văn Lâm nhìn bức tranh đang ghép dở của tôi nói. Bức tranh đã hiện lên một nửa nhà hàng, chỉ có điều có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ có được nhà hàng của riêng mình nữa.

Sau khi Văn Lâm rời đi, tôi nằm vật ra giường. Bất kỳ một người phụ nữ có chút trí thông minh nào cũng hiểu lúc này đây cần phải rút lui, nếu không khi tuổi thanh xuân biến mất thì cô ta sẽ mãi mãi chỉ có thể là một

người tình vụng trộm. Thế nhưng tôi lại đổi họ vì anh ấy, thế đấy. Có nhiều lúc tôi hận mình không thể tả.

Ngày sinh nhật của Văn Lâm càng lúc càng đến gần, ngày nào tôi cũng cặm cụi ghép tranh. Chủ nhật, Từ Ngọc tìm đến nhà tôi, cứ trách móc tôi chỉ biết ghép tranh và ghép tranh.

“Có người toàn nhờ người khác ghép hộ đấy.” Từ Ngọc thăm dò.

“Tớ muốn mỗi một miếng ghép đều do chính tay mình làm.”

“Anh ấy làm sao biết được chứ?”

“Cậu đừng có xúi bẩy tớ.”

“Đạo này Vũ Vô Quá lạ lắm.” Từ Ngọc nói. “Hình như anh ấy phải chịu áp lực quá lớn, cứ viết như điên, lại còn bắt đầu hút thuốc nữa.”

“Thảo nào người cậu toát ra toàn mùi thuốc lá.”

“Tớ lo lắng cho anh ấy lắm.”

“Tớ chưa từng nghe nói viết bản thảo sẽ khiến ai đó bị điên đâu.” Tôi khiến cô ấy tức điên lên với câu ấy.

Buổi tối, sau khi tắm, tôi lại ngồi ghép tranh. Tôi đã trông thấy bầu trời của Cherbourg, con phố Cherbourg và ba phần tư nhà hàng, chỉ còn một phần tư nhà hàng và đôi nam nữ.

Tôi miệt mài ghép, cuối cùng đôi nam nữ cũng đã xuất hiện. Tôi ngửi thấy mùi thơm ở tầng dưới bay lên, hóa ra trời đã sáng. Tôi đặt nốt mảnh ghép cuối cùng vào bức tranh, đó là ngực của người con trai.

Cuối cùng cũng đã hoàn thành. Tôi cũng đã quên mất mình tiêu tốn bao nhiêu thời gian, nhưng cuối cùng tôi cũng thấy được nhà hàng thuộc về

chúng tôi. Đến lúc đó, Văn Lâm sẽ phụ trách các món ăn, còn tôi sẽ phụ trách tiếp đãi khách hàng. Sau bữa trưa, chúng tôi sẽ cùng ngồi nhàn rỗi trong nhà hàng tán gẫu mọi chuyện trên đời.

Trước khi đi làm, tôi bước vào cửa hàng bánh ngọt của chị Quách đặt bánh. Chị ấy chào hỏi tôi rất thân tình.

“Đây là lần đầu tiên em đặt bánh ở đây đấy nhé!”

“Sinh nhật của bạn em chị ạ.”

“Em thích bánh kiểu như thế nào?”

“Kiểu nào chị cũng có thể làm được, phải không?” Tôi hỏi thăm dò.

“Còn phải xem độ khó thế nào đã.”

Tôi đưa bức tranh cho chị Quách xem. “Có thể làm nhà hàng này không ạ?”

“Nhà hàng này?” Chị ấy giật mình.

“Vâng, hay thôi, đúng là quá phức tạp thật.”

“Lúc nào em cần?”

“Ngày mai ạ.”

Sau khi tan ca, Văn Lâm gọi điện thoại cho tôi.

“Tối mai anh có ở bên em không?” Tôi hỏi anh.

“Ngày mai có chuyện gì vậy?”

“Ngày mai là sinh nhật của anh mà, anh quên rồi sao?” Tôi cười.

“Quả thật anh quên mất, anh chỉ biết giá thị trường bánh Anh hôm nay bao nhiêu thôi.”

“Vậy anh có đến không? Nếu không được cũng không sao đâu.” Tôi tự an ủi mình, ngộ nhỡ anh ấy không đến, như thế tôi cũng dễ chịu hơn một chút.

“Mai mấy giờ?”

“Tùy anh.”

“7 giờ anh đến đón em nhé.”

Sau khi Văn Lâm tắt máy, Từ Ngọc gọi đến.

“Vũ Vô Quá quả thật có chút vấn đề thật rồi, mấy hôm nay anh ấy không thể viết được.” Từ Ngọc vô cùng lo lắng nói.

“Người bình thường cũng có lúc bị táo bón mà!”

“Mấy tuần nay anh ấy không chạm vào người tở rồi.”

“Sơn hào hải vị ăn mãi cũng phải chán chứ! Cậu không được nghĩ luyện thuyên.”

Tôi phải mất cả tiếng đồng hồ để an ủi Từ Ngọc, vừa nói vừa nghĩ xem tối mai sẽ mặc cái gì. Trong những dịp như thế này, một bộ đồ lót mới là tất yếu. Tôi mua một chiếc áo body màu đen, vừa vặn hợp với chiếc váy đen mới mua của tôi.

Sáng hôm đó, tôi vào cửa hàng bánh ngọt lấy bánh. Chiếc bánh được làm vô cùng đẹp, giống đến tám mươi phần trăm nhà hàng ở Cherbourg.

“Chị đã cố gắng hết sức rồi đây.” Chị Quách nói.

“Đẹp lắm, cảm ơn chị.”

Tôi đặt bánh trong tủ lạnh, giấu bức tranh đã ghép hoàn chỉnh thật kỹ rồi mới đi làm. Tôi tan ca trước hai tiếng đồng hồ, đến tiệm cắt tóc để gội đầu, sấy tạo kiểu tóc. Trong lúc hưng phấn, tôi còn chạy đi mua cho anh ấy chai rượu vang. Lúc này đã 7 giờ 15 phút rồi, tôi vội vã về nhà, Văn Lâm đang từ trong tòa nhà bước ra.

“Anh đợi em rất lâu rồi.”

“Em... em đi gội đầu.”

“Anh xin lỗi.”

“Sao ạ?” Bất giác toàn thân tôi run lấy bầy.

Văn Lâm nhìn tôi không nói không rằng.

“Anh nói 7 giờ, giờ mới quá 15 phút, em đi mua rượu đấy, em mua tặng anh.” Tôi lôi chai rượu từ trong túi xách tay ra cho anh xem.

“Anh không thể ở bên em.” Cuối cùng anh ấy cũng mở miệng.

Tôi nhìn anh phẫn nộ.

“Cô ấy thông báo rất nhiều bạn bè thân thiết đến nhà ăn tối.” Văn Lâm nói.

“Anh đã hứa với em rồi mà.” Tôi hầm hầm lườm anh một cái rồi lao bổ về nhà.

Anh ấy không đuổi theo, anh ấy sẽ không đuổi theo, anh ấy phải về phòng.

Tôi đã uống cạn chai rượu đó, rồi nôn thốc nôn tháo. Cầm bức tranh được giấu kỹ trong tủ quần áo ra, đáng lẽ định tặng anh, nhưng giờ tôi tháo khung kính ra, đặt nó xuống đất... Đây là nhà hàng của chúng ta. Tôi dùng một tay gạt ngang qua bức tranh, những mảnh ghép tách rời nhau ra, tôi trộn chúng lộn xộn tung tóe. Cảm giác đó thật sự thoải mái, tôi đã tự tay phá hủy đồ vật do chính mình làm nên. Anh ấy đã hủy bỏ lời hẹn ước, thì tôi sẽ phá hủy lễ vật của anh. Phá hủy một thứ gì đó thực tế dễ hơn nhiều so với phải sáng tạo ra nó.

Đúng rồi, trong tủ lạnh còn chiếc bánh ngọt nữa kia. Tôi lôi nó ra. Hộp vẫn còn nguyên đai nguyên kiện, bên trên còn thắt một chiếc nơ hình bướm.

Tôi cầm chiếc bánh đến nhà Từ Ngọc. Cô ấy mở cửa.

“Chúc mừng sinh nhật.” Tôi nói.

Từ Ngọc sững sờ mất mấy giây, tôi nhét cái bánh vào tay cô ấy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cô ấy hỏi tôi.

“Tớ vào nhà vệ sinh cái đã.”

Tôi lao vào phòng vệ sinh, ôm lấy bồn cầu nôn thốc một hồi lâu. Tôi nghe thấy Từ Ngọc gọi Vũ Vô Quá đến dìu tôi. Bọn họ ôm tôi ra ghế sofa, Từ Ngọc rót một cốc trà ấm đưa cho tôi.

“Chẳng phải cậu đi ăn cùng Văn Lâm sao?” Từ Ngọc hỏi.

Sau khi nôn xong tôi tỉnh táo hơn rất nhiều. Lúc này tôi mới để ý thấy Vũ Vô Quá đã thay đổi rất nhiều, tóc tai rối bù, mặt hốc hác, gầy đi trông thấy, trên miệng còn ngậm một miếng thuốc.

“Sao anh lại trở nên thế này?” Tôi không kìm lòng nổi hỏi anh ta.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Hai người cứ nói chuyện đi nhé, tôi vào trong viết lách một chút.” Vũ Vô Quá lạnh nhạt nói.

“Sao anh ấy lại trở nên như vậy?” Tôi hỏi Từ Ngọc.

“Tớ chẳng nói với cậu rồi sao? Từ một tháng trước anh ấy bắt đầu trở nên như thế, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng để viết lách, hôm nay còn xin nghỉ việc, nói là muốn ở nhà để viết.”

“Anh ấy có bị gặp cú shock nào không?”

“Tớ nghĩ chắc một tháng trước tòa soạn đã tạm ngừng không sử dụng cuốn tiểu thuyết của anh ấy nữa, anh ấy đã rất buồn. Anh ấy tự đặt lên vai mình áp lực lớn lắm, nói rằng nhất quyết phải viết một cuốn sách bán thật chạy, nhưng kết cục càng viết càng không được, vì thế mà tâm trạng cũng ngày một tồi tệ.”

“Ai cũng có nỗi khổ riêng của mình!” Đầu tôi đau như búa bổ.

“Sao cậu lại uống nhiều thế?”

“Cô ta cố ý làm vậy. Tối hôm nay cô ta đã mời rất nhiều bạn bè thân thiết đến để dùng bữa chúc mừng sinh nhật, khiến anh ấy không thể ở bên tớ.”

“Cậu định thế nào bây giờ?”

“Tớ vốn muốn bỏ cuộc, nhưng giờ thì không thể, tớ không thể thua cô ta được, tớ phải tranh đấu đến cùng.”

“Cậu ư? Cậu dựa vào cái gì chứ?” Từ Ngọc hỏi.

“Tớ biết người Văn Lâm yêu là tớ.”

“Vậy sao tối nay anh ấy không ở bên cạnh cậu?”

Tôi không trả lời được. Đúng thế, dù anh ấy có yêu nhiều bao nhiêu thì cũng có tác dụng gì chứ? Anh ấy đâu có thể rời xa cô ta, suốt đời sẽ ở bên cô ta mà thôi.

“Châu Nhị, cậu là người thứ ba mà.”

Câu này của Từ Ngọc giống như một lời cảnh tỉnh. Từ trước đến nay chưa bao giờ tôi nghĩ mình là kẻ thứ ba, tôi cứ ngỡ vợ anh ấy mới là kẻ thứ ba khiến tôi và Văn Lâm không thể ở bên nhau được. Giờ nghĩ lại quả thật quá nực cười.

“Xin lỗi, tớ không cố ý.” Từ Ngọc đến bên cạnh tôi, ngồi xuống, vòng hai tay ôm lấy đầu gối, nói. “Vì tình yêu, tớ cũng chẳng ngại ngần làm kẻ thứ ba đâu. Thôi vậy, tớ và cậu đều là những kẻ chỉ hành động theo cảm tính, mà những kẻ như thế thì phải sống khổ sở là đáng lắm.”

“Đêm nay tớ ở lại đây được không? Tớ không muốn về nhà.”

“Đương nhiên là được rồi. Cậu ngủ cùng tớ nhé.”

“Còn Vũ Vô Quá thì sao?”

“Hai tuần nay anh ấy toàn ngủ luôn trong phòng sách.” Từ Ngọc mệt mỏi nói.

Tôi nằm xuống giường của Từ Ngọc, chìm vào giấc ngủ trong cơn mơ hồ. Nửa đêm, buồn đi toilet, tôi đành phải mò dậy vào nhà vệ sinh. Cửa phòng đọc sách mở một nửa, tôi thấy Vũ Vô Quá ngồi bên bàn viết, quay lưng về phía tôi, trên đất la liệt những tờ bản thảo bị anh ta vo viên ném

xuống. Sàn phòng đọc sách giờ trở thành một bãi rác khổng lồ của một mớ giấy bản thảo vo viên lại. Khi quay người lại trông thấy tôi, mặt anh ta vẫn chẳng có chút cảm xúc. Có thể anh ta sẽ là người đầu tiên bị điên vì viết tiểu thuyết.

Đến sáng, tôi gọi Từ Ngọc dậy.

“Tớ đi đây.”

“Cậu đi đâu?”

“Không đi làm thì cạp đất mà ăn à?”

“Cậu không sao chứ?”

“Tớ quyết định chia tay với Văn Lâm.” Tôi nói.

“Chia tay? Hình như đây không phải lần đầu cậu nói vậy.” Từ Ngọc chẳng tin lắm những lời tôi nói.

“Lần này là thật. Đêm qua tớ đã nghĩ thông suốt rồi, cậu nói đúng, tớ mới là kẻ thứ ba, sự thực ấy không bao giờ thay đổi, mãi mãi không bao giờ thay đổi.” Tôi đau khổ nói.

“Cậu rời xa anh ấy được sao?”

“Tớ không muốn nghe những lời nói dối của anh ấy nữa, tớ không muốn bị thất vọng thêm một lần nào nữa. Bị chính người mình yêu tha thiết lừa dối là một chuyện vô cùng, vô cùng đau lòng.”

“Tớ không biết đấy, lúc nào tớ cũng bị người tớ yêu lừa gạt.” Từ Ngọc cười khố sở.

“Tạm thời tớ sẽ chuyển về nhà cũ ở.”

“Tại sao?”

“Tớ không muốn gặp Văn Lâm, không muốn tạo cơ hội để bản thân mình thay đổi ý kiến.”

Đúng lúc ấy, máy nhắn tin của tôi bỗng kêu lên, là Văn Lâm. Tôi đi ra khỏi nhà Từ Ngọc, đưa tay bấm tắt máy nhắn tin.

Mặc dù trong bốn năm vừa qua, không biết bao lần chúng tôi nói lời chia tay, nhưng quả thật chẳng lần nào chia tay thật cả. Nhưng lần này không thể, lần này tôi có cảm giác tuyệt vọng. Những lần trước chia tay tôi đều khóc, nhưng lần này thì không. Tôi trở về nhà thu dọn đồ đạc, bức tranh ghép bị phá lung tung vẫn còn bừa bãi dưới đất, nhà hàng của tôi và Văn Lâm mãi mãi không bao giờ xuất hiện. Điện thoại reo, tôi ngồi đó, chờ cho nó ngừng kêu. Tôi biết đó là Văn Lâm gọi tới. Điện thoại không còn reo nữa, chắc anh ấy biết hiện giờ tôi đang rất giận, ngày mai kiểu gì tôi cũng lại nghe điện thoại thôi. Tôi xách túi bước ra khỏi nhà. Đi qua tầng một, gặp chị Quách.

“Cô Châu, đi du lịch à?” Chị ấy cười hỏi tôi niềm nở.

“Vâng ạ.”

“Cái bánh đó ăn ngon không?”

Tôi gật đầu, tôi chưa ăn một miếng nào cả.

Đến cửa hàng, Anna nói Văn Lâm có gọi điện đến tìm tôi. Anh ấy càng làm vậy, càng chỉ khiến tôi nhất quyết rời xa anh. Điện thoại bàn lại reo, tôi cầm ống nghe lên.

“Em đã đi đâu vậy?” Anh ấy hỏi.

“Em quên mất không chúc mừng sinh nhật anh. Chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Tôi hờ hững nói.

“Tối nay anh đến tìm em, được không?”

“Thôi đi, em không muốn nghe anh nói dối nữa.”

“Có chuyện gì để tối nay nói.”

“Không, em sẽ không gặp anh nữa. Căn hộ đó em sẽ trả lại. Cám ơn anh về những ngày tháng vui vẻ. Tạm biệt.” Tôi bỏ ống nghe xuống.

Văn Lâm cũng không gọi tiếp cho tôi nữa. Thật không ngờ cuối cùng tôi cũng đủ dũng khí để nói lời chia tay với anh. Từ trước đến giờ tôi chưa từng yêu một ai giống như vậy, tôi đã học được cách yêu, nhưng lại buộc phải buông tay.

Sau khi tan làm, tôi đến lớp học thiết kế. Trần Định Lương trông thấy tôi xách theo túi, có vẻ khó hiểu.

“Cô phải đáp chuyến bay đêm sao?”

“Không.”

“Để tôi đưa cô về nhé.”

“Cám ơn anh, hôm nay tôi không về.”

“Tôi có cái này cho cô.” Trần Định Lương đưa cho tôi một đĩa CD. “Bài hát I will wait for you mà cô cần đây.”

Tôi không nghĩ trong giờ phút này đây mình lại có được bài hát đó nên sắc mặt có chút hoang mang. Sao lúc nào tôi cũng đi chậm một bước thế nhỉ?

“Cô đã tự tìm thấy rồi sao?” Anh ta hỏi.

“Không, cảm ơn anh. Sao anh tìm được?”

“Tôi có cách của tôi.”

Tôi về nhà mẹ đẻ, bỏ đĩa vào máy phát.

Anh sẽ đợi em! - Đó là một lời hứa khiến người ta vô cùng xúc động!
Nhưng, Văn Lâm à, xin lỗi anh, em sẽ không đợi anh nữa.

Hai tuần về nhà mẹ đẻ, Văn Lâm không hề tìm tôi, cũng không một lần đến cửa hàng. Tôi những mong anh ấy sẽ gọi điện thoại hoặc đến cửa hàng tìm mình... nhưng anh ấy không làm gì cả. Tuy chuyện chia tay là do chính tôi đề nghị, nhưng thật sự tôi cảm thấy có chút thất vọng, sao anh ấy có thể buông bỏ như thế nhỉ?

Có lẽ anh ấy biết có cầu xin tôi thế nào cũng vô dụng, không phải tôi sẽ không hồi tâm chuyển ý, mà do anh không thể thay đổi được hiện thực.

Tôi và Từ Ngọc cùng đi xem một bộ phim hài ở rạp, cô ấy cười phá lên theo những tình tiết gây hài, còn tôi ngược lại, cười không nổi.

“Là cậu đề nghị chia tay, thế mà anh ấy không đến tìm thì cậu lại không vui.” Từ Ngọc nói.

“Cậu chia tay với một người đàn ông nào đó, chắc hẳn cậu vẫn muốn người ấy cầu xin cậu quay lại chứ?”

“Cậu thật lòng không muốn rời xa anh ấy, xem kìa, cậu vẫn còn đeo dây chuyền của anh ấy trên cổ.”

Đúng thế, tôi không nỡ tháo chiếc dây chuyền đó ra.

“Liệu Văn Lâm có xảy ra chuyện gì khác không? Anh ấy không thể bật vô âm tín thế này được.” Tôi lẩm bẩm.

“Không có chuyện ấy đâu, làm gì có chuyện trùng hợp khéo đến thế. Nhưng nếu cậu lo lắng thì có thể đi tìm anh ấy mà.”

“Anh ấy gian xảo lắm, muốn lùi một bước để tiến vài bước đây mà. Anh ấy thừa hiểu tớ sẽ không chịu nổi mà mò đến tìm mình.”

“Sao chuyện gì cũng là chỉ mình cậu nói vậy.”

“Tớ muốn trở về nhà xem sao.”

“Có cần tớ đi cùng không? Ngộ nhớ Văn Lâm tự tử ở đó...”

“Anh ấy không bao giờ chết vì tớ đâu.”

Tôi lại trở về căn hộ của tôi và Văn Lâm, có lẽ anh ấy từng đến đây, để lại một chút gì đó, hoặc biết đâu có thể anh ấy đến để tưởng nhớ một chút rồi sau đó không bao giờ tìm tôi nữa...

Tôi đẩy cửa bước vào, tất cả vẫn giống như lúc tôi rời đi, chỉ có điều bức tranh ghép bị tôi phá hủy không còn nữa. Thay vào đó là một bức tranh ghép hoàn chỉnh đặt trên bàn ăn.

Không thể nào! Rõ ràng lúc tôi đi nó còn vương vãi những mảnh ghép dưới đất mà. Ai đã ghép nó vậy?

Văn Lâm từ trong nhà tắm bước ra.

“Anh đến lúc nào vậy?” Tôi hỏi.

“Hai tuần trước.”

“Hai tuần trước?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh ấy bước đến bên bức tranh nói “Anh vừa ghép xong đấy.”

“Ngày nào anh cũng ở đây sao?”

“Hôm nào rảnh rỗi đều đến đây ghép tranh.” Anh nói.

“Nhanh vậy mà anh đã ghép xong rồi sao?”

“Em quên anh là cao thủ ghép tranh sao? Có điều bức tranh này quả thật rất phức tạp, nếu anh không xin nghỉ hai ngày phép, chắc chắn không thể hoàn thành nhanh thế được.”

“Việc gì anh phải làm như vậy?” Mắt tôi rưng rưng.

“Đây là nhà hàng của chúng ta mà.” Anh ôm lấy tôi.

“Đáng ghét!” Tôi khóc đẩy anh ra.

“Đêm hôm em nói chia tay, anh đã trở về đây, trông thấy bức tranh này vung vãi dưới đất, nên anh đã rất muốn ghép nó hoàn chỉnh. Anh nghĩ, giả sử một ngày nào đó, em trở lại đây, trông thấy bức tranh này đã được hoàn thành, chắc hẳn em sẽ vui lắm.”

“Anh cho rằng em sẽ quay lại sao?”

“Không. Anh cho rằng em sẽ không quay lại, em đã nghĩ anh luôn lừa dối em. Có lúc anh cảm thấy mình thật ích kỷ, anh nên để em đi, để em có thể tìm được một người đàn ông có thể chăm sóc em trọn đời trọn kiếp.”

“Anh thì không thể sao? Em ghét anh! Em thật sự vô cùng ghét anh. Nói cho anh hay, em chưa bao giờ ghét một người nào như vậy.” Tôi lao đến cầu xé, dẫm anh túi bụi.

Văn Lâm ôm chặt tôi vào lòng.

“Em ghét anh!” Tôi ghen ghào.

“Anh biết.”

Tôi dùng sức ôm thật chặt lấy anh. Quả thật tôi rất ghét anh, đặc biệt khi phát hiện ra mình không thể rời xa con người này. Tôi ôm chặt lấy cơ thể người đàn ông ấm áp, vạm vỡ nhưng cũng khiến người khác phải đau lòng này, tôi ôm chặt lấy anh, bù cho mười bốn ngày vừa qua thiếu vắng. Dù tôi có bước sang tuổi 30, tôi hiểu mình cũng không thể rời xa người đàn ông này. Tình yêu - đôi lúc là chuyện khiến con người ta phải rơi xuống bể trầm luân, trước nó, những cái được mệnh danh là lý trí hay lòng quyết tâm chẳng qua cũng chỉ là những lời tự an ủi mình một cách nực cười mà thôi.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Loài chim bay lùì

“Vũ Vô Quá muốn đi!”

Sau khi đóng cửa hàng, Từ Ngọc đến nói với tôi như vậy.

“Đi đâu?”

“Anh ấy muốn sang Mỹ du học.”

“Du học?”

“Nghe nói ở bên đó có một trường chuyên dạy viết tiểu thuyết, Michael Crichton[1] cũng từng học ở đó, sau đó ông ấy đã viết Công-gô và Công viên kỷ Jura đấy.”

[1] Sinh năm 1942 - 2008, là tiểu thuyết gia nổi tiếng người Mỹ.

“Thật sao? Sao tớ chưa nghe thấy bao giờ thế?”

“Sáng nay Vũ Vô Quá làm tớ sợ hết hồn. Mấy hôm nay tinh thần anh ấy khá hơn rất nhiều, anh ấy nói do nguồn cảm hứng đã cạn nên đã tự đặt lên vai mình áp lực quá lớn, anh ấy muốn ra ngoài xem thế nào.”

“Đây là chuyện tốt đấy, nếu không anh ấy rất có thể sẽ trở thành người đầu tiên ở đất Hồng Kông này bị điên vì viết lách đấy.”

“Nhưng anh ấy nói muốn đi một mình.”

“Một mình? Định đi bao lâu?”

“Anh ấy bảo muốn đi bao lâu thì đi.”

“Anh ấy muốn chia tay với cậu à?”

Từ Ngọc nhìn tôi với đôi mắt tràn ngập sự tuyệt vọng, hai hàng nước mắt không dừng được chảy dài trên má. “Anh ấy không nói chia tay, anh ấy nói muốn sống thử một cuộc sống khác, chứ cuộc sống hiện nay khiến anh ấy không thở được nữa rồi. Có lẽ tớ đã ngăn trở sự nghiệp viết lách của anh ấy, lẽ nào cuộc sống tình cảm của các tác giả không thể ổn định được sao?”

Tôi không hiểu gì để có thể trả lời câu hỏi này, tôi cho rằng tác giả hay người khác chẳng có gì khác biệt cả, ai cũng phải sống trong ranh giới giữa ổn định và không ổn định, có lúc đạt được sự cân bằng, nhưng cũng có lúc lại mất thăng bằng. Nhưng có thể khẳng định một điều, tình cảm của Từ Ngọc và Vũ Vô Quá đang có sự thay đổi. Người đàn ông này bắt đầu đang manh nha ý định muốn từ bỏ mối tình này, muốn tìm một con đường khác, và kết cục chỉ có hai: cuối cùng anh ta phát hiện ra Từ Ngọc chính là người đàn bà mà anh ta yêu nhất hoặc cuối cùng anh ta quyết định chia tay cô ấy.

Từ Ngọc mở túi xách lấy giấy ăn ra lau nước mắt, tôi thấy trong túi cô ấy có rất nhiều tiền mặt.

“Sao cậu lại cầm theo nhiều tiền mặt thế?”

“Tớ đến ngân hàng rút để đưa cho Vũ Vô Quá.”

“Tiền tiết kiệm của cậu à?”

Từ Ngọc gật đầu. “Chỗ này là mấy nghìn đồng, toàn bộ tiết kiệm của tớ đấy.”

“Anh ta cũng thật là... Cầm tiền của cậu để đi du lịch một mình.” Tôi bực bội.

“Có phải đi du lịch đâu, đi để giải tỏa tâm lý mà. Châu Nhị à, từ trước đến giờ anh ấy vẫn là người như thế, cậu không ở cùng nên không biết, mà không biết thì thôi vậy. Anh ấy lúc nào cũng thích gì làm nấy, không bao giờ để ý đến cảm xúc của người khác. Tớ là người đàn bà của anh ấy, nhưng lúc nào cũng phải lẻo đẻo đi đằng sau để dọn tàn cuộc do anh ấy gây ra. Chẳng hạn tòa soạn gọi điện đến giục bài, từ trước đến giờ anh ấy chưa từng nghe cuộc điện thoại nào cả, toàn tớ nghe và thương lượng với người ta mà thôi. Anh ấy mắng chửi người ta, tớ lại phải đến xin lỗi người ta. Anh ấy không chịu rời khỏi giường để đi làm, tớ lại phải gọi điện đến xin nghỉ ốm cho anh ấy. Tớ biết anh ấy không thích chuyện ra mắt nên đến tận bây giờ có bao giờ tớ hé răng chuyện dẫn anh ấy về nhà gặp bố mẹ đâu.”

Tôi lắc đầu cười khổ sở.

“Cậu cười cái gì?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Tớ và Văn Lâm xem ra cũng vậy, nhưng tớ lại là quá tùy ý, từ trước đến giờ Văn Lâm lúc nào cũng phải đứng ra dọn tàn cuộc. Có vẻ tớ là người hạnh phúc đấy nhỉ.”

“Tớ cũng không thấy mình không hạnh phúc mà! Tớ thích được chăm sóc Vũ Vô Quá, cảm thấy những lúc anh ấy cần mình, thế mới là điều quan trọng.”

Tôi và Từ Ngọc không giống nhau, tôi không có thói quen chăm sóc người khác. Tôi thích được người khác chăm sóc mình, và cảm thấy được chăm sóc - đó mới chính là điều vô cùng quan trọng.

“Khi nào Vũ Vô Quá đi?”

“Nhanh thôi.”

“Thế cậu định thế nào?”

“Anh ấy hứa sẽ gọi điện thoại về cho tớ. Mấy hôm nay tớ suy nghĩ rất nhiều, toàn nghĩ tới những điều mà trước đây không bao giờ nghĩ tới. Yêu một người nhưng cũng phải để cho người ta một không gian, đúng không?”

“Cậu thông minh hơn nhiều rồi đấy.” Tôi tán thưởng.

Nếu có một dạng phụ nữ nào đó trưởng thành hơn từ tình yêu hay thất tình, thì Từ Ngọc chính là một người như vậy.

Hai tuần sau, Vũ Vô Quá cầm theo tiền của Từ Ngọc đi tìm tự do và không gian, ở sân bay, Từ Ngọc cố gắng ngăn dòng nước mắt, còn anh ta như một chàng lãng tử, nhẹ nhàng rời bước đi. Tôi vẫn cho rằng được người khác chăm sóc hạnh phúc hơn rất nhiều lần so với phải chăm sóc người khác. Lúc nào cũng luôn có một người đi theo sau thu dọn chiến trường cho mình, vậy thì tội gì mình không tùy ý chứ?

Đợt giảm giá sản phẩm cứ nửa năm một lần được bắt đầu từ hôm nay, đến cửa hàng còn có thêm rất nhiều thành phần mà bình thường không bao giờ thấy, họ là những người bình thường không nỡ bỏ ra một số tiền lớn để mua đồ nội y đắt tiền đến vậy, chính vì thế phải đợi đến khi có đợt giảm giá mới tới.

Khi chiều buông, một người phụ nữ dáng vẻ cao gầy tiến vào cửa hàng chọn đồ lót. Trông cô ta thật quen, tôi cảm giác hình như mình đã gặp cô ta ở đâu đó rồi. Ngày hôm nay bận tối mắt tối mũi nên ngay lúc này không thể nhớ ra nổi đã gặp ở đâu. Vóc dáng của cô ấy không được đầy đặn cho lắm, theo tôi thấy cùng lắm cô ấy chỉ mặc được cúp 32A. Thấy cô ta đi đi lại lại trong cửa hàng khá lâu, không chịu nổi tôi liền hỏi. “Tôi có thể giúp gì cho chị?”

“Có phải có loại áo ngực thần kỳ phải không?” Cô ấy hỏi tôi.

“À, đúng rồi.” Tôi đã đoán trước được cô ấy đang muốn tìm một cái áo lót mang đến những hiệu quả thần kỳ nào đó, vì thế phải đợi trong cửa hàng vẫn người mới đủ dũng khí hỏi.

“Áo lót thần kỳ có ba loại, chị cần loại nào?” Tôi hỏi.

“Mấy loại nào cơ?”

“Đẩy mạnh, vừa và nhẹ. “

“Đẩy mạnh.” Cô ấy trả lời không chút do dự.

“Loại đẩy mạnh này bán chạy lắm, có thể đẩy ngực cao thêm 5 centimet.”

“Như vậy liệu có phải đang lừa người khác không?” Cô ấy có vẻ do dự.

“Lừa người khác? Sao lại nói là lừa người khác được chứ? Thật ra nó cũng giống như trang điểm mà thôi, cũng đều muốn tất cả trở nên đẹp đẽ. Khi trang điểm chị cũng đâu cần phải nói với ai, đúng không?”

Cô ấy rất mãn nguyện với lời giải thích của tôi, nói. “Thế để tôi thử xem sao.”

“Chị mặc size nào?”

“32A.” Cô ấy thấp giọng, vẻ mặt thoáng lên nét tự ti.

Người phụ nữ có cúp ngực 32A đó ở trong phòng thử đến hơn 20 phút.

“Chị ơi, có cần giúp đỡ gì không ạ?” Tôi hỏi vọng vào.

Cô ấy đồng ý cho tôi vào rồi hỏi. “Liệu có quá lắm không?”

Trên ngực trái của cô ấy có năm nốt ruồi nhỏ, xếp hàng giống như một dấu phẩy. Tôi làm sao có thể quên được dấu phẩy ấy chứ.

“Cậu có phải là Du Dĩnh không?” Tôi hỏi cô ấy.

“Cậu là Châu Nhị?”

Tất cả chỉ nhờ dấu phẩy đó.

“Cậu đúng là Du Dĩnh rồi, tớ nhớ cậu có dấu phẩy này mà.” Tôi chỉ dấu phẩy được xếp bằng năm nốt ruồi trên ngực trái của cô ấy.

“Tuyệt quá! Lúc này khi bước vào tớ đã cảm thấy cậu rất quen, như kiểu trước đây lâu lắm rồi từng gặp vậy.” Du Dĩnh nắm tay tôi, vui mừng nói ríu rít.

Tôi và Du Dĩnh có thể nói đã quen biết nhau từ thời mẫu giáo, cô ấy lớn hơn tôi ba tháng tuổi, chúng tôi sống gần nhà nhau, sau đó cùng đi học một trường tiểu học, ngày nào cũng cùng nhau cặp sách tới trường.

Tôi và cô ấy thường xuyên tắm chung, vì thế tôi nhớ rất rõ dấu phẩy trước ngực đó, nhưng Du Dĩnh lại nói nó giống hình cái tai. Tôi thà tin nó là dấu phẩy còn hơn nghĩ chỉ có một cái tai trên ngực, như thế thì kỳ quặc vô cùng. Trước kia Du Dĩnh rất mập, nên tôi cứ nghĩ sau này kiểu gì cô ấy cũng trở thành một con hà mã to đùng, nào ngờ giờ đây cô ấy lại trở nên gầy đến vậy, suýt chút nữa tôi đã không nhận ra.

“Cậu giảm béo đi nhiều đấy.” Tôi nói với Du Dĩnh.

“Trước 10 tuổi thì tớ mập ú, nhưng trong thời kỳ dậy thì lại lười ăn uống nên giờ cơ thể mới trở nên thế này đấy.”

“Tớ còn tưởng không bao giờ có thể gặp lại cậu nữa kia đấy, sao đột nhiên cậu lại chuyển đi thế?”

Tôi còn nhớ năm ấy khi chúng tôi đang học lớp năm, bỗng nhiên một đêm cả nhà Du Dĩnh đã dọn đi mất, cô ấy thậm chí còn bỏ học. Kể từ đó

chúng tôi mất liên lạc của nhau. Đến tận giờ tôi vẫn không hiểu tại sao đêm đó nhà cô ấy lại chuyển đi vội vã như vậy. Khi đó tôi đã rất buồn và hụt hẫng. Một đứa trẻ bỗng nhiên mất đi người bạn thân nhất, khiến tuổi thơ tôi trở nên u ám, tôi sợ lắm khi nghĩ những người thân xung quanh tôi rồi cũng sẽ có một ngày biến mất chỉ trong một đêm, ra đi không nói một câu nào, cũng chẳng thềm nói lời từ biệt, rời bỏ tôi đi mãi mãi.

Du Dĩnh ngồi xuống nói. “Chuyện là thế này, khi đó bố tớ trúng một lá số độc đắc.”

Tôi giật mình. “Trúng số độc đắc sao?”

“Số tiền thưởng là một trăm đồng, mệnh giá một trăm đồng của mười tám năm trước ấy, có thể mua được rất nhiều nhà.” Du Dĩnh nói.

“Hóa ra nhà bạn phát tài!”

“Bố tớ là một người rất đa nghi, sau khi lĩnh thưởng, ông ấy sợ người nhà hay bạn bè cùng hàng xóm láng giềng biết chuyện sẽ kéo đến hỏi vay tiền hoặc chèn ép, bắt cóc con gái tống tiền ông ấy... Càng nghĩ ông ấy càng sợ, thế nên đêm hôm mới đưa cả nhà trốn khỏi Hồng Kông, chuyển trường luôn cho anh chị em tớ. Bản thân ông ấy còn đổi tên kìa.”

“Thế cậu chẳng phải trở thành tiểu thư con nhà phú ông sao?”

“Mọi chuyện sau này lại không như thế nữa...” Du Dĩnh nói.

“Bố tớ cầm số tiền đó chỉ mua một căn nhà, lúc đó ai nào ngờ giá cả nhà đất lại có thể tăng đến chóng mặt thế chứ. Trước đây ông ấy làm việc trong xưởng may nên lúc nào cũng mộng tưởng có một xưởng may riêng cho mình, ông ấy đã mua một xưởng may rồi tự mình kinh doanh. Mấy năm đầu quả thật kiếm ra tiền, nhưng sau đó ông ấy đã nhìn nhầm thời cơ, cho rằng chất vải đàn hồi sẽ thịnh hành nên đã mua một số lượng lớn cao su gân về.” Du Dĩnh nói.

“Cao su gân?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Du Dĩnh vừa nói vừa dùng tay giải thích. “Là loại cao su thô ấy, từng bó từng bó, mỗi bó to như một kiện vải vậ, kết hợp với vải sẽ trở thành vải co giãn, ông ấy nghĩ rằng có thể phát tài nhờ vào lô hàng cao su gân ấy, đến lúc còn có thể tiến hành đầu cơ cao su gân đó, vì thế ông ấy đã cầm cố cả nhà xưởng vào ngân hàng, cầm tiền đi mua.”

“Kết quả sao?”

“Kết quả vải co giãn vẫn không trở nên thịnh hành, nhà xưởng buộc phải bán cho người khác, đồng cao su gân đó phải chuyển hết về nhà, trong nhà tứ lúc nào cũng đầy cao su gân. Từ chỗ ăn, chỗ ngủ, nhà tắm... tất tậ.”

“Bố cậu phá sản như thế sao?”

“Không. Hồi đó chúng tớ vẫn còn căn nhà. Bố tớ không cam chịu sống như vậy nên đã cầm cố nốt cái nhà đó, lại tiếp tục kinh doanh xưởng may. Cuối cùng đến ngôi nhà duy nhất để chui ra chui vào cũng chẳng còn nữa. Bọn tớ đã phải dọn nhà đi, giấc mộng của bố tớ chỉ kéo dài mười năm.”

“Bố cậu đúng là không gặp thời, số lượng dây cao su ấy đã bị mua sớm mất mười năm, giờ nó mới thịnh hành đây!” Tôi nói.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Tớ cũng thường xuyên trêu ông ấy như vậy. Tớ cũng luôn muốn về chỗ cũ để tìm lại cậu, nhưng lúc đi bất thành linh thể, giờ quay trở lại thì biết ăn nói thế nào.”

“Không ngờ chúng ta lại có thể gặp nhau ở chỗ này.”

“Đúng thế! Mà vừa gặp đã kể hết chân tơ kẽ tóc cho cậu rồi.”

“Cậu chắc chắn có bạn trai rồi chứ!”

Du Dĩnh thờ dãi. “Giờ thì đang có, chứ chẳng biết lúc nào sẽ chia tay.”

“Sao lại nói thế?”

“Dù tình cảm có nồng thắm thế nào thì chỉ cần thời gian đủ lâu, mối tình ấy cũng sẽ trở nên bình thường.” Du Dĩnh cười gượng gạo.

Nói một chủ đề như vậy trong một cửa hàng đồ lót thời trang có vẻ không thích hợp lắm, tôi đề nghị cả hai cùng đi ăn tối.

“Được đấy! Dù gì tối nay anh ấy cũng không về với tớ.” Du Dĩnh nói.

Tôi và Du Dĩnh cùng ngồi ăn món Ấn Độ trong khu vực Trung Hoàn.

Cô ấy lấy trong ví ra một tấm ảnh, trong ảnh là cô ấy đang dựa vào một người đàn ông.

“Anh ấy tên là Đại Hải.” Giọng Du Dĩnh nói rất ngọt ngào.

“Đẹp trai đấy! Trông có vẻ có tài.” Tôi nói, quả thật anh chàng đó mặt mũi rất tuấn tú.

“Chúng tớ ở bên nhau bảy năm rồi, anh ấy là luật sư.”

“Hai người quen nhau thế nào vậy?”

“Bọn tớ cùng làm việc cho một công ty luật sư, tớ là thư ký giám đốc.”

“Cậu tên Du Dĩnh[2], còn anh ấy tên Đại Hải[3], đúng là một cặp trời sinh còn gì.”

[2] Bơi lội.

[3] Đại dương.

“Năm xưa cũng vì sự trùng hợp khéo léo ấy mà đến với nhau đấy.”

“Tớ cũng quen một người trùng ngày sinh tháng sinh với tớ, nhưng chúng tớ không yêu nhau.” Tôi nói.

“Những cái gọi là trùng hợp ấy chỉ là một trong những nhân tố thúc đẩy mối quan hệ của hai người tiến triển nhanh hơn trong thời kỳ đầu mà thôi.” Du Dĩnh nói.

“Vấn đề của hai cậu là gì vậy? Có phải có kẻ thứ ba?”

“Tớ có thể khẳng định anh ấy không có kẻ thứ ba, tớ cũng thế.”

“Thế thì tại sao?”

“Ngực tớ quá nhỏ...” Du Dĩnh nói.

“Ngực cậu thật ra không được coi là nhỏ, đối với phụ nữ Trung Quốc, như vậy là vừa đạt tiêu chuẩn, tớ từng gặp rất nhiều phụ nữ có bộ ngực còn nhỏ hơn cậu rất nhiều kìa.” Tôi an ủi Du Dĩnh.

Cô ấy vẫn chau mày ủ rũ. “Ngực cậu to hơn tớ nhiều.”

Tôi nhìn xuống ngực mình, ngượng ngùng nói. “Của tớ cũng chẳng to lắm đâu. Mà thật ra to hay nhỏ đâu phải vấn đề chứ, nhiều cô gái có bộ ngực to đấy nhưng lại chảy xệ. Một số cô gái dù ngực không to nhưng bầu ngực lại rất đẹp.”

“Thật ra tớ rất tự ti. Đại Hải từng nói ngực tớ nhỏ quá.”

“Anh ấy nói như thế sao?”

“Không phải anh ấy có ý phê bình ác ý, chỉ là ngẫu nhiên đề cập tới thôi, hơn nữa chỉ duy nhất mỗi lần đó.”

“Nhưng hai người đã ở bên nhau bảy năm rồi, không thể hôm nay anh ấy mới biết cơ thể của cậu như vậy chứ.”

“Đương nhiên không phải thế. Thời gian đầu khi hai đứa tớ ở chung với nhau, tớ có hỏi anh ấy có vấn đề gì không. Anh ấy còn nói không thích những người phụ nữ ngực to. Nhưng tớ biết anh ấy thật ra thích những phụ nữ có bộ ngực to.”

“Đàn ông khi tuổi càng cao thì ánh mắt nhìn phụ nữ lại càng dịch chuyển xuống dưới, từ khuôn mặt dân xuống tới ngực.” Tôi cười nói, đó là điều Văn Lâm nói cho tôi hay.

“Châu Nhị này, hóa ra quả thật có cái gọi là khủng hoảng bảy năm.” Du Dĩnh nói thật lòng. “Trước đây tớ không tin. Bảy năm ở bên nhau, dạo này cứ đến giờ làm tình là anh ấy lăn ra ngủ, trước đây làm gì có chuyện như thế. Tớ còn phát hiện anh ấy đọc tạp chí Hoa hoa công tử, mà cậu biết rồi đấy, trong cuốn tạp chí ấy chỉ toàn đăng mấy tấm hình của phụ nữ ngực bự. Trong công ty vừa xuất hiện một nữ luật sư mới tốt nghiệp. Cô gái ấy có bộ ngực vĩ đại lắm, lúc ngồi xuống ăn cơm, hai bầu ngực có thể gác lên bàn kia

đấy.” Du Dĩnh còn thực hành lại cho tôi xem, nhưng tiếc thay ngực cô ấy không thể gác lên trên bàn được.

“Có phải như này không?” Tôi làm động tác đó cho cô ấy xem.

“Đúng rồi, như thế đấy. Cô ấy thực tập cùng với Đại Hải.”

Tôi đã hiểu ra vì sao Du Dĩnh muốn mua chiếc áo lót thần kỳ rồi.

Tôi chẳng phải chuyên gia tình dục học, nên chắc chắn tôi không thể giải quyết được vấn đề tình dục giữa Du Dĩnh và bạn trai cô ấy. Tôi nghĩ, bảy năm trời chỉ làm tình với một người duy nhất chắc chắn sẽ cảm thấy thật nhàm chán, đặc biệt là đàn ông.

“Cái này có tác dụng thật chứ?” Du Dĩnh chỉ chỉ vào chiếc áo lót mới mua của mình.

“Tối nay cậu thử mặc xem sao là biết ngay mà.”

“Cậu biết không, từ xưa đến nay chưa bao giờ tớ mua một chiếc áo lót đắt tiền đến vậy.”

“Sau đợt giảm giá này, tớ có thể mua giùm cậu bằng giá nhân viên.”

“Cám ơn cậu.”

“Tớ chờ tin tốt của cậu.”

Tôi và Du Dĩnh trao đổi số điện thoại cho nhau, không thể ngờ nổi sau mười tám năm không gặp mặt, vừa nhận ra nhau đã nói chuyện tình dục, và nó đã khiến chúng tôi trở nên vô cùng thân thiết.

Sáng hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Du Dĩnh.

“Đúng là tuyệt vời đấy!” Cô ấy nói với giọng hào hứng.

“Anh ấy khen tớ quyến rũ, lần đầu tiên tớ được nghe anh ấy khen mình bằng một từ ngữ như thế đấy. Đêm qua anh ấy đã không ngủ lúc làm tình đấy!”

“Thế thì tốt quá rồi. Xem ra cậu nên sắm nhiều hơn đấy.”

Tôi không ngờ đồ lót của phụ nữ lại có tác dụng tương đương như những tư vấn của chuyên gia. Nó đã khiến một người phụ nữ từ chỗ đang tiêu tụy, héo hon về chuyện tình dục giờ như được hồi sinh vậy.

Tối hôm đó, nằm trên giường, tôi hỏi Văn Lâm. “Liệu anh có chán không?”

“Chán cái gì?”

“Chán cơ thể em.” Tôi ngồi trên người anh.

“Sao em lại nói vậy?”

“Ngày nào cũng chỉ thấy cơ thể của một người đàn bà, kiểu gì cũng có ngày chán.”

“Ai nói thế?”

“Em hỏi có đúng thế không?”

“Anh có thể ở bên cạnh em mà không cần phải làm bất cứ thứ gì cả.” Anh ôm tôi vào lòng.

“Trước đây anh cũng từng ôm một người đàn bà khác. Có phải giữa anh và cô ấy có một hiệp định bí mật nào đó, phải không? Anh hứa với cô ấy sau một ngày nào đó sẽ không gặp em nữa.”

“Trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy.” Anh lắc đầu khổ sở.

“Lẽ nào chúng ta cứ tiếp tục như này?”

“Căn phòng này, nếu mua thì khoảng bao nhiêu tiền?” Anh hỏi.

“Chí ít cũng phải hơn hai trăm.”

“Anh sẽ mua cho em.” Anh nói thật lòng.

“Không cần.”

“Sao lại không cần? Em không thích ở đây sao?”

“Sao anh lại muốn mua nó cho em?”

“Bởi em là người phụ nữ anh thích nhất.” Anh hôn tôi.

“Em nào phải vợ của anh, anh đi mà mua cho cô ấy.” Tôi nói giọng hờn lẫy.

“Anh nợ em nhiều quá.”

“Anh chẳng nợ em gì cả, mà cho dù có nợ em thì đó cũng không phải thứ dùng tiền có thể bù đắp.”

“Anh biết. Anh muốn tạo cho em có được một chút cảm giác an toàn. Chẳng hạn một ngày nào đó, anh không còn ở bên cạnh em, anh không còn ở trên cõi đời này, anh vẫn hy vọng em có thể sống một cuộc sống tốt.”

Tôi phủ lên người anh, khóc nghẹn ngào không thành tiếng. Nếu tôi có được căn hộ, nhưng lại mất anh thì căn hộ ấy liệu có ích gì chứ?

“Đừng khóc!” Anh lau nước mắt cho tôi. “Mai em đi hỏi đi nhé, cần phải trả bao nhiêu tiền mới bán.”

“Không phải anh muốn mua căn hộ này để làm quà chia tay đấy chứ?”

Văn Lâm mỉm cười. “Trên đời này làm gì có người đàn ông nào phóng khoáng đến vậy chứ? Chia tay rồi còn tặng nhà sao? Em đúng là chẳng hiểu đàn ông gì cả.”

“Một ngày nào đó anh không còn yêu em nữa, anh sẽ lấy lại căn hộ này, đúng không?”

“Anh sẽ không bao giờ hết yêu em, cũng không bao giờ lấy lại căn hộ. Sao em cứ nghi ngờ anh thế nhỉ? Đến em cũng không tin tưởng anh nữa sao?”

“Không, em tin anh.” Tôi ôm Văn Lâm. Chắc anh không biết, tự dưng tặng tôi một món quà hậu hĩnh như vậy sẽ khiến tôi rối bời lắm.

Ý tưởng của Từ Ngọc lại khác tôi hoàn toàn, cô ấy nói. “Anh ấy muốn mua nhà cho cậu tức là anh ấy đang dự định được sống đầu bạc răng long cùng cậu đấy.”

Tôi đã hỏi chủ nhà, ông ta đòi hai triệu sáu trăm đồng. Vì căn hộ đã quá cũ nên ngân hàng chỉ cho thế chấp sáu mươi phần trăm.

“Không cần thế chấp, thanh toán một lần luôn.” Văn Lâm nói.

“Anh không sợ sau khi có được căn hộ em sẽ không cần anh nữa sao?” Tôi không ngờ anh ấy lại tin tưởng tôi đến vậy.

“Anh có bao giờ nghi ngờ em đâu.”

“Lấy tên hai chúng ta đăng ký người sở hữu căn nhà nhé?”

“Không, không cần tên anh đâu.”

“Tại sao?”

“Riêng tên em là đủ rồi. Nếu thêm tên anh vào, sau này anh có chuyện gì em sẽ mất đi một nửa quyền sở hữu đấy.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Nếu anh có chuyện gì... thế thì em cần căn hộ này làm gì chứ?”

“Đừng có ngốc nghếch như thế, em phải tự bảo vệ cho chính mình chứ. Ngộ nhớ anh ly thân cùng cô ấy hoặc anh xảy ra chuyện gì bất trắc, tất cả tài sản của anh đều bị chia nửa hoặc tịch thu toàn bộ.”

Đây là lần đầu tiên Văn Lâm nhắc đến hai chữ ly hôn.

“Anh sẽ ly hôn chứ?”

“Ly hôn rồi anh càng chẳng có gì nữa.” Anh cười khổ sở.

“Nếu tiền có thể giải quyết được mọi vấn đề, sao anh không dùng đến nó?”

“Thế gian này, ngoài tiền ra còn có đạo nghĩa nữa. Cô ấy còn có thể tìm được người đàn ông nào khác sao?”

Đàn ông đúng là lúc nào cũng tỏ vẻ, bọn họ không chịu ly hôn nhưng lại cho rằng mình cao thượng lắm. Bọn họ cho rằng người phụ nữ đó sẽ không tìm được người đàn ông nào tốt hơn họ, nhưng thật ra họ không hiểu rằng, người đàn ông không yêu một người phụ nữ, nhưng lại trù trừ không chịu buông tay, chính là vì muốn cướp đi cơ hội cô ấy có thể tìm một người đàn ông yêu cô ấy hơn mà thôi.

“Anh nghĩ em có thể tìm được người đàn ông tốt hơn sao?” Tôi hỏi.

“Em thì có thể, vì em đẹp, nhiều đàn ông vây quanh em.” Anh ôm mặt tôi nói.

Tôi thường cho rằng người thiếu cảm giác an toàn chính là mình, hóa ra Văn Lâm mới là người như vậy. Trong công việc anh vô cùng tự tin, nhưng ở ngoài đời anh lại sợ một người phụ nữ rời bỏ anh mà đi. Tôi nhìn theo bóng dáng dần rời xa của Văn Lâm, bóng lưng người đàn ông mạnh mẽ ấy hóa ra lại sợ mất tôi.

“Văn Lâm!”

Anh quay đầu lại nhìn tôi. “Chuyện gì vậy?”

Tôi cố ngăn dòng nước mắt, nghẹn ngào nói. “Em sẽ không đi đâu hết.”

“Đến tận 30 tuổi cũng vẫn không đi đâu hết chứ?” Anh cười hỏi.

Tôi lắc đầu.

Từ Ngọc đến cửa hàng, đưa cho tôi một bộ chăn ga gối.

“Căn phòng ấy sau này là của cậu, nên bài trí trang hoàng cho đẹp một chút.” Cô ấy nói.

“Vũ Vô Quá có gọi điện thoại về cho cậu không?”

“Có chứ! Còn viết thư cho tớ nữa nhé!” Cô ấy hào hứng kể.

“Thế chẳng phải tốt hay sao?”

“Anh ấy nói rất nhớ tớ.” Từ Ngọc rút từ trong túi ra một phong thư có đóng dấu gửi từ Mỹ.

“Vật tùy thân đây! Chắc hẳn là một bức thư cảm động lòng người lắm đây. Có thể cho tớ đọc ké không?”

“Cậu muốn đọc sao?” Từ Ngọc ngạc nhiên.

“Tớ chưa bao giờ được đọc thư tình mà! Huống hồ đó lại là ngôn ngữ tình yêu của một nhà văn nữa chứ! Chắc hẳn phải cảm động đến lục phủ ngũ tạng ấy nhỉ?”

“Được rồi, trông cậu đáng thương quá, cho cậu đọc vậy.”

Thư được viết như sau:

Ngọc,

Ở đây anh được thấy rất nhiều chim và bồ câu trắng, bọn chúng đều vỗ cánh bay về phía trước. Anh đang nghĩ, liệu chúng có thể bay lùi không nhỉ? Kết quả anh phát hiện thấy trên sách của anh có một loài chim rất nhỏ, gọi là chim ruồi, cũng giống như loài ong vậy, hút mật hoa để kiếm sống. Khi nó đậu trên một bông hoa, quả thực nó rất giống một chiếc máy bay đậu ở điểm dừng, và nó còn có thể bay lùi, nhưng cũng chỉ bay lùi được một chút...

Rời xa em, cuộc sống đơn độc một mình nơi đất khách, anh thường hoài niệm về những khoảnh khắc ban đầu khi chúng mình mới gặp nhau, nếu con người cũng có thể bay lùi như chim ruồi thì hay biết mấy. Nhưng thời gian lâu dần, rồi cứ thế trôi qua, tất cả đều trở nên thật phức tạp, anh suyt chút nữa đã quên mất những lời nói yêu đương tuyệt đẹp giữa chúng ta. Khi em không ở bên, anh đã nhớ ra nó, thật sự hy vọng có thể nhanh về để được gặp em.

Vũ Vô Quá.

Tôi thật ghen tỵ với Từ Ngọc quá, cuối cùng cô ấy cũng đã nhận được một bức thư tình cảm động lòng người đến vậy.

“Sao nào?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Không hề danh là nhà văn, cảm động quá!”

“Tớ cũng thế! Tớ đọc đi đọc lại mãi không biết chán, lần nào đọc cũng khóc.”

“Anh ấy rất yêu cậu đấy.”

“Tớ cũng nhớ anh ấy lắm.”

“Sao không đi gặp anh ấy?”

“Tớ làm gì có tiền để mua vé chứ!”

“Cậu cần tiền hả?”

“Không cần đâu. Vũ Vô Quá nói anh ấy muốn được yên tĩnh một mình, tớ không muốn quấy rầy anh ấy. Nếu tớ không ở bên cạnh, anh ấy sẽ càng ngày càng nhớ đến tớ nhiều hơn. Tớ hy vọng được nhìn thấy anh ấy tự quay trở về.”

“Đúng đấy. Vật không đạt được mới khiến người khác phải nhớ đến nhiều.”

“Chính vì thế tớ mới bắt đầu hiểu tại sao cậu và Văn Lâm lại có thể yêu nhau đến thế.”

“Văn Lâm không thể viết ra những bức thư lay động lòng người thế đâu.”

“Nhưng anh ấy đã tặng cậu căn hộ rồi còn gì!”

Nếu Văn Lâm cũng là một con chim ruồi, có thể bay lúi lũi, bay về lúc chưa kết hôn thì tốt biết bao! Thời gian dần trôi đi, tất cả đều trở nên phức tạp, thời gian tôi càng ở bên anh ấy lâu bao nhiêu, thì thời gian anh ở bên cô ta cũng dài bấy nhiêu, tình nghĩa càng thâm sâu, càng không thể ly hôn.

“Cậu không sao chứ?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Tớ đang nghĩ sao con chim ruồi đó lại có thể bay lùi.”

“Chim ruồi sao có thể bay lùi ư? Để tớ viết thư hỏi Vũ Vô Quá đã nhé.”

“Có lẽ con chim ruồi điên rồi nên mới bay lùi, chứ chim nào chẳng bay tiến lên phía trước chứ!” Tôi cười nói.

“Ai điên vậy?” Du Dĩnh bước vào hỏi.

Sau khi dùng chiếc áo lót thần kỳ, Du Dĩnh như thay đổi hoàn toàn biến thành một người khác hẳn vậy, điệu bộ cũng lả lơi hơn.

“Cậu đến đúng lúc thật đấy, để tớ giới thiệu nhé, đây là Từ Ngọc, bạn thân của tớ. Còn đây là Du Dĩnh, bạn thanh mai trúc mã của tớ, mới gặp lại mấy hôm trước.”

“Tớ từng thấy cậu rồi!” Du Dĩnh nói với Từ Ngọc. “Tớ thấy cậu trên một chương trình quảng cáo áo lót!”

“Cô ấy là người mẫu mà.” Tôi nói.

“Dáng cậu đẹp quá!” Du Dĩnh trầm trồ.

Từ Ngọc cười tí mắt. “Cũng không phải đẹp lắm, tớ chỉ cúp 36A thôi.”

“Nhìn như 36C ấy.” Du Dĩnh nói.

“Làm gì được thế chứ.”

“Không hiểu 36C thì nó sẽ thế nào nhỉ?” Du Dĩnh tò mò.

“Chắc to bằng đầu đũa con nít 3 tuổi đấy nhỉ!” Tôi trêu.

“Dáng tớ không đẹp bằng Châu Nhị! Ba vòng cô ấy đều đẹp, hài hòa, cô ấy cúp 34A đấy!”

“Hồi nhỏ tớ có biết gì đâu!” Du Dĩnh nói: “Đúng là hâm mộ các bạn quá, tớ chỉ cúp 32A.”

“Thế chúng ta chính là ba cô nàng cúp A rồi.” Từ Ngọc nói.

“Không phải ba cô nàng đi club là được rồi!” Tôi nói.

“Hôm nay sao lại rảnh rồi thế?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

“Tối nay Đại Hải có việc, tớ đến rủ cậu đi ăn, cậu rảnh không?”

“Ba người cùng đi ăn nhé?”

“Được thôi.” Từ Ngọc nói.

“Đợi chút nữa tớ kể cho các cậu nghe một câu chuyện 36C.” Du Dĩnh nói.

Tôi, Du Dĩnh và Từ Ngọc đến một nhà hàng Thượng Hải ăn cơm.

“Mau kể cho chúng tớ chuyện 36C đi, rốt cuộc là ai thế?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

“Trước tớ có kể ở công ty mới có thêm nữ luật sư đến thực tập rồi phải không? Cô ấy tên là Olivia Hồ. Kể từ khi cô ấy xuất hiện, cánh đàn ông trong công ty luật đều được mãn nhãn.”

“Cô ấy thường xuyên mặc áo trễ ngực à?” Từ Ngọc hỏi.

“Cô ta còn có thể dùng hai bầu ngực để lau bàn kia kìa!” Du Dĩnh cười khẩy.

“Cậu ghét cô ta như thế, chắc hẳn cô ta thường xuyên ồng ẹo với Đại Hải phải không?” Tôi đùa Du Dĩnh.

“Cô ta mới gây ra một chuyện ngực cười.” Du Dĩnh kể. “Cô ấy mặc một chiếc váy hai dây, chiếc áo ngực không quai bị rơi xuống, tuy đã kịp thời giữ lấy nó, nhưng như vậy cũng đủ xấu hổ lắm rồi!” Khuôn mặt Du Dĩnh tỏ rõ vẻ hả hê.

“Chắc cô ta dùng loại áo lót rẻ tiền.” Tôi nói.

Cả tối hôm đó Du Dĩnh chỉ nói xấu về cô nàng Olivia kia mà thôi. Tôi cảm thấy sự thù ghét của cô ấy không bình thường, cô ấy không ngừng chế giễu vóc dáng của cô ta, rồi cười đến nổi trào cả nước mắt. Dù sao thì cũng thấy rõ sự đố kỵ nhiều hơn thù ghét.

Khi Từ Ngọc đi vào nhà vệ sinh, Du Dĩnh nói với tôi. “Tớ muốn đi làm ngực.”

“Làm ngực?” Tôi giật nảy người.

“Cậu có quen bác sĩ thẩm mỹ nào không?”

“Tớ chưa đi thẩm mỹ bao giờ.” Tôi xấu hổ nói.

“Tớ biết Đại Hải thích ngực bự.” Du Dĩnh buồn bã.

“Chẳng phải cậu nói quan hệ hai người hiện giờ rất tốt đó sao? Huống hồ giờ cậu cũng đang sử dụng áo lót thần kỳ rồi.”

“Chính vì thế tớ mới muốn đi làm ngực, để sau này khỏi cần phải dùng đến áo lót thần kỳ làm gì nữa, tớ muốn anh ấy được thỏa mãn.”

“Cơ thể này là của cậu, nâng ngực rồi sau đó có nhiều di chứng lắm. Trước đây mọi người cứ tưởng nó an toàn, nhưng giờ đã được chứng minh

có nhiều vấn đề rồi đó thôi.” Tôi cố gắng khuyên can Du Dĩnh gạt bỏ ý niệm đi nâng ngực.

“Giờ y học phát triển lắm.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Tớ vừa mới đọc được tin tức một phụ nữ Thổ Nhĩ Kỳ đột nhiên bị vỡ ngực đấy.”

Du Dĩnh giật thót. “Thật sao?”

“Huống hồ cho dù cậu có đi nâng ngực cũng không thể khiến Đại Hải thỏa mãn được. Nếu như anh ấy yêu cậu sẽ không để cậu mạo hiểm như thế. Cơ thể của cậu quả thật rất cân đối mà, ngực có nhỏ một chút thì cũng có vấn đề gì chứ? Mà to cũng chưa chắc đã đẹp nhé. Tớ từng gặp mấy khách hàng đi nâng ngực về, tay tớ chẳng may chạm phải, nó cứng lắm, không thật chút nào.”

Du Dĩnh bị tôi dọa cho sợ, liền cười nói. “Thật ra tớ cũng chỉ nghĩ vậy thôi, chứ chưa đủ can đảm.”

Lúc này Từ Ngọc từ nhà vệ sinh trở về.

“Cậu đoán xem tớ gặp ai nào?”

“Ai?” Tôi hỏi.

“Vương Tư Tư, trước đây cũng là người mẫu đó, cậu thấy rồi phải không?”

Tôi nhớ ra rồi, Vương Tư Tư là người mẫu thời trang rất nổi tiếng một thời với biệt danh người đẹp ngực lép. Tuy sở hữu bộ ngực bằng phẳng, nhưng cô ấy rất có phong cách.

“Hóa ra cô ấy lấy chồng rồi.” Từ Ngọc nói.

“Lấy chồng ổn không?” Tôi hỏi.

“Chồng cô ấy là bác sỹ thẩm mỹ nổi tiếng, rất nhiều minh tinh đến đó, cô ấy còn đưa cho tớ một tấm danh thiếp.”

Du Dĩnh phấn chấn hẳn lên, lần này Từ Ngọc gặp họa rồi.

“Bác sỹ thẩm mỹ à? Rất nổi tiếng phải không?” Du Dĩnh cầm tấm danh thiếp từ tay Từ Ngọc đọc kỹ.

“Hình như Vương Tư Tư nâng ngực hay sao ấy, trước đây ngực cô ấy phẳng lì, giờ đầy đặn lên rất nhiều.” Từ Ngọc kể.

“Cho tớ cái này nhé, được không?” Du Dĩnh hỏi Từ Ngọc.

“Cậu muốn thẩm mỹ à?” Từ Ngọc tò mò hỏi.

“Cậu không làm thật đấy chứ?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

Hôm sau, tôi vẫn không yên tâm, đành gọi điện cho Du Dĩnh.

“Cậu không được tùy tiện đi thẩm mỹ đâu nhé.” Tôi cảnh cáo.

“Tớ nghĩ suốt đêm qua rồi, đúng là không đủ can đảm. Cậu hạnh phúc thật đấy, chẳng phải trải qua sự giày vò tư tưởng khổ sở này.” Du Dĩnh nói.

“Nhưng tớ lại phải khổ sở tư tưởng về chuyện khác.”

“Cậu muốn gặp Đại Hải không?”

“Tớ có thể gặp anh ấy không?”

“Sao không được chứ? Tớ kể về cậu cho anh ấy nghe rồi!”

Du Dĩnh hẹn tôi ăn trưa ở khu Trung Hoàn. Đây là lần đầu tiên tôi gặp Đại Hải, anh ta hoàn toàn không giống một người thích phụ nữ có bộ ngực to.

Đại Hải cao khoảng 1 mét 78, khuôn mặt tuấn tú. Khi nghe Du Dĩnh nói anh ta mê những phụ nữ có bộ ngực to làm tôi tưởng tượng ra dáng vẻ hào sảng của anh ta, nhưng hóa ra không phải.

Đại Hải là luật sư tố tụng hình sự.

“Vụ bà Tống với chồng năm ngoái, anh ấy là luật sư biện hộ đấy.” Du Dĩnh nói.

“Tôi chỉ đảm nhiệm vai trò luật sư biện hộ giai đoạn đầu cho bà ấy mà thôi, sau đó phải nhờ đến những luật sư lão làng khác.” Đại Hải nói chừa.

“Bà ấy giết chồng, còn nấu thịt của ông ấy ăn thế mà chỉ bị tù sáu năm, có phải như thế quá nhẹ không?” Tôi hỏi Đại Hải.

“Pháp luật không xử theo kiểu một người nào đó có hành động chuyện gì đó không, mà theo kiểu người đó có được lý do hợp lý để giải thích những chuyện mình muốn làm hay không. Người đàn bà này có vấn đề về tinh thần.” Đại Hải nói.

“Chồng bà ta suốt hai mươi năm không hề chạm vào người bà ấy.” Du Dĩnh nói.

“Rõ ràng biết một người có tội, vậy mà vẫn còn giúp người ta phủ nhận và biện hộ, như vậy có phải khổ sở lắm không?” Tôi lại hỏi Đại Hải.

“Pháp luật vốn đã là một cuộc vật lộn quá đau đớn rồi.”

“Tôi cũng từng nghe một câu tương tự, đó là: Hôn nhân chính là một cuộc vật lộn quá đau khổ.” Tôi nói.

“Kết hôn hay không cũng là một cuộc vật lộn quá đau khổ.” Du Dĩnh bất chợt cảm thán, ai oán nhìn sang Đại Hải.

Anh ta hình như chẳng để ý.

“Làm người cũng là một cuộc vật lộn quá đau khổ.” Tôi nói đùa.

“Ừm, đúng, đúng đấy.” Du Dĩnh gật gù như gà mổ thóc.

Khi cô ấy cười, nước chanh trong miệng bỗng bắn vào áo, Đại Hải rút khăn tay của mình lau vết bẩn cho cô. Đại Hải đối với cô ấy vẫn quan tâm, chăm sóc như thế, chỉ có điều, đa phần đàn ông đều không muốn kết hôn.

“Vợ anh liệu có nhân lúc anh ngủ say sẽ róc thịt anh xay nhuyễn, sau đó nấu ăn không?” Khi trở về cửa hàng, tôi gọi điện cho Văn Lâm.

“Chuyện ấy sớm muộn cũng sẽ xảy ra.”

“Chắc hẳn cô ấy yêu anh nhiều lắm nên mới muốn ăn thịt của anh.”

“Một khi đã hận đến tận xương tủy, chắc cũng dám lắm.”

“Em không thích ăn thịt xay.”

“Ngộ nhờ chẳng may xui xẻo anh biến thành đồng thịt xay, liệu em có nhận ra mớ hỗn độn đó là anh không?” Văn Lâm cười hỏi tôi.

“Không được nói nữa, xin anh đấy.” Tôi năn nỉ anh.

“Nếu em phát hiện anh đã trở thành một đồng thịt xay, em cũng đừng sợ nhé, đó chính là cái giá để yêu em đấy.”

Tôi không cảm nổi nước mắt, nếu vì tôi mà anh phải biến thành đồng thịt xay thì tôi tình nguyện trả anh về cho người đàn bà ấy.

Buổi tối khi đến lớp học thiết kế, tôi chỉ nghĩ đến đồng thịt xay kia, chẳng còn chút hứng thú nào.

“Đi ăn cùng tôi nhé?” Sau khi tan học, Trần Định Lương hỏi tôi.

Dù sao cũng chẳng có ai ăn cùng, tôi bèn đi theo anh ta. Trần Định Lương chọn một nhà hàng Ý.

“Tôi muốn một mỳ Ý thịt xay.” Anh ta nói với phục vụ.

Suýt chút nữa thì tôi nôn.

Trần Định Lương ăn món mỳ Ý thịt xay một cách ngon lành.

“Tối qua tôi gặp người vợ cũ.” Anh ta nói.

“Hai người thật có duyên với nhau.”

“Cô ấy có bầu rồi, bụng đã nổi rõ.” Trần Định Lương đưa tay ra phụ họa.

“Anh cảm thấy vui mừng hay hụt hẫng?” Tôi không thể đọc được khuôn mặt anh ta đang biểu hiện cảm xúc gì.

“Đương nhiên là vui rồi, có điều cũng rất hụt hẫng. Cô ấy ở cùng tôi năm năm, đến trứng cũng chẳng có một cái, thế mà vừa kết hôn với người chồng hiện tại đã có bầu.” Anh ta cười méo mó.

“Anh thích trẻ con lắm phải không?”

“Không thích, hơn nữa còn rất sợ.”

“Thế thì anh có gì phải ghen tỵ chứ?”

“Cô ấy sinh con với người khác mà!”

“Những thứ anh không đạt được thì kẻ khác cũng không thể đạt được, đúng không?” Tôi mỉa mai.

“Chẳng phải cô cũng thế sao?” Anh ta hỏi ngược lại tôi.

“Tôi làm gì có kinh nghiệm trong chuyện này.”

“Cô bán đồ lót phải không?”

“Anh muốn mua tặng ai à?”

“Có thiết kế đồ lót đặc biệt dành cho bà bầu không?”

“Có thiết kế đặc biệt dùng cho bà bầu chứ, bởi bụng của họ to mặc không vừa những mẫu đồ lót bình thường. Thông thường các bà bầu cũng phải mặc những size đồ lót to hơn vì ngực cũng sẽ trở nên to ra, không vừa những cái cũ nữa. Sau khi sinh con, bộ ngực cũng sẽ trở nên bị chảy xệ, giãn nở, nên phải dùng những áo ngực có chất liệu cứng hơn một chút. Sau khi không sinh thêm con nữa, da ở vùng bụng sẽ bị nhão, nhăn nhúm nên cũng phải mặc kiểu áo nịt lưng đặc biệt để giúp bụng thon nhỏ lại. Chính vì vậy, khi một khách hàng có bầu, chúng tôi lại càng kinh doanh tốt.” Tôi nói.

“Hóa ra là vậy, làm phụ nữ vất vả thật.”

“Sao anh lại có hứng thú với phụ nữ mang thai vậy? Anh vẫn luôn nhớ về người vợ cũ, đúng không?”

“Không, chỉ là khi nhìn thấy phụ nữ mang thai, tôi có cảm giác kỳ kỳ. Chúng tôi từng ngủ với nhau, tôi đã quen với cơ thể lỏa lồ của cô ấy, nên giờ tự dưng thấy tò mò với sự thay đổi của cơ thể cô ấy, quan tâm vậy thôi.”

“Đàn ông đều như vậy sao? Sau khi chia tay rồi vẫn nhớ về cơ thể của người phụ nữ?”

“Không phải bất cứ cơ thể của người phụ nữ nào anh ta cũng nhớ cả.”
Trần Định Lương nói.

“Không phải nhớ đến cô ấy, nhưng lại nhớ đến cơ thể của cô ấy, điều này tôi không hiểu lắm.”

“Đàn ông có thể chưa từng yêu người phụ nữ, nhưng vẫn có thể nhớ về cơ thể cô gái đó, chỉ cần cơ thể cô ấy từng khiến anh ta thỏa mãn.”

“Nếu như những gì anh nói, thì ký ức của người đàn ông chỉ có tình dục, chứ không có tình yêu.” Tôi nói.

“Lẽ nào đàn bà không như vậy sao?”

“Ký ức của đàn bà nhất định phải có tình yêu.”

“Nói dối.” Anh ta cười khẩy.

“Dựa vào đâu mà anh bảo tôi nói dối?”

“Lẽ nào đàn bà không bao giờ nhớ đến một lần làm tình nào đó với đàn ông sao?”

“Đó là bởi cô ấy yêu người đàn ông ấy.” Tôi nhấn mạnh.

“Nhớ về một lần làm tình chính là một lần làm tình, không nên có nhân tố nào khác.”

Con người Trần Định Lương này thật đáng sợ, anh ta rất tự tin, cũng rất tin vào năng lực hiểu phụ nữ của mình. Đương nhiên đàn bà cũng vẫn có thể chỉ nhớ riêng về một cuộc làm tình nào đó, nhưng để đích thân họ nói ra thì quả thật quá khó.

“Đó là do một người phụ nữ đã nói cho tôi biết điều đó.” Trần Định Lương nói.

“Cô ấy nói chỉ nhớ về lần làm tình với anh mà không yêu anh, đúng không?” Tôi cố tình khơi gợi nỗi đau của anh ta.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 14

“Cô rất thích châm biếm người khác.”

“Đó là sở trường của tôi.” Tôi đặc ý nói.

Trần Định Lương lái xe Jeep đưa tôi về nhà.

“Cuốn sách thứ hai của Vũ Vô Quá lúc nào xuất bản thế? Tôi từng hứa sẽ thiết kế bìa cho anh ta.” Trần Định Lương hỏi.

“Anh ta sang Mỹ theo học một khóa sáng tác ngắn hạn. Giữa anh ta và Từ Ngọc có một chút vấn đề, nhưng giờ chắc mọi chuyện ổn rồi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Mọi đôi nam nữ đều có vấn đề riêng mà.”

“Nói cũng phải.” Anh ta cười nói.

“Lái xe Jeep có thích không?” Tôi nhìn điệu bộ lái xe rất thoải mái của anh ta.

“Cô có bằng lái xe không?” Anh ta hỏi ngược lại.

“Có, thi từ năm năm trước, nhưng chưa bao giờ lái.”

“Cô có muốn thử lái chiếc xe này không?”

“Không, tôi không lái được đâu, tôi đã quên mất cách khởi động xe rồi.”

“Có bằng lái xe rồi thì không sợ mà!” Trần Định Lương dừng xe bên đường.

“Nào, xe để cô lái đấy.”

“Không! Không! Không!” Tôi lắc đầu quày quảy.

“Nào! Nào! Nào! Không phải sợ, tôi ngồi ngay bên cạnh cô thôi mà.” Trần Định Lương liên tục khuyến khích tôi. Tôi đành liều lĩnh bò sang chỗ ghế lái.

“Cô nhớ cách khởi động xe thế nào chưa?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Tốt rồi! Bắt đầu!”

Tôi khởi động rồi nhấn ga phóng xe đi, tất cả đều thuận lợi.

“Tuyệt của nó đấy!” Anh ta khen ngợi. “Có thể tăng tốc một chút đấy.”

Tôi tăng tốc, xe lăn bon bon trên đường cao tốc. Không hiểu sao bỗng nhiên cả xe bị lật, tôi và Trần Định Lương ngã văng xuống thùng xe.

“Làm sao bây giờ?” Tôi hỏi anh ta.

“Đương nhiên phải trèo ra thôi, liệu cô làm được không?”

Tôi gật gật đầu, hồi nhỏ tôi thường chơi trò tròng cây chuối, nên việc bị lật ngược trèo ra ngoài như thế cũng không mấy khó khăn. Điều khó xử nhất là tôi đang mặc váy. Nếu trèo ra trong tư thế tròng cây chuối thì váy sẽ lật xuống, hở hết chân, Trần Định Lương sẽ trông thấy. Thậm chí có lẽ anh ta còn trông thấy cả quần lót của tôi cũng nên. Trần Định Lương trèo ra ngoài xong rồi mới quay lại giúp tôi.

“Chúng ta không bị thương, tài thật đấy.” Trần Định Lương nói.

Tôi và anh ta cùng hí hục lật chiếc xe lại.

“Lần này để tôi lái xe.” Trần Định Lương nói.

“Thật kỳ lạ, chúng ta cùng lật xe trong một ngày.”

“Có gì mà kỳ lạ, cùng ngồi trên một chiếc xe thì cùng lật chứ sao?”

“Ý của tôi là chúng ta trùng ngày sinh tháng đẻ.”

“Cô trùng ngày tháng sinh với tôi sao?” Anh ta kinh ngạc.

“Đúng thế! Mừng ba tháng Mười một.”

“Không ngờ lại trùng hợp thế.” Anh ta vừa lái xe vừa nói.

Xe đã đến khu nhà của tôi.

“Đến rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà, tôi sẽ thanh toán tiền sửa xe.”
Tôi nói.

“Nếu nó vẫn còn lái được, tôi sẽ không mang đến tiệm sửa xe. Chiếc xe này vốn dĩ khắp mình đầy thương tích rồi, giống như tôi vậy.” Anh ta lại cười khổ sở.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt, thật không muốn chia tay cô nhanh thế này.” Trần Định Lương nói câu đó rồi nhấn ga đi mất.

Tôi không có cơ hội để trông thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng có lẽ anh ta cũng không hề muốn tôi thấy được biểu cảm ấy. Tôi thật sự vô cùng kinh ngạc khi nghe thấy anh ta nói câu đó.

Về đến nhà, tôi soi mình trong gương, tối hôm nay tinh thần tôi đã rất thoải mái, hóa ra phụ nữ rất cần được ai đó ngưỡng mộ. Ôi, dây chuyền của tôi đâu mất rồi? Chiếc dây chuyền Văn Lâm tặng tôi vẫn đeo trên cổ, giờ biến đâu mất, chắc lúc lật xe đã bị rơi mất rồi.

Tôi vội vàng chạy xuống tầng, chiếc xe của Trần Định Lương đã không còn chút bóng dáng. Chiếc dây chuyền rớt cuộc rơi trên xe hay chỗ đất mà xe bị lật nhỉ? Tôi giờ mới phát hiện ra mình không có số máy nhắn tin của Trần Định Lương. Đang thất thểu trên phố, định quay trở về nhà thì bất ngờ thấy xe của anh ta quay trở lại.

“Có phải cô muốn tìm cái này?” Anh ta hạ kính cửa sổ xe, thò tay ra, trên tay là chiếc dây chuyền của tôi.

“Ồ! Cảm ơn anh.” Tôi vui mừng hơn hờ đưa tay đón lấy.

“Tôi thấy ở trong xe.”

“Tôi lại tưởng bị rơi ra ngoài đất chỗ xe bị lật cơ đấy. Cảm ơn anh. Tam biệt.”

“Tam biệt.”

Tôi quay vào khu nhà rồi, nhưng anh ta vẫn chưa nổ máy xe.

“Sao anh còn chưa nổ máy?” Tôi hỏi.

Lúc này anh ta mới như sự tỉnh vậy tay chào tôi.

Trong tim tôi bỗng xuất hiện một vấn đề. “Làm sao đây?”

Tôi không định chấp nhận Trần Định Lương, nhưng vẫn chưa hiểu phải nên thế nào. Hóa ra để từ chối một ai đó cũng là một việc thật sự khó khăn. Có lẽ anh ta cũng không hẳn yêu tôi, mà chỉ là đêm đến cảm thấy cô đơn, muốn tìm hơi ấm ở một người phụ nữ, và vô tình lại gặp một người bán đồ

lót như tôi, anh ta đã nhầm tưởng những người phụ nữ bán đồ lót rất phóng khoáng nên mới thử một chút xem tôi có lên giường với mình không.

Tôi gọi điện thoại cho Từ Ngọc, định kể chuyện này với cô ấy, nhưng Từ Ngọc đã cướp lời trước. “Vũ Vô Quá về rồi.”

“Vũ Vô Quá đang ở cạnh tớ đây, để tớ báo anh ấy nói chuyện với cậu nhé.” Từ Ngọc đưa ống nghe cho anh ta.

“Châu Nhi, cô khỏe chứ?” Giọng của anh ta rất vui vẻ.

“Tôi khỏe, còn anh? Anh mới về đến nơi à?” Tôi hỏi.

“Tôi nhớ Từ Ngọc.” Anh ta thẳng thắn nói.

Từ Ngọc cướp điện thoại nói. “Anh ấy về mà chẳng nói cho tớ một tiếng, khiến tớ giật nảy mình. Chúng tớ đi ăn đêm đây, cậu đến đây không?”

“Thôi, không làm bóng đèn gây trở ngại đôi tình nhân lâu ngày mới được trùng phùng!”

“Cậu gọi tớ có việc gì vậy?” Từ Ngọc hỏi.

“Không có gì đâu, ngày mai gặp rồi tớ kể cho mà nghe.”

Tôi cúp máy, nỗi xót xa lại cuộn lên. Sao Từ Ngọc và Vũ Vô Quá lại có thể tự do bên nhau, mà tôi và Văn Lâm lại không thể? Tôi chỉ có thể đành tin tình yêu của tôi và Văn Lâm sâu đậm và khó tìm hơn Vũ Vô Quá và Từ Ngọc, thậm chí so với tất cả những mối tình khác trên thế gian này. Chỉ có thể tôi mới có thể chấp nhận nỗi thống khổ khi không thể kết hợp được với anh.

Tôi bỏ chiếc dây chuyền bọ cạp vào trong nước ấm rửa thật sạch. Giá như tôi là con bọ cạp thì tốt biết mấy, chỉ cần ác vừa đủ, chỉ cần độc vừa đủ thì tôi đã có thể nghĩ ra trăm phương ngàn kế để cướp Văn Lâm từ tay người

đàn bà kia. Nhưng... tôi không thể làm nổi. Một người đàn bà có lương tâm, thật ra cũng không nên làm kẻ thứ ba.

Tối hôm sau, Từ Ngọc tìm tôi cùng đi ăn cơm. Cô ấy nói Vũ Vô Quá muốn cảm ơn vì tôi đã thay anh ta chăm sóc tốt cho Từ Ngọc. Chúng tôi cùng ngồi ăn ở một nhà hàng Hàn Quốc. So với hồi trước khi đi Mỹ, Vũ Vô Quá trông rảnh rỗi hơn rất nhiều, đã trở về như ngày đầu tôi gặp anh ta.

Anh ta ăn mặc vẫn không có chút thay đổi nào cả, vẫn đi đôi giày thể thao, chỉ mỗi cái túi là khác. Anh ta không bị thần kinh, điều đó cũng coi như may mắn lắm rồi.

“Châu Nhị muốn biết vì sao chim ruồi lại có thể bay lùi.” Từ Ngọc nói với Vũ Vô Quá. Đó là thông tin trong lá thư tình mà anh ta đã gửi cho Từ Ngọc.

“Bởi đôi cánh của chim ruồi khá đặc biệt.” Vũ Vô Quá nói.

“Đặc biệt thế nào?” Tôi hỏi.

Vũ Vô Quá nói. “Trung bình mỗi giây đôi cánh của chim ruồi vỗ hơn năm mươi lần, vì tốc độ rất nhanh nên có thể bay tại chỗ, tiến lên hoặc lùi lại trong không trung. Dù bình thường cũng bay thẳng, nhưng đôi cánh chim ruồi cũng có thể mỗi giây vỗ hơn ba mươi lần, mỗi tiếng có thể bay khoảng 50 đến 65 kilomet. Chim khổng tước mỗi giờ chỉ có thể bay khoảng 20 đến 30 kilomet.”

“Hóa ra là thế.” Tôi gật gù.

“Thật ra bay lùi cũng chẳng có tác dụng gì đáng kể.” Vũ Vô Quá nói.

“Tại sao?” Từ Ngọc hỏi anh ta.

“Con người cũng không nhất thiết phải đi lùi. Nếu muốn quay trở lại điểm ban đầu, chỉ cần quay người lại rồi tiến bước về phía trước là được.” Vũ Vô Quá nói.

“Nhưng... con người không thể quay trở về điểm ban đầu được, tư tưởng có thể bay lùi, nhưng cơ thể thì không thể.” Tôi nói.

“Em tình nguyện không đi lùi.” Bàn tay Từ Ngọc đặt trên đùi anh ta nói. “Nếu Vũ Vô Quá lại giống như hồi trước khi đi Mỹ thì có phải đáng sợ lắm không?”

“Thời gian đó trông anh thật đáng sợ.” Tôi cũng để thêm vào.

Anh ta cười khì khì.

“Hồng Kông hình như không có chim ruồi.” Tôi hỏi.

“Chim ruồi đa số phân bố ở vùng Nam Mỹ và Bắc Mỹ, có khoảng hơn ba trăm loài.” Vũ Vô Quá trả lời tôi.

“Có thể tìm thấy mẫu của chim ruồi không?” Tôi hỏi anh ta.

“Cô muốn sao?”

“Sao cậu lại có hứng thú với chim ruồi thế?” Từ Ngọc tò mò hỏi.

“Bởi trên đời này không có loài nào như thế.”

“Lúc ở Mỹ tôi có quen một người bạn, anh ấy nghiên cứu nhiều về các loài chim, để tôi hỏi anh ta thử xem.” Vũ Vô Quá nói.

“Cám ơn anh. Có bao giờ anh nghĩ mình sẽ viết một cuốn sách về chim ruồi không?” Tôi nói với Vũ Vô Quá.

“Chuyện khoa học viễn tưởng á?”

“Một người đàn ông hóa thành con chim ruồi, cứ bay lùì mãi, bay về quá khứ gặp gỡ người con gái vốn dĩ không thể bên nhau...” Tôi mơ màng nói

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trong mắt người tình sẽ là cúp A

Tôi và Văn Lâm cùng ngồi trong nhà ăn cơm. Tôi phát hiện trên cổ tay anh xuất hiện một chiếc đồng hồ mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Điều này bỗng nhiên khiến tôi rất bất an. Văn Lâm cũng nhận ra tôi cứ nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ đeo tay đó.

“Anh tự mua đấy.” Anh ấy nói.

“Em đâu có hỏi anh.” Tôi cố tình tảng lờ vẻ không để ý.

“Nhưng em cứ nhìn chăm chăm vào đồng hồ của anh.” Anh cười hiền hòa.

“Thật sao?”

“Anh mua chiếc đồng hồ này từ mười năm trước rồi, tự dừng mấy hôm trước thôi ra đeo.”

“Thật sao?” Tôi trả lời vẻ thờ ơ, không quan tâm.

“Chẳng lẽ em nghĩ ai đó tặng anh sao?”

“Em không biết.”

“Ngoài em ra, chẳng còn người phụ nữ nào tặng quà cho anh đâu.” Anh đặt bàn tay ấm áp của mình trên vai tôi.

Đột nhiên tôi cảm thấy cơn bi thiết cuộn trào lên cổ họng, khóe mắt bỗng nhiên cay xè. Bởi tôi không phải người đàn bà duy nhất ở bên cạnh anh ấy, chính vì thế mà chỉ một chiếc đồng hồ thôi cũng khiến tôi phải nghĩ ngợi nhiều đến thế, chỉ một chỉ tiết dù nhỏ nhoi thôi tôi cũng không thể bỏ qua.

“Em cũng nào muốn nhìn chăm chăm vào đồng hồ của anh chứ.” Tôi ghen ngào.

“Đừng khóc nào.” Văn Lâm lấy khăn tay của mình ra lau nước mắt cho tôi.

“Sao lúc nào em cũng khóc vào những lúc vui vẻ nhất thế? Chúng ta khó khăn lắm mới có những giây phút ở bên nhau thế này, đáng lẽ em phải vui vẻ lên mới phải.” Giọng Văn Lâm xót xa.

“Có lẽ anh nói đúng, em nên vui mới phải, bởi vì em không biết đến lúc nào sẽ không còn được gặp anh nữa.”

“Trừ khi anh chết.”

“Em muốn hỏi anh một lần nữa, liệu anh sẽ ly hôn chứ?” Đột nhiên tôi đủ dũng khí để buột miệng hỏi Văn Lâm câu đó.

Anh ấy không trả lời.

3 giờ sáng, Du Dĩnh gọi điện thoại đến.

“Cậu vẫn chưa ngủ đấy chứ?” Cô ấy hỏi tôi.

“Tớ không ngủ được.”

“Sao vậy?”

Có lẽ tôi đang quá cần có một sự an ủi, mà Du Dĩnh lại là người bạn thân của tôi thời thơ ấu, nên tôi đã kể hết chuyện của mình và Văn Lâm cho cô

ấy nghe.

“Tớ không ngờ...” Giọng Du Dĩnh buồn thiu.

“Không ngờ tớ là kẻ thứ ba phải không?”

“Tuy tớ không nghĩ cậu là một người mẹ hiền vợ đảm, nhưng thật sự không bao giờ tớ có thể ngờ rằng cậu lại trở thành kẻ thứ ba như thế. Tớ nhớ hồi trước khi chuyển đi, cậu là một đứa con gái rất độc lập.

“Thì chính những người phụ nữ độc lập mới trở thành kẻ thứ ba mà! Chính cái cá tính độc lập ấy mới có thể chịu đựng được sự cô độc, còn những quý cô cá tính chỉ cần có chút dựa dẫm, ỷ lại thì chắc chắn đã trở thành chính thất rồi.” Tôi nói một lè.

“Thế như tớ thì nên làm chính thất hay kẻ thứ ba?” Du Dĩnh hỏi.

“Cậu... thật sự quá khó nói, nhưng với tình hình hiện nay thì cậu là chính thất rồi còn gì, hơn nữa trong tương lai còn là phu nhân của vị luật sư nữa kia đấy. À Đại Hải đâu?”

“Anh ấy đang ngủ trong phòng, tớ đang ở trong bếp gọi điện cho cậu.”

“Trong bếp?”

“Lúc này không ngủ được nên muốn tìm cái gì đó để ăn, nhưng vào trong bếp rồi lại chẳng muốn ăn gì nữa, chỉ muốn gọi điện thoại cho cậu thôi.” Giọng Du Dĩnh ngập tràn những nỗi niềm.

“Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

“Tớ ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ lạ trên xe của Đại Hải.”

“Mùi nước hoa lạ?”

“Nước hoa tớ dùng là Moschino No5, còn mùi kia chắc chắn là mùi Dior.”

“Thế cậu làm thế nào?”

“Tớ hỏi Đại Hải: loại nước hoa nào mà thơm hơn mùi của tớ thế.” Du Đình cười lớn trong điện thoại.

“Cậu thoải mái đến sao?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Tớ cũng thật sự ngạc nhiên khi thấy mình thoải mái đến thế, hay có phải tớ không còn yêu anh ấy nữa?”

“Thế Đại Hải trả lời sao?”

“Anh ấy bảo không hiểu tớ nói cái gì.”

“Có phải loại nước hoa mà cô Olivia Hồ kia dùng không?” Tôi hỏi.

“Không, cô ta dùng L’Eau d’Issey Florale.”

“Thế thì chắc là Đại Hải đã tiện đường đưa cô nào đó về nhà, mà cô ta lại dùng nước hoa Dior.” Tôi an ủi.

“Tớ cũng tự an ủi mình như vậy.”

“Mũi quá nhạy cảm cũng là một khuyết điểm.” Tôi nói.

“Đúng thế! Nếu không ngửi thấy mùi nước hoa ấy thì hôm nay đã không bị mất ngủ như vậy.”

“Cậu không biết tớ ngưỡng mộ cậu như thế nào đâu. Cậu và Đại Hải được sống chung với nhau như thế, đáng lẽ phải nên trân trọng từng giây từng phút, đừng nghi ngờ lẫn nhau như thế.”

“Nếu cậu và Văn Lâm có thể được sống chung với nhau như vậy, có lẽ cậu cũng sẽ có những lúc buộc phải nghi ngờ thế này.” Du Đình nói.

Có lẽ cô ấy nói đúng, lúc nào tôi cũng mong muốn mình có thể được sống chung với Văn Lâm, nhưng không nghĩ được rằng, hôm nay chúng tôi còn đang yêu nhau, yêu đến sâu đậm, nồng cháy cũng bởi vì chúng tôi không thể sống bên nhau. Còn khi đã được sống bên nhau, cuộc sống lúc bấy giờ lại trở thành một chuỗi liên hoàn những việc khiến người ta phải đau đầu, chán ngán.

“Hai người sao vẫn chưa kết hôn? Kết hôn rồi có phải cậu sẽ an tâm hơn không?” Tôi hỏi.

“Trước đây khá lâu anh ấy có đề cập đến vấn đề này. Nhưng hai năm trở lại đây anh ấy không còn nhắc đến chuyện này nữa. Mà anh ấy không nhắc thì tớ cũng không đề cập. Có thể nhiều người sẽ cho rằng tớ ngốc nghếch, đã ở bên anh ấy tận bảy năm trời thì đủ lý do để bắt anh ấy kết hôn với mình, nhưng tớ lại không thích uy hiếp người khác, tớ hy vọng anh ấy sẽ cam tâm tình nguyện lấy mình chứ không phải vì đã làm mất mát đi tuổi thanh xuân của tớ nên mới kết hôn. Hai việc này khác hẳn nhau. Hơn nữa tớ cũng cảm thấy mình không còn yêu anh ấy nhiều như trước nữa.”

“Chẳng phải cậu cũng rất lo lắng cho anh ấy sao?”

“Có lẽ chúng tớ chỉ quen cuộc sống có nhau, sống bên cạnh nhau mà không muốn phải làm lại từ đầu với một người khác.”

“Tớ cho rằng cậu yêu anh ấy nhiều hơn trước.” Tôi nói.

“Sao cậu lại nghĩ thế?”

“Chính bởi càng ngày càng yêu một ai đó mà càng ngày càng cảm thấy sợ mất đi người ấy. Bản thân mình không thể chịu đựng nổi áp lực đó nên

đã tự nhủ với mình rằng, mình không còn yêu người ta nhiều nữa. Nghĩ như vậy để ngộ nhỡ mất người ta thật sẽ không quá đau lòng.”

Cô ấy lặng thinh.

“Có phải tớ đã nói đúng không?” Tôi hỏi.

Cô ấy hít sâu một hơi rồi nói. “Tớ chỉ là một thư ký, dù có cố gắng đến mức nào cũng vẫn chỉ là thư ký, không bao giờ có thể gây dựng cho mình một sự nghiệp riêng. Nhưng sự nghiệp của Đại Hải lại khác, không phải tớ đổ kỵ gì với anh ấy, hai người thân thuộc với nhau như vậy thì không nên có sự đổ kỵ, nhưng tớ lúc nào cũng thấy mình có cảm giác không an toàn, tương lai của anh ấy vô cùng sáng lạn, còn tớ thì gần như đã đến đích.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu nguyên nhân khiến Du Dĩnh buồn lòng đến vậy. Cô ấy vừa mong muốn Đại Hải thành công trong sự nghiệp, nhưng cũng lại sợ sau đó khoảng cách giữa hai người sẽ ngày càng lớn.

Ba ngày sau, Đại Hải xuất hiện trong cửa hàng của tôi.

Tôi có chút ngạc nhiên trước sự đột ngột của anh ta.

“Tôi muốn tặng Du Dĩnh một món quà.” Đại Hải nói.

“Hóa ra thế.”

Xem ra quan hệ của hai người họ không tồi.

“Dạo này cô ấy mua khá nhiều sản phẩm của hãng này, tôi nghĩ chắc hẳn cô ấy rất thích nó.”

“Để tôi mang mấy mẫu đẹp nhất cho anh chọn.”

Tôi đem ra mấy mẫu áo ngủ bằng tơ lụa để Đại Hải chọn. Anh ta nhanh chóng chọn được một chiếc màu hồng phấn, đúng là luật sư, sự lựa chọn rất

sáng suốt.

“Du Dĩnh đâu?” Tôi hỏi anh ta.

“Cô ấy có hẹn cùng bạn đi ăn trưa. Cô có thời gian không, cùng đi ăn trưa với tôi được không?” Đại Hải hỏi.

“Anh không sợ Du Dĩnh trông thấy lại hiểu lầm sao?” Tôi cười hỏi.

“Cô ấy không ghen đâu.”

Đúng là anh ta không hiểu Du Dĩnh, không biết cô ấy đã ghen đến thế nào.

Tôi cùng Đại Hải đến một nhà hàng Tứ Xuyên.

“Dạo này hình như Du Dĩnh có tâm sự gì đó.” Đại Hải hỏi tôi.

“Tôi cũng không biết.” Tôi nói, không muốn kể chuyện của cô ấy cho anh ta hay.

Đại Hải châm một điếu thuốc, ngả người ra ghế nói. “Tôi rất yêu cô ấy.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên không hiểu sao Đại Hải lại bộc bạch tình yêu của mình với Du Dĩnh trước mặt tôi như vậy. Nhưng dù gì thì tình cảnh một người đàn ông có thể thẳng thắn nói với một kẻ khác rằng mình yêu bạn gái như vậy cũng khiến người ta vô cùng cảm động. Tôi nghĩ, trong giây phút này đây, sự buồn phiền, lo lắng của Du Dĩnh quả thật quá thừa. Bọn họ tuy đã yêu nhau, ở bên nhau bảy năm nhưng hình như vẫn không hiểu nhau. Anh ta không biết cô ấy đang ghen, cô ấy lại không biết anh ta yêu mình đến mức nào. Hai người này rốt cuộc đã chia sẻ với nhau những gì trong cuộc sống chung nhỉ?

“Sao anh lại nói với tôi điều đó?” Tôi hỏi Đại Hải.

“Cô là người bạn thân thuở ấu thơ của Du Dĩnh, từ trước đến nay cô ấy chưa từng có người bạn nào.” Đại Hải nói.

“Anh muốn tôi nói với cô ấy không?” Tôi muốn biết có phải Đại Hải muốn tôi chuyển lời của anh ta cho Du Dĩnh hay không.

Đại Hải lắc đầu. “Tôi có dũng khí để nói với cô rằng tôi rất yêu cô ấy, nhưng lại không thể mở miệng để nói cho cô ấy hay.”

“Tại sao?” Tôi không mấy ngạc nhiên.

“Cô ấy là kiểu người khó có thể mở lời nói yêu.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có một kiểu phụ nữ được người đàn ông yêu nhưng lại khiến họ không muốn biểu lộ tình yêu.

“Ý anh nói cô ấy không đáng được yêu?”

“Không.” Đại Hải đang nghĩ nên dùng từ ngữ nào thích hợp với ý anh ta muốn nói, có vẻ anh ta rất cẩn trọng với cách sử dụng từ, cũng giống như khi trên tòa án, anh ta muốn lời nói của mình phải chuẩn xác ở mức độ cao nhất.

“Cũng giống như một số luật sư, ta sẽ không nói thật với họ, bởi ta không biết họ sẽ nghĩ như thế nào, thậm chí còn không biết họ có tin vào lời nói thật của ta hay không.” Cuối cùng Đại Hải cũng nghĩ ra cách giải thích.

“Anh cho rằng cô ấy sẽ không tin tình yêu của anh sao?”

“Dường như cô ấy không quan tâm đến tôi lắm.” Rốt cuộc Đại Hải cũng nói rõ ý hơn một chút.

“Theo như tôi biết thì cô ấy rất quan tâm đến anh.”

Nếu Đại Hải biết rằng Du Dĩnh từng muốn mạo hiểm đi nâng ngực vì mình, chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ nói ra câu ấy.

“Cô ấy nói vậy với cô sao?” Đại Hải hình như rất vui.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 16

“Tóm lại tôi biết hai người rất quan tâm cho nhau.”

“Nhưng cô ấy lúc nào cũng thờ ơ với tôi.”

Tôi hiểu rồi, chắc Đại Hải đang nói đến chuyện nước hoa đó.

“Có phải anh nói đến mùi nước hoa lạ trên xe của anh không? Rõ ràng cô ấy đã không chất vấn, hoạnh hợ anh mà còn tỏ ra rất thoải mái hỏi anh rằng: mùi nước hoa nào thơm hơn của cô ấy? Đúng không?” Tôi hỏi Đại Hải.

“Cô ấy kể cho cô nghe sao?”

“Ừm.”

“Có phải biểu hiện của cô ấy không giống với mọi phụ nữ bình thường khác?”

“Thế... mùi nước hoa ấy là của ai?”

“Tôi tiện đường đưa một nữ kiểm sát viên về nhà, chắc mùi nước hoa ấy là của cô ta.”

Tôi đã đoán đúng.

“Ghen không nhất thiết phải là biểu hiện quan tâm hay thờ ơ người khác.” Tôi nói. Biểu hiện bên ngoài của Du Dĩnh không có gì gọi là ghen cả, nhưng kỳ thực chính bởi cô ấy rất sợ Đại Hải biết mình đang ghen.

“Nhưng... không ghen cũng khiến người khác khó mà hiểu được.” Đại Hải cười khổ sở.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, tôi và Đại Hải cùng đi men theo cầu vượt. Tôi luôn cho rằng chỉ cần cả hai người còn yêu nhau, cuộc sống đương nhiên vẫn có thể tiếp diễn tốt đẹp, hóa ra không phải vậy. Một số người, trong tim rõ ràng rất yêu người kia, nhưng lại không biết phải thổ lộ thế nào.

Tôi và Đại Hải cùng đi lên cầu vượt, một người đàn ông đang ôm trong lòng mấy chiếc khăn màu mè sặc sỡ, nổi bật lên hẳn trong đám đông đang đi lại nhộn nhịp ấy. Người đàn ông đó bỗng dừng chân ngay trước mặt tôi, hóa ra là Trần Định Lương.

“Là anh sao?” Tôi kinh ngạc.

Trần Định Lương có vẻ xấu hổ, chắc anh ta tưởng Đại Hải là bạn trai tôi nên đang do dự có nên chào hỏi tôi không.

“Cô gặp bạn, vậy tôi đi trước nhé.” Đại Hải nói với tôi.

“Anh định đi đâu thế?” Tôi hỏi Trần Định Lương.

“Đó là bạn trai cô à?” Anh ta hỏi ngược lại.

Tôi chỉ cười không đáp, nghĩ rằng mình không cần phải giải thích Đại Hải có phải là bạn trai của tôi hay không. Anh ta hiểu lầm, thì cứ để hiểu lầm vậy đi, như vậy lại càng hay.

“Mấy mảnh vải này đẹp thật đấy.” Tôi đưa tay sờ vào mấy tấm vải trên tay anh ta. “Chất liệu mềm mại, đẹp quá.”

“Đúng thế, đây là lụa cao cấp của Thượng Hải đấy.”

“Dùng may áo sao?”

Trần Định Lương gật gật đầu.

Tôi nhớ anh ta là thiết kế của một tập đoàn may mặc, sao có chuyện may áo cho người khác được chứ?

“Tôi đổi nghề rồi, tự thiết kế, tự may những sản phẩm mang thương hiệu của chính mình.”

“Chúc mừng anh.” Tôi bắt tay Trần Định Lương.

Hai tay anh ta bện ôm đống vải, không thể bắt tay tôi.

“Tôi vẫn còn thời gian, anh định đi đâu? Tôi có thể cầm vải giúp anh.” Tôi nói.

“Nặng lắm đấy!” Trần Định Lương vừa nói vừa đưa xấp vải to nhất đặt vào tay tôi.

“Anh... anh lại đưa cho tôi xấp vải này sao?” Tôi trách anh ta không hiểu phép tắc ân cần, chăm sóc phụ nữ gì cả.

“Những việc đàn ông làm được, đàn bà cũng có thể làm được.” Anh ta thản nhiên nói.

Tôi ôm xấp vải nặng trĩu đó lẻo đẻo đi theo sau anh ta.

“Anh định đi đâu?”

“Sắp đến rồi.” Anh ta bước vào một siêu thị.

Cửa hàng của anh ta chỉ là một cửa hàng nhỏ rộng khoảng mười mấy mét vuông.

“Cửa hàng của anh đây sao?” Tôi cảm thấy một chỗ như thế này quả thật rất thiệt thòi cho anh ta.

“Văn phòng trước đây của tôi có cảnh biển, còn văn phòng hiện tại có cảnh chợ.” Anh ta tự trào phúng.

“Lần trước gặp mặt không thấy anh nói về chuyện tự mở cửa hàng.”

“Người đàn ông lúc này không phải bạn trai của cô.” Trần Định Lương cầm lấy xấp vải trên tay tôi.

“Sao anh biết?”

“Ánh mắt của hai người không giống một đôi tình nhân.”

“Ánh mắt của những đôi tình nhân không phải lúc nào cũng mãi mãi yêu thương như thế. Anh ta là bạn trai của bạn tôi. Chỗ này chỉ riêng mình anh thôi à?”

“Tôi còn một người bạn nữa.”

“Liệu tôi có nên may một bộ quần áo chúc mừng anh nhân dịp khai trương cửa hàng không nhỉ?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên rất hoan nghênh rồi. Cô muốn may một bộ thế nào?”

“Hiện tại chưa nghĩ ra.”

“Để tôi lên ý tưởng cho nhé, tôi biết cô mặc kiểu nào thì sẽ rất đẹp.”

“Tôi mặc kiểu gì thì đẹp vậy?” Tôi tò mò hỏi anh ta.

“Sau khi may xong cô sẽ biết.”

Tôi tức xì khói.

“Lúc nào thì may xong?”

“Xong lúc nào tôi sẽ báo cô lúc ấy.”

“Chắc hẳn anh không đối xử vậy với những khách hàng khác chứ?”

“Tôi sẽ đưa ra một ngày hoàn thành cụ thể.”

“Tại sao tôi lại không thể?”

“Có lẽ tôi sẽ tỉ mỉ hơn để thiết kế bộ quần áo của cô, vì thế cô đừng hỏi tôi lúc nào may xong nhé.”

Buổi tối, tôi cùng ngồi ăn cơm với Từ Ngọc và Du Dĩnh.

“Hôm nay Đại Hải đến tìm tớ.” Tôi nói với Du Dĩnh.

Cô ấy có chút giật mình. “Anh ấy tìm cậu có chuyện gì vậy?”

“Anh ấy nói với tớ rằng anh ấy rất yêu cậu.”

Vẻ mặt của Du Dĩnh rất kỳ lạ, lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó cười lớn, tiếng cười càng lúc càng ngọt ngào.

“Sao anh ấy lại muốn nói vậy với cậu?” Du Dĩnh hỏi.

“Bởi anh ấy mà nói với cậu, không bao giờ cậu tin. Cậu đừng nói là tớ nói với cậu nhé, tớ đã hứa không nói rồi.”

“Từ trước đến giờ anh ấy không hề nói với tớ.”

“Cũng từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ nói mình yêu anh ấy cả, đúng không?” Tôi hỏi lại Du Dĩnh.

Cô ấy không nói gì cả.

“Cậu chưa từng nói mình yêu anh ấy sao?” Từ Ngọc kinh ngạc. “Hai người sống cùng nhau bảy năm rồi kia mà!”

“Có nhiều câu không cần phải nói ra mà.” Du Dĩnh nói nhỏ.

“Tớ thường xuyên nói với Vũ Vô Quá rằng tớ yêu anh ấy.” Từ Ngọc nói một cách tự nhiên.

“Lời này thật khó thốt ra mà?” Du Dĩnh vẫn cố chấp. “Từ trước đến giờ tớ chưa từng nói với một người đàn ông nào rằng tớ yêu anh ta.”

“Đại Hải rất muốn nghe cậu nói đấy.” Tôi nhấn mạnh.

“Thật vậy sao? Sao anh ấy không nói trước với tớ đi?”

Quả thật tôi quá phục Du Dĩnh, câu nói đầy yêu thương đó cũng cần phải có người mở miệng trước, lẽ nào còn phải đợi đến lúc sinh ly tử biệt mới có thể nói sao? Tôi không bao giờ keo kiệt nói câu ấy cả.

“Cậu sợ thua, đúng không?” Tôi nói với Du Dĩnh.

“Nếu cậu nói trước với một người đàn ông rằng cậu yêu anh ta, hẳn anh ấy sẽ cho rằng cậu rất yêu anh ấy. Cậu yêu anh ấy nhiều hơn anh ấy yêu cậu, như vậy dường như cậu đã thua rồi. Cậu nghĩ vậy, đúng không?” Tôi hỏi cô ấy.

“Đàn ông là vậy, nếu cậu nói rằng cậu yêu anh ta, anh ta sẽ không nói yêu cậu.” Du Dĩnh nói.

“Tại sao lại không chứ?” Từ Ngọc thắc mắc.

“Đàn ông một khi biết rằng cậu yêu anh ta, anh ta sẽ không bao giờ mở miệng nói yêu cậu nữa, bởi anh ta đã ở thế thượng phong, chỉ những lúc người đàn ông cảm thấy không đủ tự tin, anh ta mới thốt ra câu ‘anh yêu em’.” Du Dĩnh giải thích.

Chắc có lẽ tôi quên mất Du Dĩnh là một người rất sợ thua, hồi còn nhỏ, dù thế nào cũng không bao giờ cô ấy thi nhảy dây cùng tôi, bởi cô ấy biết chắc mình sẽ thua.

“Vì không muốn ở thế hạ phong nên cậu mới giả vờ không ghen tuông như vậy, đúng không?” Tôi hỏi thẳng.

“Tại sao phải để anh ấy biết tớ ghen chứ? Đại Hải không thích người phụ nữ hay ghen.” Du Dĩnh nói.

“Cậu không ghen, anh ấy lại cho rằng cậu thờ ơ, không quan tâm đến anh ấy.” Tôi nói.

“Còn nói tớ thờ ơ, không quan tâm đến anh ta sao?” Du Dĩnh nổi giận.

“Tớ biết cậu rất quan tâm đến anh ấy, chính vì thế mới không dám ghen. Nhưng đàn ông ấy mà, họ không tỉ mỉ, cẩn kẽ, sâu xa như đàn bà, anh ta sẽ không hiểu được những nỗi khổ tâm của đàn bà đâu.” Tôi ôn tồn nói.

“Sao cậu và Đại Hải cứ như đang đánh trận vậy? Ai cũng phải mặc áo giáp để thủ thế là sao?” Từ Ngọc không hiểu nổi hỏi Du Dĩnh.

“Cho dù là áo giáp thì chúng tớ cũng đã mặc được bảy năm rồi, tất cả đều vẫn ổn đấy thôi!” Du Dĩnh vẫn tỏ ra rất cố chấp.

Tôi bắt đầu lo thay cho Đại Hải và Du Dĩnh. Bọn họ bên nhau đã bảy năm, hóa ra con đường bằng phẳng lại có giới hạn của nó, ai cũng rất yêu thương, quan tâm, lo lắng cho đối phương nhưng lại khoác bộ mặt giả vờ như không hề có gì vậy, ai cũng không chịu nhượng bộ, ai cũng không muốn nhận thua. Mỗi quan hệ kiểu này quả thật vô cùng nguy hiểm.

Chia tay Từ Ngọc và Du Dĩnh, về đến nhà đã 12 giờ đêm. Văn Lâm gọi điện thoại cho tôi.

“Anh đang ở đâu vậy?” Tôi hỏi anh ấy.

“Ở văn phòng.”

“Nếu bây giờ em nói rằng em yêu anh, liệu anh có cho rằng mình đang ở thế thượng phong không?”

“Sao lại thế chứ?”

“Chắc chắn không thế chứ?”

“Nếu không tin, giờ em nói anh nghe thử xem.”

“Em không nói, anh nói trước đi.”

“Bên cạnh anh còn có người mà!”

“Thế tại sao anh lại gọi cho em?”

“Anh nhớ em.”

Trong một đêm như thế này, ba chữ “anh nhớ em” thật sự vô cùng ấm áp và cảm động. Rất cuộc chúng tôi hạnh phúc hơn Đại Hải và Du Dĩnh, bọn họ có thể ở bên nhau đấy, nhưng mỗi người lại ôm trong lòng một mối tâm sự riêng. Còn tâm sự của tôi, Văn Lâm đều tỏ tường. Tâm sự của anh - điều duy nhất mà tôi không biết - đó chính là tình cảm thật sự của anh đối với vợ của mình.

“Anh nói anh nhớ em làm em kiêu ngạo rồi đấy, giờ anh ở thế hạ phong rồi nhé.” Tôi đùa anh.

“Lúc nào anh chẳng ở thế hạ phong.” Giọng anh vô cùng đáng thương.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Em bị anh xỏ mũi dắt đi, thế mà anh còn nói mình ở thế hạ phong à?”

“Em có thể rời xa anh bất cứ lúc nào mà.”

“Anh cũng có thể rời xa em bất cứ lúc nào, em chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của anh mà thôi.” Tôi buồn bã nói.

“Anh không coi em là khách qua đường.”

Tôi biết Văn Lâm không coi tôi là khách qua đường, chỉ là tôi cảm giác thân phận của mình rốt cuộc cũng chỉ là khách qua đường mà thôi.

Trước đây, tôi không biết danh phận lại quan trọng đến thế đối với một người phụ nữ, khi gặp Văn Lâm tôi mới phát hiện hóa ra danh phận cũng là thứ thật sự quan trọng, chỉ có tình yêu thôi chưa đủ. Tôi bắt đầu hiểu tại sao một số người phụ nữ không có tình yêu nhưng vẫn khư khư nắm lấy danh phận của mình. Dù không tình yêu, nhưng danh phận dù chết cũng phải nắm cho chắc, còn một ngày giữ danh phận ấy thì còn là người của anh ta, còn cơ hội đợi anh ta quay về. Nỗi đau của người đàn ông đối với người phụ nữ, có lẽ cũng chính là không thể cho người phụ nữ ấy một danh phận, vì thế anh ta mới dùng rất nhiều tình yêu để chuộc tội.

“Anh yêu em nhiều thế liệu có phải vì thương hại? Anh không cần phải làm thế, bởi đó chính là điều em tự chọn cho mình.” Tôi xót xa.

“Nếu không yêu người ta thì làm sao thấy thương hại chứ?” Văn Lâm ân cần nói.

Văn Lâm cúp máy, tôi ngâm mình trong bồn nước ấm, tắm xong vẫn không tài nào ngủ được, lăn lộn cả đêm trên giường. Văn Lâm nói rằng, nếu không yêu sẽ không xót xa. Thế là yêu trước hay xót xa trước nhỉ? Anh ấy xót xa vợ mình, vậy có phải trước đây anh ấy cũng từng yêu cô ta?

3 giờ sáng, dưới lầu dậy lên mùi bánh thơm phức. Bình thường 7 giờ sáng chị Quách mới bắt đầu làm bánh, sao hôm nay lại dậy thơm mùi bánh vào giờ này chứ? Tôi mặc quần áo bước xuống xem sao.

Tôi gõ cửa tiệm bánh, một lúc sau, chị Quách ra mở cửa. Tóc chị có vẻ rối bời, dáng vẻ rất tiêu tụy, son trên môi cũng nhợt nhạt. Bình thường chị trang điểm rất kỹ.

“Cô Châu, vẫn chưa ngủ sao?” Chị hỏi.

“Em không ngủ được, lại ngủi thấy mùi bánh thơm quá.”

“Xin lỗi, đáng lẽ chị không nên làm bánh vào lúc này, nhưng chị chẳng biết làm gì, chị cũng không thể nào chợp mắt được.” Giọng chị tràn đầy nỗi niềm. “Nếu em cũng không ngủ được, vào đây làm ấm trà nhé? Bánh cũng làm sắp xong rồi.”

“Vâng ạ!” Thật sự tôi không kiềm chế nổi sức hấp dẫn của mùi bánh thơm ngào ngạt ấy. “Chẳng phải bánh đã có người đặt rồi sao?”

“Không, chị tự làm đấy, em đến xem này.”

Chị ấy dẫn tôi vào bếp, lấy trong lò nướng ra một chiếc bánh vừa nướng đủ độ. Đó là một chiếc bánh ga tô xoài rất đẹp.

Tôi ăn một miếng, ngon thật đấy.

“Chị Quách, bánh này ngon quá ạ.” Tôi khen thật lòng.

“Cô đừng gọi tôi là chị Quách, bạn bè đều gọi tôi là Quách Trúc.”

“Trúc? Măng trúc ấy hả?” Tôi ngạc nhiên.

“Bố tôi rất thích ăn măng trúc nên gọi luôn tôi là Trúc.”

“Quách Trúc - cái tên cũng thật đặc biệt.”

“Trúc cũng có đặc điểm tốt ở chỗ quanh năm đều có để ăn. Tôi cũng thích ăn măng.”

“Sao chị lại bán bánh ngọt thế?”

“Tôi học từ mẹ, bà là người phụ nữ của gia đình, rất thuần thực thiên chức của người phụ nữ. Bà nổi tiếng làm bánh ngon, giờ bánh tôi làm ra còn thua xa so với bà. Năm 18 tuổi tôi lấy chồng, chuyển từ Indonesia đến Hồng Kông, sinh được một trai, một gái, không làm việc gì cả. Tôi không ăn được vị bánh ngọt của Hồng Kông, đúng lúc nhiệt huyết đang lên, tôi liền mở tiệm bánh của mình. Kinh doanh một cửa tiệm nho nhỏ này thôi cũng vất vả lắm! Hóa ra trước đây làm cô bé vẫn sướng hơn nhiều.” Chị Quách dùng tay xoa bóp đôi vai của mình.

“Để em giúp chị.” Tôi đứng phía sau, mát xa vai cho chị.

“Cám ơn em.”

“Chồng chị không phản đối việc chị đi kiếm tiền chứ?”

“Chúng tôi ly hôn rồi.”

“Em xin lỗi.”

“Không sao, cuộc hôn nhân này ngoài việc đã cho tôi hai đứa con ra, tôi còn có một khoản tiền kha khá, dù không làm gì cũng không phải lo chuyện tiền nong cho đến lúc già.”

“Các con của chị đâu?”

“Thằng lớn ở Anh, con bé ở Mỹ, chúng nó đều tự lập.”

“Tiếc quá, chúng không thể thường xuyên ném những miếng bánh ngon của chị.”

“Cô biết vì sao tôi ly hôn không?”

“Có phải có kẻ thứ ba không?”

Chị Quách gật đầu. “Cô ta trẻ hơn chồng tôi hai mươi tuổi, lần đầu tiên gặp cô ta, tôi đã giật mình. Cô ấy giống hệt tôi, chỉ có một điểm duy nhất khác, đó chính là: cô ấy là bản sao thời trẻ tuổi của tôi. Giây phút đó, bỗng nhiên tôi thấy được an ủi, chồng tôi yêu cô ta, điều đó chứng tỏ trước đây anh ấy từng yêu tôi sâu đậm, anh ấy đã yêu một người phụ nữ giống vợ mình như đúc.”

Tôi và vợ Văn Lâm có giống nhau không nhỉ? Đó là điều tôi vẫn thường hoài nghi, và cũng mong muốn được biết.

“Hồi còn trẻ thân hình của tôi quyến rũ lắm!” Chị Quách mỉm cười mơ hồ chìm vào hồi ức xa xăm.

“Em có thể thấy như thế.”

“Chị cũng từng có eo đấy.”

Suýt chút nữa tôi đã phụt ngum trà trong miệng. Câu than thở của chị Quách quả thật quá đổi buồn cười. Tôi đang tìm cách che giấu bộ mặt của mình thì đã nghe thấy chị cười phá lên trước.

“Thật đấy, trước đây chị eo ót lắm.” Chị đứng lên, hai tay chống eo nói. “Trước khi kết hôn, eo chị chỉ có một thước bảy, sau khi sinh thằng lớn vẫn giữ được hai thước, nhưng sinh đến con bé thì tình hình không cứu vãn được nữa.”

“Từ trước đến giờ em chưa từng có eo một thước bảy, lúc gầy nhất cũng chỉ có một thước tám.”

Chị Quách dùng tay véo véo hai khối thịt ở bên eo. “Eo của chị cũng giống như chuyện xưa vậy, một đi không bao giờ trở lại, đúng là chuyện xưa chỉ có thể hồi tưởng lại.”

“Chị tin em đi, eo của chị không phải quá thô đâu.” Tôi ngắm vòng eo của chị chắc khoảng hai thước ba.

“Thật không?”

“Bộ ngực của chị đầy đặn lắm, chính vì thế nên vòng eo nhìn không thô chút nào cả, trông chị rất phúc hậu.” Tôi tưởng tượng hồi còn trẻ chị Quách mặc áo dài chắc chắn đẹp lắm.

“Ngực á? Thôi đừng nói nữa, chảy đến tận eo rồi, được như này là lừa người đấy.” Chị Quách cười méo xệch.

Chị thẳng thắn bộc bạch như vậy khiến tôi cũng không biết phải an ủi thế nào.

“Sau khi ly hôn, chị cũng đã gặp gỡ hai người đàn ông. Nhưng mỗi khi đến giai đoạn cuối chị lại sợ hãi bỏ chạy.”

“Giai đoạn cuối?”

“Trước khi thân mật ấy. Chị luôn chia tay bọn họ trước khi họ muốn thân mật với chị.”

“Tại sao vậy?”

“Chị không muốn bọn họ trông thấy một cơ thể xập xệ của mình, chị sợ bọn họ sẽ đi mất. Tối nay, người đàn ông ấy đã đi rồi.” Chị buồn bã kể.

“Chị chờ em một chút...”

Tôi chạy về nhà, cầm lấy danh thiếp của mình, rồi lại chạy xuống cửa hàng bánh ngọt.

“Đây là danh thiếp của em, ngày mai chị đến chỗ em nhé.”

Chiều ngày hôm sau, quả nhiên chị Quách đến cửa hàng của tôi. Tôi ngắm nhìn chị ấy cởi áo trong phòng thử.

Thân hình chị Quách không hề tàn tạ như những gì chị ấy nói, nước da mịn màng, trắng nõn, ở cái tuổi này phải nói là rất khó tìm. Vòng ngực chị ấy là 36B, bầu ngực bị chảy xệ, nhưng cũng không đến nỗi chảy đến tận eo, chắc chỉ đến phần dạ dày thôi.

“Trước đây ngực chị cúp 36A đấy.”

Từ A trở thành B, hóa ra cũng chẳng phải chuyện gì hay. Từ Ngọc cúp 36A - liệu có ngày nào đó trở thành 36B không?

Vấn đề eo rất dễ dàng giải quyết, chỉ cần cùng thắt eo là có thể thu gọn 8 centimet.

Tôi phát hiện vấn đề lớn nhất của chị Quách chính là vùng da bụng chảy nhão và nhăn nheo, nó lắc lư, đung đưa theo từng cử động của chủ nhân. Khi chị ấy cúi người xuống, nó cũng buông thả xuống.

“Nếu có thể tôi rất muốn cắt mớ da này đi.” Chị Quách ngao ngán nói.

Tôi bảo chị thử một loại áo ngực, thắt eo và quần lót kiểu mới, phải vất vả lắm tôi mới có thể cài được cúc cho chiếc thắt eo.

“Đây là loại bó nhất đấy, có thể mặc nó trong những dịp quan trọng hoặc khi mặc những bộ quần áo bó sát, bình thường thì có thể mặc những loại không bó chặt thế.” Tôi giải thích.

Chị Quách ngắm nhía mình thật kỹ trong gương, giờ đây, một người sở hữu ba vòng 91-68-91, toàn bộ số thịt thừa đã được giấu trong lớp đồ lót.

“Thật thần kỳ!” Chị xuýt xoa. “Sao có thể như vậy được chứ?”

“Nhờ công lao của thép và chất co giãn cả đấy.”

“Đúng là phát minh vĩ đại!” Chị vẫn trầm trồ.

“Hóa ra một cơ thể đẹp của người phụ nữ do nhiều cọng thép tạo thành!” Chị vừa trả tiền vừa nói.

“Em chờ tin tốt lành từ chị.” Tôi dặn dò.

Hôm nay là buổi học thiết kế cuối cùng. Sau đó, khóa học sẽ kết thúc. Mười mấy học viên trong lớp đã cùng nhau thống nhất hẹn Trần Định Lương đi ăn cơm, hơn nữa còn cùng nhau đi hò hát.

Sau bữa tối, chúng tôi cùng đến một câu lạc bộ. Có ai đó mời Trần Định Lương lên hát.

“Tôi chỉ biết hát bài I will wait for you thôi.” Trần Định Lương nhìn tôi cười thật tươi.

“Trong list không có bài hát ấy.” Tôi nói.

“Vậy chúng ta đi nhảy nào, được chứ?” Anh ta nói với tôi.

Chúng tôi cùng bước ra sàn nhảy, Trần Định Lương không biết nhảy lắm, chỉ biết lắc lư thân người.

“Anh không thường xuyên khiêu vũ, phải không?” Tôi hỏi.

Anh ta kéo tay tôi, lôi đến tận giữa sàn nhảy mới dừng lại.

“Người trùng ngày sinh tháng đẻ có cơ hội trở thành tình nhân không?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi hiểu ý của Trần Đình Lương. Nếu như không có Văn Lâm, chắc hẳn tôi sẽ cho anh ta một cơ hội, nhưng tôi không muốn phản bội lại anh ấy. Nếu giữa tôi và Văn Lâm buộc phải có ai đó phản bội lại người kia, tôi tình nguyện để Văn Lâm làm điều đó.

“Người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm không nhất định sẽ trở thành tình nhân của nhau. Đa số những cặp tình nhân đều không trùng ngày tháng năm sinh.” Tôi nói.

“Chỉ vì họ rất ít có cơ hội để gặp gỡ người sinh cùng ngày cùng tháng với mình mà thôi. Xác suất gặp nhau của họ chỉ là 1/365 đấy.” Trần Đình Lương nói.

“Thế thì chúng ta đúng là có duyên thật!” Tôi nói. “Hy vọng không trùng ngày trùng giờ chết.”

Trần Đình Lương bị tôi làm cho tức không nói được câu nào.

“Anh từng nói sẽ thiết kế bìa sách cho Vũ Vô Quá, anh ta quay về rồi đấy. Tôi đổi chủ đề.

“Thật không? Cô bảo anh ta gọi tôi lúc nào cũng được.” Trần Đình Lương nói.

“Quần áo mới của tôi đâu? Lúc nào mới may xong thế?”

“Còn chưa bắt đầu, tôi nói rồi, đừng có giục tôi.”

Tôi đột nhiên đổi chủ đề nên anh ta có vẻ khá bực bội. Anh ta chưa bày tỏ tình yêu với tôi, tôi cũng không thể nói mình đã có bạn trai rồi. Thân phận của Văn Lâm rất đặc thù, tôi không muốn đề cập đến anh ấy, tôi có

một sự lo lắng kỳ lạ, sợ rằng có ai đó biết người nhà của Văn Lâm hay vợ của anh ấy, vì thế người đó sẽ kể câu chuyện của chúng tôi cho họ nghe. Tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng tôi vẫn không muốn nó xảy ra.

Trần Định Lương lại kéo thêm hai học viên nữ khác trong lớp ra sàn nhảy, anh ta cười đùa rất vui vẻ với họ, dường như cố tình trêu người tôi vậy. Nhưng tôi nào có khó chịu nhỉ, rõ ràng biết anh ta không thích bọn họ thì sao tôi có thể khó chịu chứ?

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Rời câu lạc bộ, Trần Định Lương vẫn cười nói thoải mái với hai học viên nữ đó, có người còn đề nghị đi ăn đêm.

“Mai tôi còn phải đi làm, tôi về luôn đây.” Tôi nói.

“Tôi cũng không đi.” Trần Định Lương nhìn tôi dăm đuối.

Tự dưng tôi rất sợ, trông thấy một chiếc taxi trờ đến, tôi liền nói với mọi người. “Taxi đến rồi, tôi đi đây. Tạm biệt.”

Tôi chui nhanh vào trong xe, không dám quay đầu lại nhìn Trần Định Lương.

Hầu như mỗi lần tan học lớp thiết kế, tôi đều ngồi xe của Trần Định Lương về nhà, lúc này anh ta không đi ăn đêm, chắc cũng muốn đưa tôi về. Đột nhiên tôi chui nhanh vào taxi, nhất định anh ta sẽ kinh ngạc, hơn nữa sẽ hiểu tôi đang cố tình trốn chạy mình.

Sau khi xuống xe, tôi chạy nhanh về nhà, cảm giác vào trong nhà của mình mới thấy an toàn vậy. Tôi muốn gọi điện thoại cho Văn Lâm nói với anh ấy rằng có một người đang thích tôi, đang muốn theo đuổi tôi, nhưng tôi rất sợ. Muốn thế này rồi, lúc này chắc anh đang ở trong nhà mình, và đang ngủ bên cạnh một người đàn bà khác.

Tôi bắt đầu hiểu, kẻ bất trung thật sự rất đáng thương. Bọn họ không phải cố ý bất trung, mà chính bởi bọn họ sợ sự cô độc. Cần phải có thật nhiều, thật nhiều tình yêu mới có thể khiến một người trung trinh với một người.

Nếu tôi không có nhiều tình yêu đến thế, nhất định tôi đã không thể chịu đựng nỗi cô liêu.

Sáng hôm sau, Văn Lâm gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng không kể chuyện tối hôm qua cho anh nghe, chắc chắn anh sẽ không thích chuyện tôi thường xuyên đi nhờ xe người khác về nhà, hơn nữa người đàn ông đó còn có ý định bày tỏ tình cảm với tôi.

Một tối thứ tư đầu tháng Mười, Văn Lâm mua một con cua rất lớn tới.

“Em không biết làm cua đâu.”

“Ai bảo em làm chứ? Để anh làm em ăn, em cứ ngồi đó, không phải làm gì cả.”

Rồi anh vui vẻ xách cua vào bếp rửa.

“Khoan đã...” Tôi gọi.

“Chuyện gì thế?”

“Phải mặc tạp dề đã chứ.”

Tôi cầm một chiếc tạp dề màu hồng có viền hoa đưa anh ấy.

Hồi mới chuyển đến đây tôi đã mua nó, và mặc đúng một lần.

“Chiếc tạp dề này không hợp với anh chút nào...” Anh không chịu mặc.

“Sợ gì chứ? Em muốn anh mặc.” Tôi cưỡng chế anh phải mặc.

Nhìn bộ dạng bị ép buộc mặc tạp dề của anh trông thật khổ sở, tôi không nhịn nổi cười phá lên. Lần đầu tiên tôi trông thấy anh mặc tạp dề, một Văn Lâm sau khi quần tạp dề mới đích thực thuộc về cái nhà này.

“Tối nay anh không được cởi chiếc tạp dề này ra.” Tôi ôm anh nói.

“Không cho anh cởi tạp dề sao? Nhìn thế này chẳng tự nhiên lắm.”

“Em thích anh thế này.”

Cua hấp xong, Văn Lâm cẩn thận gỡ mai bóc yếm, gạch cua vàng ruộm hiện ra.

“Để anh vớt phần này đi, bộ phận này bẩn lắm, không được ăn.

Ăn xong gạch cua, còn lại thân và càng, tôi không thích ăn. “Sao em không ăn?” Anh hỏi.

“Phiền phức lắm.”

Văn Lâm lại cầm đĩa lên, đập đập càng cua rồi xiên từng chút thịt bón tôi ăn. Anh chuyên tâm chăm chút đến nỗi quên mất càng của mình đã lạnh ngắt. Tôi nhìn thấy mà xót xa.

“Anh đừng đối xử tốt với em đến thế.” Tôi nói.

Đột nhiên Văn Lâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy mắt tôi đã rơm rớm lệ, liền dùng mu bàn tay quạt đi, nói. “Đừng nói những lời ngốc nghếch như thế nữa, cua nguội hết rồi đấy, ăn mau lên.”

“Đây là lần đầu tiên anh nấu cho em ăn đấy.” Tôi nói.

“Anh chỉ biết mỗi hấp cua thôi.”

“Sao anh lại chọn tối hôm nay nấu đồ ăn cho em?”

“Chiều nay anh đi qua siêu thị, trông thấy con cua béo quá nên muốn mua về ăn, chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả, em lại nghi ngờ gì à?”

“Còn một tháng nữa thôi là em 30 tuổi rồi.” Tôi ghen ngào.

Khi tôi mới 16 tuổi, tôi cứ ngỡ 30 là một chuyện xa lơ xa lắc, nào ngờ tuổi 30 lại đến nhanh như thế, thoát cái đã cận kề. Một người phụ nữ đến tuổi 30 sẽ có dự định riêng nào đó cho mình phải không? Tôi lại chẳng nhìn thấy tương lai của mình và Văn Lâm đâu cả.

“Em nói khi đến 30 tuổi sẽ rời xa anh.” Anh nói.

“Hay anh rời bỏ em đi.” Tôi buồn bã nói.

“Anh không làm được, mãi mãi sẽ không rời xa em.”

“Em ghét anh!” Tôi mắng anh.

“Sao em lại ghét anh?”

“Ai bảo em không thể rời xa anh chứ? Anh sẽ hại em chết cho mà xem. Một ngày nào đó, anh không cần em, em sẽ biến thành một bà lão vừa già vừa xấu vừa béo chẳng ai thèm nhòm ngó.”

“Thân hình của em vẫn đẹp lắm, 30 tuổi mà vẫn giữ được cơ thể như thế này là chuyện khó làm rồi đấy.” Văn Lâm ôm lấy tôi.

Tôi bị anh chọc tức đến xì khói. “Có phải khi thân hình em xấu xí đi, anh sẽ không cần đến em nữa, phải không?”

“Khi đó anh cũng đã trở thành một ông già rồi mà.”

“Hy vọng là thế.” Tôi gục vào lòng anh.

“Nói đi, em thích quà sinh nhật gì?”

“Anh đã tặng căn hộ này cho em rồi còn gì.”

“Căn hộ này không phải quà sinh nhật.”

“Nếu hôm đó anh không ở bên cạnh em, quà gì em cũng không thèm, hơn nữa còn không bao giờ nhìn anh nữa.” Tôi cảnh cáo.

“Ghê quá!” Anh cầm bàn tay tôi.

“Sinh nhật trước của anh, anh cũng mất tích, em không muốn thất vọng một lần nữa, em không muốn thương thức cảm giác bị dao cứa vào tim thêm một lần nữa.”

“Anh nói anh sẽ ở bên em trong ngày sinh nhật. Ba năm trước cũng vậy mà. Nói đi, em thích quà sinh nhật gì?”

“Em chưa từng nghĩ đến, anh muốn mua gì cũng được, em chỉ cần có anh bên cạnh là đủ.” Tôi gục đầu vào vai anh. “Em muốn được nằm yên trong lòng anh để bước qua tuổi 30.”

“Được.” Anh hứa với tôi.

Ngày mừng hai tháng Mười một, Du Dĩnh và Từ Ngọc chúc mừng sinh nhật tôi, bọn họ mời tôi đi ăn ở một nhà hàng Nhật Bản.

“Chúc mừng tuổi 30 vui vẻ!” Du Dĩnh nói.

“Xin cậu đừng nhắc đến con số 30 nữa.” Tôi nài nỉ.

“Ba tháng trước tớ đã bước sang tuổi 30, giờ cuối cùng cũng đến lượt cậu!” Du Dĩnh cười hớn hờ.

“Tớ vẫn còn một năm tám tháng nữa.” Từ Ngọc còn hớn hờ hơn.

Bọn họ mua tặng tôi một chiếc bánh ga tô, hình chiếc bánh là một chiếc áo lót, lại là một kiệt tác của chị Quách.

“Chiếc bánh này là cúp 34A, rất vĩ đại, chúc cậu luôn vươn cao như thế.” Từ Ngọc nói.

“Tớ cũng chúc cậu luôn vươn cao như thế, gánh vác của cậu hơi nặng nề mà!” Tôi nói với Từ Ngọc.

“Còn một tiếng nữa là đến 12 giờ, chúng ta đến đâu để vui chơi tiếp đây?” Từ Ngọc hỏi.

“Đi đâu cũng được, tớ lái xe kín mui của Đại Hải đến đây.” Du Dĩnh nói.

“Đại Hải có một chiếc xe kín mui sao?” Từ Ngọc hỏi Du Dĩnh.

Chiếc xe kín mui của Đại Hải màu trắng tím, biển số xe là AC8166.

“AC không phải là A Cup sao?” Tôi đột nhiên liên tưởng.

“Biển số ấy do bố anh ấy đăng ký cho, cũng chẳng phải số may mắn gì, có điều xe đã quá cũ. Cậu không nói, tớ cũng không để ý đến AC chính là A Cup.” Du Dĩnh nói.

Từ Ngọc nhảy lên xe. “32A, khởi động nào.”

Du Dĩnh ngồi vào ghế lái, hỏi tôi. “34A, cô muốn đi đâu để nghênh đón tuổi 30?”

“Tớ muốn đi... đến một nơi nào đó chậm hơn Hồng Kông một ngày, như thế sau khi đồng hồ điểm mười hai tiếng, tớ vẫn còn 29 tuổi.” Tôi nói.

“Hình như không có nơi nào chậm hẳn một ngày so với Hồng Kông thì phải, nhiều nhất cũng chậm khoảng mười tám tiếng thôi, chính là Hawaii. À còn một chỗ nữa, là vùng Polynesia của Pháp.”

Từ Ngọc nói.

“Chúng ta đến Polynesia đi! Tớ muốn trẻ lại mười tám tiếng đồng hồ!” Tôi đứng lên trong thùng xe nói lớn. “Nơi đó vừa hay mặt trời mới mọc.”

“Tin tớ đi, 30 tuổi cũng chẳng phải cái gì quá tệ đâu.” Du Dĩnh nói. “30 tuổi mà vẫn chẳng có người đàn ông nào mới là điều tệ hại nhất đấy.”

“Tớ lại cho rằng sở hữu một vòng eo hai thước ba khùng khiếp hơn chuyện 30 tuổi mà chẳng có người đàn ông nào.” Từ Ngọc nói.

“Có gì khùng khiếp hơn bộ ngực hai thước ba chứ!” Tôi nói.

Xe đã đến Shek[1].

[1] Bãi biển Shek O thuộc vịnh Repulse. Đây là bãi biển đông đúc với bờ biển rộng, phong cảnh núi đá hùng vĩ và ngôi làng cạnh bờ biển với nhiều nhà hàng, quán café và các quán ăn BBQ.

“Tớ đi mua ít đồ.” Nói rồi Từ Ngọc chạy vào một cửa tiệm tạp hóa nhỏ, sau đó ôm một bọc đồ đi ra, cười nói hớn hở với tôi. “Tớ mua mấy chai nước khoáng Pháp, giờ đến Polynesia, cậu sẽ trẻ lại mười tám tiếng đồng hồ!”

“Tốt quá rồi!” Tôi trả lời.

Trên thế gian này liệu có ai chỉ vì muốn trẻ lại mười tám tiếng đồng hồ mà phải chạy đến một nơi khác như tôi không? Nhưng khi từ nơi đó trở về, liệu có già đi mười tám tiếng không nhỉ? Ăn trộm mười tám tiếng đồng hồ, kể cũng thật hoan hỉ.

12 giờ đêm, chúng tôi mở mấy chai nước khoáng Pháp, dù thế nào thì tuổi 30 cũng đã đến.

“Chẳng phải Trần Định Lương trùng ngày sinh tháng sinh với cậu sao?” Từ Ngọc bỗng sực nhớ ra. “Có cần chúc mừng sinh nhật anh ta không?”

“Chắc anh ta đang cùng người khác chúc mừng sinh nhật rồi.”

“Chắc chắn anh ta đang rất nhớ cậu.” Du Dĩnh nói.

“Đừng nhắc đến anh ta nữa, tớ rất sợ anh ta.” Tôi nói.

“Cậu đừng có tuyệt tình với anh ta như thế.” Từ Ngọc nói. “Tớ sợ anh ta không chịu thiết kế bìa cho Vũ Vô Quá. Điều này quan trọng lắm đấy, sách anh ấy viết sắp xong rồi.”

“Được rồi! Vì cậu, tớ tạm thời hòa hoãn với anh ta.”

“Giá như số tuổi của người phụ nữ cũng giống như cúp ngực thì tốt biết mấy.” Du Dĩnh nói. “30 tuổi cũng phân thành ba cấp, có tuổi 30A, 30B, 30C. Tuổi 30 có thể qua trong ba năm.”

“Tốt nhất nên có cúp D.” Từ Ngọc nói.

“Văn Lâm tặng quà gì cho cậu vậy?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Tối nay tớ mới biết.” Tôi trả lời.

“Văn Lâm đối xử với cậu tốt thật đấy.”

“Đại Hải đối xử với cậu không tốt sao?”

“Có mấy người đàn ông chịu mua nhà cho phụ nữ đâu, hơn nữa người phụ nữ đó lại chẳng phải vợ mình. Ngành luật sư chúng tớ thụ lý những việc đàn ông thuê nhà, mua nhà cho phụ nữ ít vô cùng. Dù muốn mua nhưng lại không muốn trả tiền một cục, chỉ trả theo kỳ, mà một khi chia tay liền cắt ngay khoản tiền chi trả. Mấy tay có tiền ấy để tình nhân sống trong căn biệt thự mấy trăm mét vuông, nhưng lại đứng tên công ty của anh ta. Căn hộ tớ và Đại Hải đang ở đứng tên cả hai đứa.”

“Tớ rất xúc động. Văn Lâm cũng không phải người giàu có, tiền mua căn hộ đó là những đồng tiền mồ hôi nước mắt của anh ấy đấy, là tiền mà anh ấy đổi bằng bao nhiêu áp lực công việc đấy.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 19

“Cậu có yêu cầu gì với đàn ông vậy?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Tớ hy vọng người đàn ông của tớ là nhất phẩm.” Tôi nói. “Tớ muốn anh ấy là cấp A.”

“Người đàn ông của tớ cũng là cấp A.” Từ Ngọc nằm dài trên bãi cát nói một cách hạnh phúc.

“Cậu chấm điểm cho Đại Hải bao nhiêu?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

“A-.”

“Sao lại là A-?” Tôi hỏi lại.

“Nếu có điểm A- thì tớ sẽ chấm Vũ Vô Quá A cộng.” Từ Ngọc nói.

“Anh ấy vẫn chưa cầu hôn tớ, nên tớ chỉ có thể cho A- thôi.” Du Dĩnh nằm sấp trên bãi cát nói.

“Nếu Văn Lâm chưa kết hôn, tớ sẽ chấm cho anh ấy điểm A++.” Tôi cũng nằm xuống nói.

“Trên thế gian này liệu có người đàn ông cấp A không nhỉ?” Du Dĩnh nói.

“Bởi có đàn bà yêu họ nên họ đều trở thành cấp A hết, trong mắt người tình ai cũng sẽ trở thành cấp A hết cả mà!” Tôi nói.

“Sao Đại Hải lại là cấp A?” Từ Ngọc hỏi Du Dĩnh.

“Một ngày bảy năm trước, tớ đã thấy anh ấy trên tòa án rồi yêu anh ấy. Lúc trên tòa án, anh ấy ngồi sáng, lúc đó anh ấy cũng chỉ là một luật sư mới vào nghề, nhưng tớ đã cho anh ấy cấp A.” Du Dĩnh nói.

“Người đàn ông cấp A kết hợp với người đàn bà cấp A, tuyệt hảo.” Từ Ngọc nói.

“Đúng, tớ không thích cấp B. Dù có phải ở một mình, tớ cũng không chấp nhận người đàn ông cấp B.” Tôi nói.

“Cậu có biết phải trả giá nhiều để có được cấp A không?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Thì cũng làm gì có cái gì tự nhiên mà có chứ.” Tôi nói. “Muốn có được người đàn ông cấp A, thì biểu hiện của bản thân chí ít cũng phải cấp B trở lên chứ nhỉ?”

“Đúng thế.” Từ Ngọc nói. “Không mặc áo ngực, lâu dần ngực sẽ bị xệ xuống. Cũng như thế, không nỗ lực yêu một người đàn ông nào đó, chắc hẳn bạn sẽ mất anh ấy, và đừng bao giờ mong chờ có kỳ tích xảy ra.”

“Không. Có nhiều phụ nữ hình như chẳng cần phải làm gì cũng vẫn đạt được. Cô ta chẳng phải làm gì, thậm chí không cần phải rất yêu một người đàn ông, thế nhưng anh ta vẫn cứ coi cô ta như báu vật.” Du Dĩnh nói. “Có một số thì chẳng cần phải cố gắng làm gì mà vẫn được mọi sự như ý.”

“Thế nên mới nói, khi cố gắng mà đạt được thành quả mới cảm thấy hạnh phúc mà.” Tôi nói.

“Cậu không muốn kết hôn à?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Cậu nghĩ phải thế nào bây giờ?”

“Chẳng lẽ cậu muốn không danh không phận ở bên cạnh anh ấy suốt đời sao?”

“Đó cũng là một kiểu cống hiến.” Tôi nói.

Du Dĩnh chạm cốc với tôi. “Cạn vì sự cống hiến vĩ đại của cậu!”

Chúng tôi đổ cát vào ba chai rỗng rồi lại đào một hố thật sâu bỏ chúng vào đó, rồi lấp cát lên.

“Đợi khi cậu 40 tuổi, chúng ta sẽ lại đào ba cái chai này lên.” Từ Ngọc nói.

“Lúc đó có khi cậu lại đem theo hai nhóc đến ấy chứ. Bầu ngực của cậu vì sinh con nên càng vĩ đại!”

Tôi đùa Từ Ngọc.

“Cậu tiếp tục cống hiến cho Văn Lâm!” Từ Ngọc cũng nói lại.

“Đấy là rửa tở hay chúc phúc đấy?” Tôi hỏi cô ấy.

“40 tuổi, đáng sợ quá!” Du Dĩnh ôm mặt nói.

“Dù cậu có sợ đến mức nào thì ngày ấy sớm muộn cũng sẽ đến.” Tôi nói.

“Dù thế nào tở cũng phải tóm cổ một anh chàng nào đó để cùng tở qua tuổi 40.” Du Dĩnh nói.

9 giờ sáng ngày mồng ba tháng Mười một, có người gõ cửa. Tôi ra mở cửa, hóa ra là chị Quách. Chị bê một chiếc bánh ga tô hình bông hồng đứng trước cửa nói. “Chúc mừng sinh nhật!”

“Là ai tặng vậy ạ?” Tôi ngạc nhiên.

“Ông Đường.” Chị Quách nói.

Hóa ra là Văn Lâm, tôi đã đoán ra trước rồi mà.

“Anh ấy đặt từ lúc nào vậy ạ?” Tôi đưa tay đón chiếc bánh.

“Một tuần trước.”

“Cái này tôi làm riêng tặng cô.” Chị Quách đưa cho tôi một chiếc hộp hình chữ nhật.

“Đây là cái gì ạ?”

Tôi mở nắp hộp ra, hóa ra là bánh su kem. Tôi cắn một miếng.

“Cám ơn chị, ngon lắm.”

“Bạn trai cô thương cô thật đấy, hai người bao giờ thì kết hôn?”

“Em không lấy anh ấy đâu!” Tôi cố làm ra vẻ không muốn kết hôn gì cả.

“Còn chị thế nào? Có tin tức tốt lành gì chưa?” Tôi hỏi chị Quách.

“Vẫn chưa có gì cả! Với tuổi tôi bây giờ có bạn trai đương nhiên sẽ khó hơn so với các cô rồi. Nhưng vài ngày nữa bạn bè rủ tôi đi vũ hội, có lẽ sẽ có những cuộc gặp gỡ bất ngờ nào đó.”

“Thế thì chúc chị may mắn!”

“Tôi cũng chúc cô tối nay thật vui vẻ.”

Sau khi chị Quách đi rồi, Văn Lâm gọi điện đến.

“Bánh sinh nhật đẹp lắm!” Tôi nói. “Có phải có bánh rồi thì không có hoa nữa phải không?”

“Em muốn hoa hả?”

“Em muốn anh bê một bông hoa đến với em.”

“Làm gì có bông hoa nào to đến nỗi thế chứ? Cùng lắm anh chỉ có thể bê một cái cây.”

Đêm đó, tôi chờ cái cây của tôi xuất hiện.

Tôi thay bộ quần áo thật đẹp rồi đợi Văn Lâm, anh nói sau khi tan làm sẽ gọi điện thoại cho tôi, sau đó cả hai sẽ cùng đi ăn.

8 giờ 10 phút, vẫn không thấy điện thoại của Văn Lâm đâu, anh ấy muốn làm gì trong ngày sinh nhật của tôi vậy nhỉ?

9 giờ 45 phút, cuối cùng điện thoại cũng kêu.

“A lô...” Tôi nghe điện thoại, trong lòng đã chuẩn bị đến tình huống tồi tệ nhất, nếu không phải xảy ra vấn đề gì đó, anh ấy đã không đến tận giờ mới gọi điện thoại đến.

“Anh đang ở đâu?” Tôi hỏi.

“Anh đang trong bệnh viện.”

“Tại sao lại ở trong bệnh viện?” Tôi kinh ngạc.

“Bố cô ấy nhập viện, bệnh cũ tái phát.”

“Ồ...” Tôi không tin lắm.

“Trùng hợp vậy sao?” Tôi mĩa mai.

Tôi hy vọng anh ấy sẽ cho tôi một đáp án hoàn hảo. Nhưng không có.

“Lát nữa anh sẽ gọi lại cho em.” Anh ấy nói.

“Không cần đâu.” Tôi vút ống nghe xuống.

Tại sao mọi chuyện không thể để đến hôm sau chứ? Sao lúc nào anh cũng khiến tôi tổn thương vào ngày như hôm nay?

Tôi cứ ngỡ mình sẽ khóc thống thiết một trận, nhưng tôi lại không muốn khóc, tôi muốn báo thù, báo thù cái cách anh đối xử với tôi.

Chẳng phải có một người đàn ông trùng ngày sinh tháng đẻ với tôi sao? Hơn nữa anh ta còn thích tôi kìa! Tôi tìm số máy nhắn tin của Trần Định Lương. Nếu hiện tại anh ta đang đón sinh nhật cùng với bạn bè hay một cô gái nào đó, tôi cũng có thể nói câu chúc mừng sinh nhật rồi cúp máy. Nhưng... 10 giờ tối lại gọi điện chúc mừng sinh nhật bằng máy bàn, chắc chắn anh ta sẽ nghi ngờ. Thì cứ kệ để anh ta nghi ngờ đi, giờ tôi chẳng cần biết gì cả, chỉ muốn báo thù.

Trần Định Lương không trả lời điện thoại. Đúng là trong những lúc phụ nữ cần đàn ông nhất thì họ lại mất tích.

12 giờ đêm, điện thoại lại đổ chuông, không hiểu là của Trần Định Lương hay Văn Lâm. Anh ấy nói muộn một chút sẽ gọi lại cho tôi mà, nhưng lúc này tôi không muốn nghe thấy giọng của anh, dù sao sinh nhật của tôi cũng đã qua mất rồi. Thế là ngày sinh nhật lần thứ 30 của tôi đã trôi qua như vậy. Một người đàn bà 30 tuổi như tôi trong căn hộ mà Văn Lâm mua cho ấy, chẳng qua chỉ là một chú chim bằng tơ vàng, mà tôi lại không muốn tình ngộ chút nào cả.

Điện thoại lại đổ chuông tiếp. Tôi đứng trước cửa sổ, trên phố không hề có bóng dáng của người đàn ông tôi mong mỏi xuất hiện.

Cuối cùng tiếng chuông điện thoại cũng dừng, trong tiếng kêu cuối cùng ấy, hình như có chút gì đó rất thê lương thì phải. Đó chắc hẳn không phải điện thoại của Trần Định Lương gọi đến, mà của Văn Lâm. Nếu anh ấy đến đây trước khi trời sáng thì tôi sẽ mở cửa cho anh, đó là giới hạn tôi định ra

cho mình. Nhưng... trời đã sáng mà... anh ấy vẫn không tới. Anh không tới, chúng ta sẽ không có ngày mai nữa.

Tôi không ngờ mình lại có thể bình thản đến thế. Tôi không thể rơi thêm một giọt nước mắt nào cho người đàn ông đó nữa. Tôi từng nói đến lúc tôi 30 tuổi sẽ rời xa anh ấy, và giờ mọi thứ đều trở thành sự thực.

Tôi thay quần áo đi làm.

“Tối qua đi đâu chơi thế?” Jenny hỏi tôi.

“Đi thường thức bữa tối đây nhen!” Tôi cười nói.

Sau khi tan làm, tôi đi ngang qua một công ty nhà đất. Tôi vào trong hỏi họ căn hộ của tôi hiện tại có thể bán được bao nhiêu tiền. Không ngờ, giá nhà đã tăng so với lúc mua ban đầu hai trăm nghìn. Bọn họ hỏi tôi có phải muốn bán không, còn đưa cho tôi danh thiếp.

Về đến nhà, tự dưng tôi lại không nỡ bán căn hộ này đi. Nơi đây đã từng có bao nhiêu niềm vui, nhưng tôi định chôn vùi hạnh phúc của nửa phần đời còn lại ở đây sao? Không.

Tôi ngâm mình trong bồn nước nóng, một người đàn bà 30 tuổi như tôi dù một việc không thành, nhưng với một người phụ nữ bán đồ lót thì quả thật đã thật sự thất bại!

Có ai đó đẩy cửa bước vào. Tôi khoác áo đi ra. Là Văn Lâm.

Anh ôm tôi, hôn lên cổ tôi.

“Bố vợ anh đâu? Anh không phải đến bệnh viện nữa à?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Sao em không nghe điện thoại?” Anh hỏi.

“Chúng ta chia tay đi!”

“Tối qua quả thật anh ở trong bệnh viện, nếu em không tin anh cũng không biết nói gì hơn.” Anh rầu rĩ nói.

“Em tin tối qua anh ở bệnh viện. Em biết anh sẽ không bịa ra một câu chuyện để lừa dối em, anh không phải loại đàn ông đó. Nếu anh còn bịa chuyện để dối em thì em sẽ khinh bỉ anh lắm.”

Văn Lâm ôm chặt lấy tôi, mở chiếc áo tôi đang mặc.

“Đừng.” Tôi nắm lấy tay anh. “Cuối cùng tối qua em cũng đã hiểu, vấn đề không phải anh có ở bên cạnh em ngày sinh nhật hay không, mà anh chính là chồng của người khác, là con rể của người ta. Đây là sự thật, mãi mãi không thể thay đổi. Chúng ta gặp nhau quá muộn.”

Văn Lâm buông tay không nói gì. Anh ấy còn có thể nói gì được chứ? Tôi và anh đều hiểu đó là sự thật không thể thay đổi được mà.

“Đợi sau khi anh ly hôn, hãy tìm đến em.” Tôi nói.

“Em đừng như thế...” Anh kéo tôi.

“Em chỉ có thể làm đến thế được thôi. Anh là con rể của người ta, cái thân phận ấy quả thật em không thể quên nổi. Ở nơi đó, trong những buổi tụ họp của gia đình, anh đang đóng một vai trò khác, vai trò mà em không hề biết, không hề thấy. Nhưng chỉ cần em tưởng tượng một chút liền cảm thấy vô cùng khó chịu. Cái cảm giác ấy có lẽ anh không bao giờ biết được.”

“Em cho rằng anh vui vẻ lắm sao?”

“Em không biết, em chỉ biết vui vẻ được đánh đổi bằng sự đau khổ, sự vui vẻ năm năm nay của em chính là thế đó. Tình yêu nhiều lúc chính là một sự giày vò khổ sở. Chúng ta chia tay thôi.”

Văn Lâm nhìn tôi, không nói một lời. Có lẽ anh hiểu lần này tôi nói thật.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Em sẽ bán căn hộ này, sau đó, em sẽ trả lại anh tiền.”

“Em nhất định phải hành động như vậy sao?” Anh có vẻ kích động.

“Em chẳng có lý do gì rời xa anh mà vẫn cần tiền của anh cả.”

“Những thứ anh tặng em thì là của em.”

“Khi anh mua căn hộ này cho em là nghĩ muốn sống trọn đời cùng em. Nếu chúng ta không làm được như thế thì em trả lại anh thôi. Nếu anh không muốn bán, em sẽ chuyển đi.”

Văn Lâm ôm chặt tôi. “Em đừng đi!”

Tôi ôm anh, lòng tôi đau hơn anh vạn lần. Anh là người tôi yêu nhất trên đời này.

Văn Lâm nhìn tôi, mím chặt môi không nói.

“Anh còn nợ em một câu chúc mừng sinh nhật.”

“Em đừng đi.”

“Chúc mừng sinh nhật.” Tôi ép anh nói.

“Chúc mừng sinh nhật em...” Anh buộc phải nói ra câu đó.

“Cám ơn.” Tôi cười nói. “Em rất muốn nghe câu này.”

“Anh mua tặng em một món quà sinh nhật đây.”

“Không cần nữa, em không muốn nhận quà sinh nhật của anh.”

“Em không muốn biết nó là gì sao?”

“Em không muốn nó trở thành vật kỷ niệm chia tay của chúng ta. Anh đã tặng cho em một món quà vô cùng ý nghĩa rồi, đó là sự cảnh tỉnh của ngày hôm nay trong thời khắc em bước sang tuổi 30 của mình. Còn món quà sinh nhật này, đừng để em biết nó là gì, Nếu như không biết, có lẽ ngày nào em cũng sẽ đoán nó là cái gì đó, cho đến khi già rồi vẫn còn nghĩ đến nó, rằng năm em 30 tuổi, anh đã mua gì đó tặng em. Như thế, em mới mãi mãi nhớ đến anh.”

Văn Lâm nói. “Em sẽ ngày nào cũng nhớ chứ?”

“Vâng.”

“Em sẽ không biết đâu.”

“Thế tốt hơn.”

Văn Lâm lại ôm tôi, tôi cảm nhận được cơ thể anh đang run rẩy.

“Anh đang khóc sao?” Tôi sờ mặt anh.

Văn Lâm không khóc, từ trước đến giờ tôi chưa từng nhìn thấy anh ấy khóc. Anh không phải người đàn ông biết khóc, tôi đã đánh giá mình quá cao.

“Anh sẽ không khóc vì em đâu nhỉ, anh sẽ nhanh chóng trở lại bình thường thôi.”

“Đừng bán căn hộ đi nhé, nó là của em.”

“Xin lỗi anh, em không thể không bán nó. Em không thể ở đây thêm nữa.”

“Em muốn đi đâu?”

“Trở về nhà hoặc thuê một chỗ khác.”

“Anh cầu xin em lần nữa, đừng đi.” Văn Lâm đứng trước mặt tôi, trịnh trọng vứt bỏ sự tự trọng của người đàn ông nói lời cầu xin tôi. Tôi chưa từng thấy người đàn ông của tôi trở nên yếu đuối như vậy trước mặt bao giờ. Lúc nào tôi cũng là một cô bé, một con búp bê của anh, còn giờ đây anh lại trở thành một cậu bé đang khẩn cầu tôi ở lại. Tim tôi đau quá. Nếu bạn yêu sâu sắc một người đàn ông, bạn sẽ không bao giờ hy vọng anh ấy trở nên tự ti và yếu đuối như vậy.

“Không - thể - được.” Tôi độc ác trả lời anh. Tôi cho rằng mình đã chọn đúng thời điểm để rời xa anh.

Văn Lâm đứng ở đó, dường như phải chịu đựng một sự đả kích nặng nề chưa từng có trong đời, hai tay anh đút túi, cười khổ sở.

“Thế thôi vậy.” Anh thở ra một hơi dài.

Anh ấy sẽ không cầu xin tôi nữa. Anh sẽ không cầu xin búp bê nhỏ của mình nữa, bởi cô búp bê ấy đã phản bội lại anh.

“Anh đi đây.” Văn Lâm lại trở lại là một người đàn ông đích thực, lạnh lùng nói với tôi.

Và tôi lại là người không thể thốt nên lời, suýt chút nữa tôi đã không tìm được mình, buông lời khẩn cầu anh ở lại.

Đúng lúc đó, điện thoại đổ chuông.

“Tạm biệt.” Văn Lâm mở cửa.

Tôi nhìn theo bóng lưng vạm vỡ của anh khuất dần ngoài cửa.

Tôi chạy đến nghe điện thoại.

“A lô, Châu Nhị à, có phải cô tìm tôi không?”

Là Trần Định Lương gọi đến.

“Anh chờ tôi một chút.”

Tôi buông ống nghe, bước đến cửa sổ. Văn Lâm đã bước ra khỏi tòa nhà. Thấy bóng anh, tôi đã không tìm được nước mắt.

Anh thường nói, giá mà chúng tôi gặp nhau sớm hơn thì tốt biết bao. Nhưng thời gian đâu có tùy theo lòng người chứ. Nếu chúng ta gặp gỡ ở thời điểm tồi tệ đến vậy, thì khi chia tay cũng phải tìm một thời điểm nào tốt nhất chứ nhỉ?

Tôi cầm điện thoại lên. “A lô, xin lỗi anh.”

“Không sao.” Trần Định Lương nói.

“Anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở Polynesia.”

Polynesia sao? Cái nơi có thời gian trôi chậm hơn Hồng Kông mười tám tiếng sao? Hóa ra anh ta cũng ở đó.

“Tôi đến đây để đón sinh nhật lần thứ 40 của mình.” Trần Định Lương nói nhẹ tênh.

Việc tôi nghĩ đến, hóa ra anh ta đã làm rồi, đúng là người trùng ngày sinh tháng đẻ với tôi có khác.

“Ở nơi này, tôi có thể trẻ lại mười tám tiếng đồng hồ đấy. Tối nay tôi mới chúc mừng sinh nhật lần thứ 40 của tôi!” Anh ta vui vẻ nói.

“Khi về Hồng Kông anh chẳng lại trở về như cũ sao?” Tôi từng từng nói.

“Trẻ hay không chỉ là vấn đề tâm lý.”

“Nếu thế đã không phải chạy đến một nơi xa lắc xa lơ để được trẻ lại mười tám tiếng đồng hồ, mà thật ra cũng không đến mười tám tiếng.”

“Mười tám tiếng đồng hồ có thể làm thay đổi rất nhiều sự việc.”

Nếu như bệnh của bố vợ Văn Lâm phát tác muộn hơn mười tám tiếng đồng hồ, có lẽ bọn tôi đã không chia tay như vậy, và tôi cũng sẽ tiếp tục sống như vậy.

“Mười tám tiếng trẻ trung lại ấy, anh làm gì?” Tôi có chút tò mò.

“Chẳng làm gì cả, tôi chỉ hưởng thụ những thời khắc trẻ trung của mình thôi. Đó cũng chính là món quà sinh nhật tôi dành tặng cho chính mình.”

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Cũng thế nhé. Nhưng hình như sinh nhật của cô qua rồi thì phải?”

“Qua rồi.”

“Cô vui vẻ chứ?” Hình như anh ta đang thăm dò tôi.

“Vui lắm.”

“Thế tại sao cô lại gọi vào máy nhắn tin cho tôi?”

“Tự dưng nhớ ra anh trùng ngày sinh với tôi, nên muốn chúc mừng sinh nhật anh thôi.” Tôi lạnh nhạt nói.

“Hóa ra là thế.” Anh ta có chút thất vọng.

“Sao anh biết tôi tìm anh?”

“Tôi vừa gọi điện thoại về nhà xem có ai tìm mình không.”

“Một người vô cùng muốn được trẻ lại mười tám tiếng đồng hồ, tại sao lại muốn gọi điện thoại về nhà nhỉ?” Tôi hỏi.

“Tôi muốn biết cô có tìm tôi không.” Không ngờ anh ta lại thẳng thắn thế.

“Phí điện thoại đường dài đắt lắm đấy, không nói nữa nhé.” Tôi nói.

“Được thôi, tôi sẽ về nhanh thôi, lúc nào về tôi sẽ tìm cô.”

Tại sao kẻ độc thân lại cứ là Trần Định Lương mà không phải Văn Lâm chứ?

“Sinh nhật thế nào?” Ngày hôm sau, Du Dĩnh đến cửa hàng tìm tôi.

Tôi kể cho cô ấy nghe chuyện tôi và Văn Lâm chia tay.

“Có cần chúng tớ giúp cậu giải sầu một đêm? Hoặc một tháng không?”

Du Dĩnh thật hiểu chuyện. Cô ấy không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ muốn tìm mọi cách để tôi vui vẻ hơn lên.

“Một ngày hay một tháng không đủ đâu.” Tôi nói. “Chí ít cũng phải năm năm. Năm năm yêu nhau đó phải dùng năm năm để chữa lành vết thương.”

“Đừng lo, tớ có thể dùng năm năm của mình để cùng cậu giải sầu, nhưng cậu định dùng năm năm để đau khổ sao? Sau năm năm nữa cậu sẽ 35 tuổi đấy.” Du Dĩnh nói.

“Tớ sẽ bán căn hộ đó đi.”

“Cậu không cần nó nữa à?” Cô ấy ngạc nhiên.

“Không cần một người đàn ông nữa thì hà tất phải cần tiền của người đó.” Tôi nói.

“Nhiều người phụ nữ khi không cần người đàn ông nữa đều cầm tiền của anh ta đi.”

“Tớ không hận anh ấy.”

Sau khi tan ca, Du Dĩnh đi cùng tôi đến công ty bất động sản.

“Tại sao không đi thêm vài công ty nữa chứ? Như thế có thể sẽ nhiều người đến xem căn hộ đó hơn, nhanh bán được hơn.” Du Dĩnh nói.

Tôi không muốn bán căn hộ đó nhanh đến thế.

Buổi tối, rốt cuộc tôi nhận được điện thoại của Văn Lâm.

“Anh cứ tưởng em không ở nhà.” Văn Lâm nói.

Đã ba hôm rồi tôi không được nghe thấy giọng của anh.

“Nếu nghĩ em không ở nhà, sao anh còn gọi điện thoại đến làm gì?”

“Anh sợ em nhận điện thoại.”

Tôi cũng từng muốn gọi điện thoại cho anh, muốn gọi khi biết rõ anh không có nhà. Chúng tôi đều sợ phải nói chuyện với đối phương, nhưng khi điện thoại của bên kia đã thông máy, lại cảm thấy đó là một sự an ủi lớn.

“Mấy hôm nay em thế nào?” Anh hỏi tôi.

“Em chuẩn bị bán căn hộ rồi.”

“Sao em nhất định phải làm thế chứ?”

“Em muốn trả lại tiền cho anh.”

“Anh nợ em quá nhiều.”

“Nhưng anh không nợ em tiền.”

“Ý anh không phải thế...”

“Em thật ích kỷ, phải không?”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 21

“Không, phụ nữ nên có những dự định của mình, người ích kỷ phải là anh mới đúng, đáng lẽ anh không nên để em phải lãng phí những năm tháng tuổi xuân của mình vì anh.”

Văn Lâm không hiểu rằng, tôi vô cùng muốn, vô cùng tình nguyện lãng phí những năm tháng tuổi xuân của tôi vì anh. Tôi không nề hà gì cả, nhưng tôi không thể chịu đựng nổi khi anh thuộc về một gia đình khác. Anh ấy không phải thuộc về một người phụ nữ khác, mà là thuộc về một gia đình khác, đó là một mối quan hệ kiên cố không thể nào phá vỡ được. Tôi không có sức để tranh đấu với cả một gia đình.

“Anh hy vọng sau này em có thể tìm được hạnh phúc.” Anh nói.

Tôi nấc nghẹn.

“Nhị, đừng bao giờ yêu phải một người đàn ông đã lập gia đình nhé. Đàn ông không đủ dũng khí trong vấn đề ly hôn đâu.”

Tôi không chịu đựng nổi nữa, khóc nghẹn ngào. “Anh làm em khóc rồi đấy.”

“Anh xin lỗi. Anh không ở bên cạnh em, em hãy tự mình chăm sóc bản thân nhé.”

“Sau này em lấy chồng, em sẽ thông báo cho anh biết.” Tôi cười méo mó.

“Đừng bao giờ làm thế...”

“Anh không muốn biết sao?”

“Không biết sẽ tốt hơn.”

“Anh lạnh lùng quá.” Tôi buông lời oán trách.

“Nếu anh có thể nhận được thiệp mời của em, có nghĩa là anh đã không còn yêu em nữa.”

“Sớm muộn gì anh cũng sẽ không còn yêu em nữa.”

“Em mới là người không yêu anh trước.”

“Không phải em.” Tôi quệt dòng nước mắt. “Chỉ là em quá chán nản với những lời nói dối.”

“Chắc em cho rằng anh vui vẻ lắm khi phải ở giữa hai người phụ nữ.”

“Chắc chắn anh không vui vẻ, nhưng em cũng chắc chắn mình đau khổ hơn anh rất nhiều.”

Văn Lâm không nói một lời nào cả.

“Em muốn đi ngủ rồi.”

Tôi không ngủ được, liền bước đến một cửa hàng tiện lợi ở gần đó mua một lít rượu Gin và vài chai Coca. Về đến nhà, tôi trộn rượu với Coca, đây quả thật là một phương thuốc an thần hiệu nghiệm nhất.

Tôi ngủ mê mệt đến tận trưa ngày hôm sau. Khi điện thoại reo, chắc là Văn Lâm. Có lẽ anh ấy không tin tôi rời xa anh thật.

“Tôi về rồi!” Trần Định Lương nói.

Đầu tôi nặng trĩu, đau như búa bổ. Tôi mơ hồ nói. “Vậy à!”

“Lúc nào có thời gian rảnh cùng nhau ăn cơm nhé?” Anh ta hỏi tôi.

“Tối nay đi.”

Lúc ăn cơm, Trần Định Lương nói. “Hai mắt cô sưng lắm.”

“Thật sao? Cuộc hành trình trẻ trung mười tám tiếng đồng hồ của anh thế nào? Vui chứ?”

“Cô nên đến đó một chuyến thử xem sao đi.”

“Tôi trẻ hơn anh, không cần phải đi tìm sự trẻ trung ở nơi ấy.”

“Mà cũng đúng, nếu đi chắc cô cũng sẽ chọn Polynesia.”

Có lẽ không bao giờ tôi đi Cherbourg, đi một mình thì có gì thú vị đâu chứ.

Trần Định Lương đưa cho tôi một hộp giấy. “Quà sinh nhật tặng cô này.”

“Quà sinh nhật sao?” Tôi ngạc nhiên.

“Cô mở ra xem sao.”

Tôi mở hộp quà, thấy một bộ váy nhung màu đen. Chiếc váy đó hở lưng, phía sau là một chiếc nơ thắt bướm, dây quai của váy được tạo từ những hạt đá rất đẹp. Tôi quá ngạc nhiên, đây chính là mẫu mà tôi thiết kế, lần trước trong buổi học thiết kế tôi từng vẽ một mẫu y như vậy, nhưng hình như tôi đã vô tình vứt nó đi rồi.

“Nhìn chiếc váy này quen quen.” Tôi nói.

“Đương nhiên rồi, là mẫu do cô thiết kế đấy.” Trần Định Lương nói.

“Quả nhiên chính là mẫu thiết kế của tôi, anh xem trộm hả?”

“Tôi đâu có xem trộm.”

“Nếu không phải xem trộm thì sao anh biết?”

“Cô vớt trong thùng rác tái chế, tôi đã nhặt nó lại đấy.”

Hóa ra anh ta đã nhặt mẫu thiết kế của tôi từ thùng rác và đã may một bộ y hệt thế tặng tôi.

“Từ trước đến nay tôi chưa từng thiết kế quần áo cho ai cả, đây là lần đầu tiên, ngoại lệ đấy.”

“Bao nhiêu tiền vậy?”

“Gì chứ, quà sinh nhật mà.”

“Cám ơn anh.”

“Cô có thể mặc chiếc váy này để đi ăn với bạn trai.”

“Tôi và anh ta chia tay rồi.”

Trần Định Lương ngạc nhiên nhìn tôi, hình như trên nét mặt thoáng chút vui mừng thì phải, nhưng lại nhanh chóng trở lại vẻ mặt rất đồng tình.

“Chia tay hôm sinh nhật cô đó, đúng không?”

“Ừm!”

“Hóa ra hôm đó không phải cô muốn nói chúc mừng sinh nhật tôi.” Anh ta có vẻ đặc ý.

Trần Định Lương cho rằng, có lẽ trong lúc tôi chán nản nhất đã nghĩ đến anh ta, điều đó chứng tỏ hẳn là tôi có cảm tình với mình. Có thể điều đó là thật, nhưng tôi không muốn thừa nhận tôi nhớ đến anh ta trong lúc tôi đã chán nản nhất. Sự giải thích hợp lý nhất có lẽ là tôi biết anh ta có tình cảm

đặc biệt với mình, anh ta cũng gần như là người bạn trai duy nhất của tôi, chính vì thế mà trong khoảnh khắc ấy tôi đã rất muốn đi tìm một sự an ủi ở người khác giới, vì thế mới nhớ đến anh ta.

“Không, tôi chỉ muốn nói chúc anh sinh nhật vui vẻ mà thôi.” Không đời nào tôi để anh ta đặc ý được.

“Chỉ muốn nói một câu chúc mừng sinh nhật sao?” Anh ta hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Đúng thế.” Tôi trả lời nhanh gọn.

“Không phải vì duyên phận của 1/365 đó sao?” Anh ta vẫn cố.

“Vì mối quan hệ bằng hữu của 1/365.” Tôi坦然 nói. “Trên thế gian này đa số các cặp đôi hoàn hảo đều không trùng ngày sinh tháng đẻ.”

“Trên thế gian này đại đa số những cuộc hôn nhân không hạnh phúc cũng không phải trùng ngày tháng năm sinh.” Trần Định Lương nói.

“Chính vì thế nên trùng ngày sinh tháng đẻ cũng chẳng có gì đặc biệt.”

“Chia tay bạn trai xong cô nhớ đến tôi, đó chính là điều đặc biệt.” Anh ta cố chấp.

“Anh cố tình chứng minh tôi có tình cảm với anh, đúng không?” Tôi bực bội.

“Nếu đó là sự thật thì cũng chẳng cần phải phủ nhận.” Anh ta cao ngạo nói.

“Giờ người tặng quà sinh nhật là anh, còn tôi đâu có tặng gì cho anh chứ.” Tôi mỉa mai.

“Thế tại sao cô lại nói cho tôi biết cô và bạn trai đã chia tay nhau?” Anh ta cố tình dồn ép tôi.

“Bởi tôi coi anh là bạn của mình, nhưng giờ thì thấy anh quả thật vô cùng đáng ghét!” Tôi đứng lên nói.

Vẻ mặt Trần Định Lương rất ngỡ ngàng, hẳn là anh ta không nghĩ lại bị tôi mắng như vậy.

“Tôi xin lỗi.” Tôi nói. “Đáng lẽ tôi không nên nói anh đáng ghét. Thật ra từ 'đáng ghét' đối với tôi lại là một cách nói thân mật, anh không xứng với từ 'đáng ghét', mà là 'đáng hận!'” Nói xong tôi quay ngoắt đi luôn.

Tôi cũng không ngờ mình lại nổi cơn tam bành lên với Trần Định Lương như vậy. Có lẽ tôi chỉ muốn tìm một ai đó để xả ra những bực dọc, khó chịu trong người, và đúng lúc anh ta lại chọc giận tôi.

“Tôi xin lỗi.” Trần Định Lương kéo tôi lại nói.

“Bỏ tay ra!” Tôi hất tay anh ta ra.

Tôi bước vào thang máy, Trần Định Lương dùng tay chặn cửa. Chẳng hiểu sức mạnh từ đâu tới mà tôi hần học đá một cái vào đầu gối anh ta thật mạnh khiến anh ta loạng choạng lùi về phía sau, cửa thang máy đóng lại.

Ở trong thang máy, không chịu đựng nổi tôi khóc một trận thật to. Tôi nhớ Văn Lâm quá. Tại sao tôi lại không thể với tới được thứ tôi muốn chứ?

Tại sao anh là chồng của người đàn bà khác? Tại sao tôi phải ở đây để cho loại người đàn ông như Trần Định Lương thăm dò chứ? Anh ta là cái thá gì chứ?

Mất đi Văn Lâm, tôi liền trở thành một người đàn bà rẻ tiền hay sao? Nhưng... dù có nhớ anh đến bao nhiêu tôi cũng không thể trở về bên anh

được. Không... không thể. Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi được vòng tay anh, tôi không thể trở về.

Bước ra khỏi thang máy, nước mắt giàn giụa trên mặt, tôi tập tễnh bước đi trên phố.

“Châu Nhị!” Trần Định Lương đuổi theo.

Tôi không muốn anh ta trông thấy mình khóc, nên anh ta càng gọi, tôi lại càng bước nhanh hơn.

“Tôi xin lỗi!” Trần Định Lương đuổi kịp tôi.

“Không liên quan gì đến anh!” Tôi nói.

Anh ta đưa chiếc váy cho tôi, nói. “Cô quên cầm cái này.”

Cầm chiếc váy xong tôi vội vàng chui vào taxi.

Gặp Trần Định Lương rồi tôi lại càng thấy yêu Văn Lâm hơn.

Về đến nhà, tôi ngâm mình trong bồn nước nóng. Đúng lúc ấy, có người gõ cửa. Là chị Quách.

“Muộn thế này rồi chị vẫn chưa về sao? Lúc này đi qua thấy cửa hàng đóng cửa, em cứ tưởng chị về rồi kia đấy. Chị vào nhà ngồi.” Tôi nói với chị.

“Cô nói có tin tốt lành phải thông báo cho cô mà.” Chị Quách cười nói.

Nghe đến ba chữ 'tin tốt lành' mà tôi chẳng thấy có chút hứng thú gì cả, miễn cưỡng cười vui vẻ.

“Cô có nhớ hôm tôi kể được người bạn cũ mời đến dự tiệc sao? Hôm nay ở buổi tiệc tôi có quen một người đấy.”

“Là người như thế nào?”

“Chủ tiệm cháo.”

“Thế giống chị rồi, đều cùng là người bán đồ ăn cả.”

“Chính vì thế mà bọn chị tâm đầu ý hợp lắm. Tiệm của anh ấy ở khu Vịnh Đồng La, là một tiệm cháo rất lịch sự. Lúc nào rảnh, tôi mời cô đến đó ăn cháo nhé.”

“Vâng!”

“Có phải cô muốn bán căn hộ này không?” Chị Quách hỏi tôi. “Tôi thấy ở thông tin quảng cáo của một công ty bất động sản.”

“Vâng.”

“Cô chuẩn bị chuyển đi à? Có phải sắp kết hôn không?” Tôi lắc đầu.

“Cô không sao chứ?” Chị Quách vỗ vỗ vai tôi một cách thân mật.

“Không sao ạ.”

“Đã có ai đến xem căn hộ này chưa?” Chị hỏi tôi.

“Nhân viên nhà đất cũng hẹn vài lần, nhưng em không có thời gian.”

“Tôi rất thích khu này, hay là bán cho tôi nhé?”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Chị muốn mua à?”

“Đúng lúc tôi đang muốn tìm một căn hộ ở gần tiệm bánh. Cô muốn bán căn hộ này, chi bằng bán cho tôi, cô cũng đỡ phải trả tiền môi giới.

“Để em suy nghĩ một chút nhé!”

Vốn dĩ tôi muốn bán căn hộ này đi, nhưng giờ tự nhiên có người đến nói muốn mua khiến tôi tự dưng thấy ngần ngại.

“Đây là đâu vậy?” Chị Quách chỉ bức tranh ghép trên tường.

“Đó là một nhà hàng ở Cherbourg.”

“Đẹp quá, tôi cũng muốn được bán bánh ngọt của mình trong nhà hàng này.” Chị ngắm nghía thật kỹ bức tranh với vẻ trầm trồ tán thưởng.

“Chắc nơi này chỉ có trong tưởng tượng mà thôi.” Tôi nói.

“Nhưng nhìn như thật vậy.”

“Những thứ có thật nhiều lúc cũng rất xa vời.”

Tôi đã phải trăn trở mãi về vấn đề có bán căn hộ này không.

Hôm nay, Từ Ngọc và Du Đình mua đồ ăn sẵn đến.

“Căn hộ này mà bán đi thật tiếc nhỉ.” Từ Ngọc xuýt xoa.

“Bà chủ tiệm bánh dưới tầng muốn mua, cậu còn do dự gì nữa?” Du Dĩnh hỏi.

“Thật ra cậu ấy không nỡ bán căn hộ này ấy mà.” Từ Ngọc nói ra vẻ hiểu biết.

Đúng thế, quả thật tôi không nỡ một chút nào.

“Nếu tớ là cậu, tớ sẽ không bán.” Từ Ngọc nói. “Lưu lại chút kỷ niệm cũng hay mà, hơn nữa nơi này lại có hơi ấm của Văn Lâm nữa chứ!”

Đúng thế, tôi vẫn còn có thể ngửi thấy mùi vị tình yêu, mùi vị của những lúc nồng say trên giường của mình và anh ấy.

“Cậu ấy muốn rời bỏ anh ta mà. Bán hay không bán cậu phải quyết định. Giờ mà không bán, sợ thời gian nữa giá nhà đất lại rớt giá, bán không được món tiền hồi đâu.” Du Dĩnh nói.

“Tớ biết rồi.”

“Giờ cậu đã cân nhắc đến anh chàng Trần Định Lương kia chưa?” Từ Ngọc hỏi.

“Đồ đáng ghét!” Tôi hằn học nói.

“Vũ Vô Quá đang chờ anh ta thiết kế bì cho, cậu mau nói với anh ta thế nhé.” Từ Ngọc giục tôi.

“Để mai tớ tìm anh ta.”

“Tìm luôn đi! Sách của Vũ Vô Quá sắp xuất bản rồi mà!” Từ Ngọc dí điện thoại vào tay tôi.

Vì Từ Ngọc, tôi đành gọi cho Trần Định Lương. Rất nhanh anh ta đã bắt máy. Tôi đưa ống nghe cho Từ Ngọc để cô ấy tự nói.

“Thế nào?” Tôi hỏi Từ Ngọc.

“Sao cậu không nói với anh ta?” Từ Ngọc buông ống nghe xuống.

“Cậu nói với anh ta là được rồi mà. Anh ta nói gì?”

“Anh ta muốn gặp gỡ với Vũ Vô Quá. Chúng tớ hẹn nhau trưa mai đi ăn cơm. Cậu cũng đi nhé.”

“Không.” Tôi không muốn gặp mặt Trần Định Lương.

“Chiếc váy đẹp quá!” Du Dĩnh phát hiện ra chiếc váy Trần Định Lương thiết kế cho tôi ở trên giường trong phòng ngủ.

“Mua ở đâu vậy?” Cô ấy hỏi tôi.

“Trần Định Lương thiết kế đấy.”

“Liệu có phải anh ta đã yêu cậu điên cuồng rồi không?” Từ Ngọc hỏi tôi.

Đương nhiên Trần Định Lương không hề yêu tôi điên cuồng. Cho đến tận bây giờ cũng vẫn chưa có một người đàn ông nào yêu tôi điên cuồng cả. Cho dù những ngày tháng sống bên Văn Lâm tôi cũng không cho rằng anh ấy yêu tôi điên cuồng hoặc anh ấy từng có thời yêu điên cuồng ở một mức độ nào đó, nhưng vẫn chưa đủ điên cuồng. Nếu anh ấy yêu điên cuồng thì đã vì tôi mà ly hôn, anh ấy rất cuộc rất tình tảo. So với Văn Lâm, Trần Định Lương không là gì cả.

Tôi không cùng ăn cơm với Từ Ngọc và Vũ Vô Quá. Từ Ngọc dùng bữa xong trở về cửa hàng của tôi.

“Anh ta nói chuyện với Vũ Vô Quá hợp lắm, hơn nữa còn có bước đầu về ý tưởng, một tuần nữa là có thể xong đấy.” Từ Ngọc kể.

“Quả thật anh ta làm không công sao?”

“Anh ta dám lấy tiền á?” Từ Ngọc dương dương tự đắc nói. “Anh ta hỏi cậu đâu đấy!”

“Thật sao? Nếu anh ta đã chịu thiết kế cho cậu rồi thì tớ không cần phải gặp mặt anh ta nữa.”

“Anh ta cũng nào có đến nỗi đáng ghét đâu nhì. Nhìn cũng khá đẹp trai, nói thật nhé, cũng chẳng thua kém gì Văn Lâm của cậu đâu!”

“Thế cậu yêu anh ta đi!”

“Tuy anh ta không kém Văn Lâm, nhưng lại không bằng Vũ Vô Quá!” Từ Ngọc tự hào nói.

“Tớ không thèm đôi co với cậu. Người phụ nữ nào chẳng cho rằng người đàn ông của mình là tuyệt vời nhất!” Tôi nói.

Một tuần sau, Trần Định Lương đã thiết kế xong bìa và chuyển cho Vũ Vô Quá. Từ Ngọc cầm đến cho tôi xem. Cuốn sách có tên Con ong giết người, trên bìa là con ong đích thân tay Trần Định Lương vẽ, anh ta vẽ rất đẹp, bức tranh rất có chiều sâu và sống động.

“Trần Định Lương rất có tài đấy.” Từ Ngọc nói. “Cuốn sách này quan trọng với Vũ Vô Quá lắm, nếu bán chạy thì sau này không phải lo chẳng ai xuất bản sách của anh ấy.”

“Sẽ bán rất chạy, cậu yên tâm.”

“Cám ơn cậu.” Hình như Từ Ngọc rất cảm động. “Cậu đã quyết định bán căn hộ chưa?”

Cuối cùng cũng phải đối mặt với vấn đề này. Rồi bỏ một người đàn ông, người phụ nữ phải quyết định quá nhiều chuyện.

Tôi xuống tiệm bánh ngọt tìm chị Quách, vừa hay chị ấy đang đóng cửa.

“Chị còn muốn mua căn hộ của em nữa không?” Tôi hỏi chị.

“Tôi rất thích mà, nhưng nếu cô không muốn bán thì cũng không cần phải gượng ép. Trước đây tôi cũng từng bán nhà, đó là nơi mà tôi và chồng đã chung sống hơn hai mươi năm, lúc bán cũng thật không nỡ. Căn hộ đó ở ngoại ô, có nhiều chỗ mỗi bò khắp nơi. Nhưng đêm trước khi chuyển đi, tôi đã cố gắng tìm tổ mối đó, xem chúng sống như thế nào. Vốn dĩ tôi rất ghét căn hộ có mối, nhưng khi chuẩn bị phải rời đi, tôi lại thấy yêu chúng mới chết chứ. Tôi hiểu mình phải vứt bỏ tình cảm đối với căn hộ thân yêu của mình.” Chị Quách nhẹ nhàng nói.

“Nói thế thì tình yêu và lũ mối cũng giống nhau, đều là thứ có tính hung dữ kinh khủng, đúng không?” Tôi cười như mếu.

Tôi nhờ Đại Hải làm thủ tục bán nhà. Anh ta không chịu lấy phí nên tôi đã mời Du Dĩnh và anh ta đi ăn cơm coi như báo đáp.

“Đã tìm được nhà chưa?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Chưa.” Tôi nói. “Nhà khu này giá thuê khá cao mà diện tích lại quá rộng.”

“Tôi biết ở gần khu Trung Hoàn có một số nhà chung cư diện tích chỉ khoảng hơn 20 mét vuông, giá thuê cũng không cao lắm, một người ở thoải mái.” Đại Hải nói.

“Anh hỏi giúp Châu Nhị xem sao.” Du Dĩnh giục anh ta.

Và quả thật Đại Hải đã tìm được nhà giúp tôi.

Căn hộ đó nằm cạnh khu thang máy trung tâm, tôi ngắm căn hộ, một cánh cửa sổ vừa hay ngay trên đầu thang máy, khoảng cách chắc chỉ khoảng 4, 5 mét. Đứng ở cửa sổ không những có thể nhìn thấy người ta đi lại mà còn nghe thấy tiếng thang máy di chuyển nữa.

“Chỗ này gần thang máy, ồn ào lắm!” Du Dĩnh ngăm ngúa căn phòng rồi nói.

“Thì thế tiền thuê mới rẻ chứ.” Bà chủ cho thuê nói.

“Tớ muốn ở chỗ này.” Tôi nói.

“Cậu không sợ ẩm ỉ sao?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Đóng cửa sổ là xong mà.”

Tôi đi theo bà chủ để làm thủ tục, rồi cùng đi ăn với Du Dĩnh ở gần đó.

“Tớ cứ tưởng cậu sẽ không nghĩ đến chuyện thuê kiểu căn hộ như thế.” Du Dĩnh nói.

“Tiền thuê rẻ mà! Tự lực cánh sinh thì phải biết tiết kiệm.”

“Cậu đúng là quá lương tâm đấy, đáng lẽ cậu không nên bán căn hộ đó.”

“Tớ không muốn thu lại bất cứ một chút lợi lộc nào từ Văn Lâm cả.”

“Có cần tớ và Đại Hải giúp chuyển nhà không?”

“Cách có mấy con phố, quả thật cũng không biết phải chuyển đồ như thế nào nữa.”

“Chỗ tớ có một xe tải nhỏ cũng dùng được đấy.” Đột nhiên Du Dĩnh nhớ ra.

“Cám ơn cậu.” Tôi nói thật lòng.

“Đừng có nói những lời khách sáo thế chứ! Khi không có tình yêu thì tình bạn quan trọng lắm. Nếu tớ thất tình, tớ cũng sẽ dọn đến đấy! Chính vì thế giờ tớ phải giúp chứ.”

“Cậu và Đại Hải không có chuyện gì chứ?”

“Chẳng có gì tiến triển, như thế có gọi là thụt lùi không?”

“Chuyện tình cảm đương nhiên không tiến thì là lùi.” Tôi nói.

“Đại Hải lại ngủ khi đến giờ làm tình, hơn nữa tần suất làm tình của bọn tớ cũng ngày càng ít đi, dạo này bọn tớ cũng chẳng thấy có hứng thú nữa.”

“Thế mấy bộ ngủ gọi cảm kia không có tác dụng gì sao?”

Du Dĩnh cười chán nản. “Mấy bộ đồ gọi cảm đó chỉ có thể đem lại một chút hứng thú lúc mới đầu thôi, khi những cảm giác mới lạ ấy qua đi, nó cũng trở nên vô dụng.”

“Điều tớ nhớ nhất chính là lần cuối cùng tớ và Văn Lâm làm tình với nhau. Lần ấy, cả hai đứa đều rất vui vẻ, trước khi chia tay mà có thể có được lần làm tình phấn khích đến thế, đó chính là một hồi ức đẹp nhất.” Tôi mơ màng nói.

“Đúng thế! Tốt hơn gấp vạn lần cái cảnh khi chia tay cũng không thể nhớ nổi lần làm tình trước đó là khi nào nữa.”

“Tớ vẫn còn nhớ rất nhiều cảnh cùng Văn Lâm làm tình.” Tôi nhớ lại rồi nói.

“Thật sao? Mấy lần?” Du Dĩnh cười hỏi.

“Thì mấy lần mà!” Tôi đỏ mặt.

“Tớ cũng có vài lần, có lúc nhớ lại cũng thấy chán nản. Những lần vui vẻ của tớ và Đại Hải ấy đã là chuyện của rất lâu rồi.”

“Tớ cũng từng hỏi Văn Lâm: khi phải làm tình với một người con gái lâu liệu có chán không.”

“Anh ấy nói sao?”

“Anh ấy nói không thể.”

“Trước đây tớ cứ nghĩ phụ nữ sẽ không có nhu cầu tình dục, khi hơn 20 tuổi, những lúc làm tình chỉ để thỏa mãn bọn con trai mà thôi. Đến lúc 30 tuổi mới phát hiện, hóa ra mình cũng rất có ham muốn.”

“Cậu đoán xem đàn ông khi nhớ về người phụ nữ liệu có nhớ đến những lần mình làm tình cùng cô ta không?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

“Tớ cũng không biết.”

“Bọn đàn ông liệu có tiến bộ hơn một chút không nhỉ, bọn họ luôn hy vọng lần này sẽ khá khăm hơn lần trước, chính vì thế mà lần đỉnh nhất vẫn chưa thể xuất hiện.” Tôi nói.

“Thế chắc phải tìm một người đàn ông nào đó để hỏi rồi.” Du Dĩnh bụm miệng cười.

Sau khi chia tay Du Dĩnh, tôi trở về nhà, chạy ào vào phòng ngủ, bổ nhào lên giường. Tôi dùng hết sức mình nằm dán xuống giường. Quả thật tôi vô cùng muốn nhớ lại lần làm tình cuối cùng của tôi và Văn Lâm. Tiếc thay căn hộ mới quá nhỏ nên tôi không thể mang theo chiếc giường này đi.

Đêm trước khi chuyển đi, tôi thu dọn đồ đạc, đa số đồ đạc cá nhân cũng không thể chuyển đi. Giường đương nhiên không thể chuyển, tôi đành gói ghém ga gối mang đi. Chiếc chăn này Văn Lâm mua cho tôi hồi mùa thu. Tôi gỡ bức tranh ghép Bầu trời Cherbourg xuống, lấy giấy báo bọc lại cẩn thận.

Có người gõ cửa. Là chị Quách.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 23

“Có cần tôi giúp đỡ không?”

“Em mang đi ít thứ lắm.” Tôi nói.

“Tôi rất thích cách bài trí của căn hộ này, chắc sẽ không sửa chữa gì đâu.” Chị Quách nói. “Cô có số điện thoại mới chưa?”

“Chắc phải lâu nữa mới đi đăng ký, nên hiện giờ em tạm thời chưa có.”

“Nghe nói giờ dù chuyển nhà nhưng vẫn có thể sử dụng số điện thoại cũ.”

“Em muốn bắt đầu lại từ đầu mà!” Tôi nói.

“Mà chuyện của chị và ông chủ tiệm cháo có tiến triển gì không?” Tôi hỏi một cách quan tâm.

“Ngày mai chúng tôi cùng đi Dư Sơn để ăn chay. Những người có tuổi như chúng tôi chỉ có thể có mấy tiết mục đó thôi. Nhưng sắp tới chúng tôi cũng sẽ cùng nhau đi học khiêu vũ.”

“Anh ấy có chuyển đến đây cùng sống với chị không?”

“Sao có chuyện đấy được chứ? Đây là mảnh trời riêng của tôi mà.”

“Chị vẫn chưa gì gì với anh ấy sao?” Tôi thăm dò mối quan hệ giữa chị Quách và chủ tiệm cháo.

“Con người ta càng già càng trở nên dè dặt mà! Huống hồ tôi nào có dám nữa chứ. Trước đây có gã đã chạy mất khi thấy tôi lỏa thể rồi.” Chị Quách xấu hổ nói.

“Chạy mất ư?” Tôi giật mình.

“Chắc tại khuôn mặt của tôi dường đẹp nên khiến anh ta hiểu nhầm, cho rằng cơ thể của tôi cũng được chăm sóc tốt như thế.” Chị Quách cười nói.

“Anh ta chạy ngay thật sao?” Tôi cứ tưởng tượng ra cảnh đó thật khó tin.

“Không, anh ta chỉ giả vờ nhấn điện thoại để nó kêu, rồi bảo có người tìm, sau đó chạy mất.”

“Đúng là chẳng ra làm sao!”

“Chắc anh ta tưởng tượng tôi có một bộ ngực vun cao, đầy đặn, nên sau khi nhìn thấy sự thật thì cảm thấy quá hoảng sợ.”

“Chị không tệ đến nỗi như những gì chị nói đâu.” Tôi buông lời an ủi chị.

“Nhớ lại hôm đó quả thật cũng thấy buồn cười.” Chị Quách bụm miệng cười ha hả.

“Tay chủ tiệm cháo này nếu còn dám bỏ chạy, chị hãy trói anh ta lại!”

“Đúng rồi đấy! Bắt anh ta để nấu cháo.”

“Cô cãi nhau với cậu Đường à?” Chị Quách hỏi tôi.

“Không đơn giản chỉ là cãi nhau đâu.” Chị nhắc đến Văn Lâm lại khiến tôi cảm thấy thật buồn.

“Có thể thấy anh ta là một người đàn ông rất tốt, hai người hòa hợp thương yêu nhau như vậy, tôi cứ nghĩ sẽ kết hôn kia đấy.”

Cái nhìn và cách suy nghĩ của một người từng bị đàn ông quay đầu bỏ chạy quả thật cũng không đáng tin cậy lắm. Chị Quách đã sai hoàn toàn, Văn Lâm không bao giờ kết hôn với tôi.

Thấy tôi không nói gì, chị Quách cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Ghế sofa, giường, tủ lạnh cô đều để lại như thế tôi sẽ không cần phải mua nữa. Cái tủ lạnh này còn rất mới này!” Chị Quách tiện tay mở chiếc tủ lạnh trong bếp ra xem.

“Ôi, cô vẫn chưa ăn chiếc bánh sinh nhật này sao?” Chị Quách phát hiện ra chiếc bánh sinh nhật đặc biệt mà Văn Lâm đã đặt chị làm tặng tôi. Giờ nó đã cứng như một viên đá.

Sáng chủ nhật, Du Dĩnh, Đại Hải, Từ Ngọc, Vũ Vô Quá đến giúp tôi chuyển nhà.

Tôi ngó nghiêng thật kỹ từng góc nhà, từng ngăn kéo, chắc chắn mình không còn để lại một thứ gì nữa mới thôi. Tôi bước đến bên giường, một lần nữa không dừng được lại ngã nhào lên đó. Tại sao tôi lại nỡ bán căn hộ Văn Lâm mua cho mình chứ? Chỉ vì chút trong sạch và lòng tự trọng sao? Chiếc giường này là một món quà tình yêu mà Văn Lâm tặng cho tôi, nó quá nặng, tôi không thể mang nó theo. Thứ có thể mang theo được chỉ có sợi dây chuyền ở trên cổ mà thôi. Tôi vùi đầu trên giường khóc.

“Tớ biết cậu sẽ thế này mà.” Từ Ngọc đến bên cạnh giường nói.

Tôi lau khô hai dòng nước mắt.

Du Dĩnh dựa ở cửa nói. “Chiếc giường này đã bán cho người khác rồi, không nỡ cũng phải đi thôi.”

Cô ấy lúc nào cũng là người lạnh lùng nhất.

“Sớm biết thế thì đừng có chia tay.” Từ Ngọc nói. “Bọn họ đang chờ tụi mình ở dưới tầng đấy.”

Tôi ngồi dậy nói. “Đi thôi!”

“Khoan đã...” Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện.

Tôi bước vào phòng bếp, mở tủ lạnh cầm chiếc bánh đã cứng ngắt ra.

“Cậu mua bánh ga tô à? Đúng lúc tớ đang đói ngấu đây.” Từ Ngọc nói.

“Không ăn được nữa rồi.” Tôi nói.

Căn hộ mới chỉ có một chiếc giường, vì muốn đặt sát tường nên khi tường có chỗ bị lõm vào, góc giường cũng có chỗ bị lồi ra. Nhưng tiếc thay tay nghề của thợ kém, chỗ lồi lõm của giường và tường có khe hở khá to. Tôi lấy ga giường Văn Lâm mua cho ra, che lên chiếc giường đó. Giường quá bé còn ga quá to.

“Điện thoại thì sao? Sao không có điện thoại?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Mai mới gọi người đến lắp.”

“Tớ không mang điện thoại di động ở đây.” Du Dĩnh nói.

“Không cần đâu.” Tôi lắc đầu.

“Đại Hải, anh để điện thoại di động lại cho Châu Nhị mượn đi.” Du Dĩnh nói với Đại Hải.

“Không cần đâu mà!” Tôi quá ngại khi phải dùng điện thoại của Đại Hải, hơn nữa anh ta dường như cũng cảm thấy rất bất ngờ.

“Sợ gì chứ!” Du Dĩnh bỏ chiếc điện thoại của Đại Hải trên bàn. “Ngày đầu tiên dọn đến đây, lạ nước lạ cái, nhớ có việc gì cần cầu cứu thì sao?”

Hơn nữa cũng chỉ có một ngày.”

“Cô cứ lấy dùng tạm đi!” Đại Hải cũng tiếp lời.

Cuối cùng thì bạn bè cũng phải rời đi thôi. Chỉ còn lại tôi một mình, sự cô độc quả thật quá đáng sợ. Đến 12 giờ trưa, điện thoại của Đại Hải bỗng đổ chuông.

“A lô...” Tôi bấm nghe.

“A lô... Xin hỏi có phải Đại Hải không?” Đó là một giọng rất dễ thương của một người con gái.

“Anh ấy không có ở đây.” Tôi trả lời.

“Đây không phải điện thoại của anh ấy sao?”

“Đây là điện thoại của anh ấy, nhưng anh ấy không có ở đây.”

“Ồ...” Giọng người con gái đó có vẻ hơi thất vọng.

“Cô là ai?” Tôi hỏi.

“Tôi là bạn của anh ấy.” Cô gái đó trả lời rất nhanh.

“Có cần phải báo cho anh ấy không?”

“Không cần đâu.” Người con gái đó cúp máy.

Giọng người con gái ấy rất ngọt ngào, hình như tôi đã được nghe thấy ở đâu rồi thì phải, rốt cuộc cô ta là ai nhỉ? Cô ta và Đại Hải có quan hệ như thế nào? Du Dĩnh liệu có biết cô ta không? Liệu cô ta có phải người tình bí mật của Đại Hải không?

Tôi bỏ bức tranh ghép Bầu trời Cherbourg ra, đặt phía trên một cánh cửa phòng ngủ, cảnh tượng này dù sao cũng tuyệt vời hơn chiếc thang máy

đông đúc người qua lại kia.

Vào sáng sớm, điện thoại của Đại Hải lại đổ chuông.

“A lô?” Tôi nghe điện thoại.

Điện thoại cúp máy. Liệu có phải người con gái đó không nhỉ?

Đến trưa tôi trả điện thoại lại cho Đại Hải, Du Dĩnh ra ngoài ăn cơm rồi.

“Tối qua cô ngủ được chứ?” Đại Hải hỏi tôi.

“Cũng được.”

“Không ai gọi điện thoại cho tôi chứ?”

“Có một người con gái.”

“Ồ.” Đại Hải có vẻ ngỡ ngàng. “ Cô ấy có nói là ai không?” Tôi lắc đầu.

“Chắc là khách hàng. Đạo này có một khách hàng rất phiền phức, hầu như tối nào cũng gọi điện cho tôi.”

Tôi cảm thấy hình như anh ta đang không nói thật.

Vừa hay Du Dĩnh đi ăn cơm về.

“Châu Nhị, cậu đến đây à? Cần gì phải trả điện thoại lại sớm thế?”

“Sáng nay tớ đã lắp điện thoại rồi, đây là số điện thoại mới đây.” Tôi viết số ra giấy rồi đưa cô ấy.

Du Dĩnh chớp chớp mắt nhìn tôi, tỏ ý tôi hãy nhìn vào người con gái vừa đi vào công ty. Cô gái đó nhìn rất trẻ, khoảng 23, 24 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng chân váy. Bộ ngực của cô ta vô cùng đầy đặn - cô ta chính

là Olivia Hồ có cup ngực 36C mà Du Dĩnh hay nói tới. Lúc này cô ta đang nói chuyện cùng với một thư ký.

“Để tớ tiễn cậu.” Du Dĩnh không muốn nói về cô ta trước mặt Đại Hải.

Ra đến ngoài, cô ấy nắm tay tôi lắc lắc. “Trông chướng mắt lắm, đúng không?”

“Trông đồ sộ hơn cả Từ Ngọc.”

“Cô ta vô cùng thích gần Đại Hải, đúng là đáng ghét thật!”

Lúc này tôi đã nghe thấy tiếng nói chuyện của cô ta, giọng nói ấy có vẻ không giống với giọng cô gái tìm Đại Hải trong điện thoại.

“Giờ cậu đi đâu?” Du Dĩnh hỏi.

Tôi mở túi xách ra, để Du Dĩnh trông thấy tấm chi phiếu mà tôi đã viết.

“Tớ đi gửi tiền cho Văn Lâm.”

“Hai triệu bảy trăm ngàn! Tiếc thế không biết!” Du Dĩnh dường như còn cảm thấy không nỡ với món tiền đó hơn tôi.

“Nhiều lúc tiền chẳng qua cũng chỉ là một con số mà thôi.” Tôi nói.

Đúng thật, nếu không thể ở bên cạnh người mình thương yêu thì có tiền cũng có tác dụng gì chứ?

“Cậu định đưa tận tay cho anh ấy?” Du Dĩnh hỏi.

“Tớ đi gửi thôi.” Tôi không đủ can đảm để gặp mặt Văn Lâm.

“Gửi tấm chi phiếu hai triệu bảy trăm ngàn ư? Có vẻ không an toàn lắm sao?”

“Chi phiếu cũng chỉ là vẽ số ra thôi mà.”

“Tìm ai đó nhờ họ đưa đến cho anh ấy có phải an toàn hơn không, hay nhờ nhân viên thư tín của công ty tớ đưa hộ? Dù sao văn phòng của Văn Lâm cũng gần đây thôi mà.”

“Chuyện này...” Tôi do dự.

Du Dĩnh bước đến quầy lễ tân cầm một phong bì.

“Chi phiếu của cậu đâu?”

Tôi đưa tấm chi phiếu cho cô ấy.

“Có cần phải viết vài dòng cho anh ấy không?” Du Dĩnh hỏi tiếp.

“Tớ đã ký tên trên tấm chi phiếu đó rồi, anh ấy chắc chắn biết chuyện gì mà.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Du Dĩnh dùng một tờ giấy trắng gói cẩn thận tờ chi phiếu đó lại rồi mới để trong phong bì.

“Viết địa chỉ lên đó đi.” Cô ấy đưa tôi cây bút.

Tôi viết tên Văn Lâm và địa chỉ công ty anh trên đó.

Một nhân viên thư tín chuẩn bị đi giao hàng, Du Dĩnh đưa phong bì cho anh ta nói. “Nhờ cậu đưa phong bì này đến địa chỉ ghi trên đó, cần chính người nhận ký tên.”

Nhân viên thư tín của công ty vội vàng cầm lấy phong bì, bước vào trong thang máy.

“Như thế an toàn hơn nhiều.” Du Dĩnh nói.

Đột nhiên tôi lại thấy rất hối hận.

“Tớ muốn cầm lại tấm chi phiếu đó!” Tôi cuống cuồng đến phát khóc.

Một thang máy dừng trên tầng thượng, còn cái khác đang xuống đến tầng năm của tòa nhà. Tôi chạy vội xuống theo cầu thang bộ.

Đuổi đến ngoài tòa nhà, tôi phát hiện nhân viên thư tín của công ty Du Dĩnh đã đi rất xa.

“Khoan đã!” Tôi hét to.

Những người trên phố đều quay lại nhìn tôi, chỉ duy mình anh ta không động tĩnh. Tôi hấp tấp đuổi theo, cuối cùng cũng bắt kịp anh ta ở giữa đường lớn.

“Cô làm gì vậy?” Anh ta hỏi tôi.

“Trả tôi cái phong bì.”

“Phong bì nào của cô chứ?”

Tôi rút phong bì có tên và địa chỉ công ty Văn Lâm ra.

“Là cái này.” Tôi nói.

Du Dĩnh cũng đuổi kịp tôi.

Tôi cầm khư khư chiếc phong bì, như của thất lạc lâu ngày giờ mới tìm thấy được, cảm thấy quả thật không nỡ một chút nào.

“Tiểu thư, cô làm cái gì thế? Cô chạy từ tầng mười lăm xuống tận đây, khiến tôi mệt muốn chết. Cô không nỡ trả tiền cho Văn Lâm hả?” Du Dĩnh thở hển hển hỏi.

“Không phải không nỡ trả tiền, mà là không muốn bỏ lỡ cơ hội để gặp mặt anh ấy lần cuối. Tớ phải đích thân đưa tận tay tấm chi phiếu này cho anh ấy.”

Tôi bỏ phong bì vào túi xách, rồi ôm khư khư nó trước ngực trở về cửa hàng. Đợi đến khi tan ca, Jenny và Anna đã về, tôi mới đủ dũng khí nhấn điện thoại lên gọi cho Văn Lâm. Nghe thấy giọng của tôi, anh ấy rất vui mừng. Tôi hẹn gặp anh, anh hỏi tôi thích nơi nào, và tôi đã chọn nhà hàng mà chúng tôi thường lui tới.

Văn Lâm đến rất đúng giờ.

“Em chuyển nhà rồi phải không?” Vừa ngồi xuống, câu đầu tiên anh hỏi tôi là vậy. “Em chuyển đến đâu rồi?”

Tôi đưa tấm chi phiếu cho anh. “Trả anh.”

“Anh đã nói rồi, anh sẽ không lấy lại mà.” Anh đẩy tấm chi phiếu lại về phía tôi.

“Anh từng yêu em bao giờ chưa?” Tôi hỏi.

“Em vẫn còn hỏi câu đó sao?” Văn Lâm cười buồn.

“Thế thì xin anh hãy cầm lấy tấm chi phiếu.”

“Anh xin em đừng ép anh.” Văn Lâm kiên quyết.

“Nếu anh từng yêu em, hãy cầm lấy tấm chi phiếu này. Em xin anh đấy.” Tôi để tấm chi phiếu vào túi anh.

“Nhất định em phải làm vậy sao?”

Tôi gật mạnh đầu.

“Khi nào anh muốn có con vậy?” Tôi cười hỏi anh.

“Có con?”

“Có con với vợ của anh ấy, như vậy mới giống một gia đình.” Tôi đau lòng nói ra câu ấy.

“Em cho rằng em đi rồi là anh có thể lập tức về nhà và sinh con sao? Em chẳng bao giờ hiểu anh cả.”

“Lẽ nào anh không bao giờ muốn có con sao?”

Văn Lâm nhìn tôi không nói.

Tôi cúi đầu múc canh ăn, không hiểu sao đột nhiên sợi dây chuyền hình con bọ cạp của tôi bị tuột ra, rơi xuống bát canh, nước canh bắn lên mặt và quần áo tôi.

Văn Lâm vội vàng cầm sợi dây chuyền lên.

“Nước canh nóng lắm đấy!” Tôi thất thanh.

Văn Lâm lấy khăn tay lau nước canh trên mặt và quần áo tôi.

“Em đi rửa mặt, nhân tiện rửa nó luôn.”

Tôi cầm sợi dây chuyền đi vào nhà vệ sinh.

Tôi lao vào nhà vệ sinh khóc tấm tấc, tôi không thể khóc trước mặt anh ấy. Tại sao cứ lúc ly biệt lại có những thứ tình cảm khó quyết đoán, khó cắt đứt như vậy chứ? Tôi thật sự hận anh đã không chịu ly hôn.

Tôi rửa sạch sợi dây chuyền dưới vòi nước, rồi dùng một cái khăn bông lau khô. Cái khóa của nó đã bị lỏng nên lúc nãy mới bị tuột ra. Thật ra tôi không nên đeo sợi dây chuyền này làm gì nữa.

Tôi lau khô nước mắt rồi đi ra.

“Em không sao chứ?” Văn Lâm ân cần hỏi tôi.

Tôi lắc đầu. Nhưng làm sao có thể qua mắt nổi anh ấy chứ? Một đôi mắt đỏ hoe vì khóc - dù thế nào cũng không thể phủ nhận nó được.

“Quần áo em vẫn còn bẩn kìa.”

“Kệ nó đi!” Tôi nói. “Ai mà chẳng có vết bẩn trên quần áo chứ? Chút bẩn này sẽ giúp em nhớ đến bữa ăn này.”

“Em đã quyết định rồi phải không?” Anh hỏi tôi lần nữa.

“Lẽ nào anh muốn em đợi anh sao? Mà thật ra từ trước đến giờ anh cũng chưa bao giờ nói em đợi anh cả. Nếu anh chịu nói thế thì em đã có hy vọng, chẳng này anh chẳng nói năng gì hết.”

“Anh hy vọng sau khi rời xa anh em sẽ được hạnh phúc.” Anh buồn bã nói.

“Anh đừng tốt với em như thế nữa, trở về nhà làm người chồng tốt đi.” Tôi có chút kích động.

Bữa ăn đó đã kết thúc trong lặng lẽ. Tôi đã quá lý tưởng hóa mọi việc, cho rằng một đôi trai gái từng yêu nhau sâu đậm sẽ có thể chia tay nhau trong ánh nến hiền hòa. Nhưng hóa ra chính bởi yêu nhau quá sâu đậm nên khi gặp nhau không thể thoải mái, chỉ nhận về thêm những đón đau.

“Để anh đưa em về.” Anh nói.

“Không cần đâu.”

“Em sợ anh biết chỗ em ở đâu sao?”

“Để em đưa anh về nhà, được không?” Tôi hỏi anh. “Từ trước đến nay chưa bao giờ em đưa anh về nhà, từ trước đến nay anh cũng chưa bao giờ để em lại gần nơi ở của mình, anh ở tầng số mấy em cũng không biết. Giờ anh yên tâm để em đưa anh về rồi nhé. Không cần phải lo em mắc bệnh thần kinh lên gõ cửa đâu.”

Văn Lâm đứng đó, do dự.

“Sao nào? Không phê chuẩn hả?”

Tôi quá bức mình, giờ anh không còn tin tôi nữa, còn cho rằng tôi sẽ gọi cửa để quấy nhiễu người đàn bà đó.

“Anh sợ em sẽ quấy nhiễu anh sao?”

“Anh không bao giờ nghĩ thế, cô ấy cũng biết sự tồn tại của em trong đời anh. Chỉ có điều anh không muốn làm em đau lòng. Em nghĩ anh quá ích kỷ rồi.”

“Thế thì cứ vậy thôi.”

“Được thôi.” Cuối cùng anh cũng đồng ý.

Lần đầu tiên tôi đến chỗ ở của anh. Trước đây, khá nhiều lần tôi muốn đến đây để đợi anh, cuối cùng lần này tôi đã tới. TỰ DỨNG TRONG LÒNG TÔI LẠI CẢM THẤY CÓ CHÚT SỢ HÃI.

“Anh ở phòng A tầng 12.” Anh nói.

“Em đưa anh lên.” Tôi bạo gan nói.

“Được.” Dường như anh biết không thể ngăn cản nổi tôi.

Chúng tôi cùng đi vào thang máy, đến tầng 12, bất giác tim tôi đập thành thịch. Chính tôi đã đòi đưa anh về, vậy mà tôi không dám đưa mắt nhìn anh.

Cửa thang máy mở ra.

“Anh ở đây.”

Trái tim tôi giương như đập nhanh đến nỗi muốn nổ tung. Có năm mơ tôi cũng không bao giờ tưởng tượng nổi có ngày mình lại đến sào huyệt của anh - sào huyệt của anh và người đàn bà khác. Giả sử người đàn bà đó bất thành linh từ trong nhà bước ra thì sao nhỉ?

“Em tiễn anh đến đây thôi.” Tôi bắt đầu sợ. “Cám ơn anh đã để em đưa anh về...”

Còn chưa nói dứt câu, Văn Lâm đã kéo tôi ra tận phía sau cầu thang máy.

“Em đừng đi.” Anh ôm tôi thật chặt.

“Em có thể không đi được sao? Lẽ nào anh định mời em vào trong đó?”

Anh ôm mặt tôi, hôn lên môi tôi.

Tôi hôn anh trước cửa nhà anh kìa... trong khi đó người đàn bà ấy đang ở cách xa có vài mét. Cuối cùng chúng tôi cũng đã làm điều điên cuồng và xấu hổ đó, Văn Lâm chắc hẳn đã điên rồi.

Tôi thật sự nhớ nụ hôn của anh, nhớ đến nỗi không thể cự tuyệt.

Nhưng, cuối cùng rồi cũng phải chia tay, anh cuối cùng cũng phải vào nhà.

“Tiễn nhau ngàn dặm cũng phải ly biệt...” Tôi đau lòng nói.

Văn Lâm im lặng.

“Em phải về nhà rồi.”

“Em vẫn chưa nói em đang ở đâu.”

“Anh biết cũng ích gì chứ.”

“Quà sinh nhật của em vẫn còn đây.”

“Chẳng phải em nói em không muốn biết nó là gì sao? Mau vào trong đi! Em không muốn trông thấy một người phụ nữ từ trong đó bước ra.” Tôi bước ra đợi thang máy.

Thang máy đến.

“Tạm biệt.” Tôi nói với anh.

Văn Lâm đứng bên ngoài thang máy, đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời anh ấy bị một người đàn bà đánh bại như vậy, đại bại thê thảm.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, tôi cố nhìn anh lần cuối trong khe hở từ từ nhỏ dần ấy, anh trở về căn nhà với người đàn bà đó, mãi mãi không bao giờ là tôi.

Tôi ngồi trên taxi, ngược mắt nhìn lên tầng 12, có một căn hộ sáng đèn, không hiểu đó có phải nhà của Văn Lâm không. Trước khi vào nhà, không hiểu anh đã xóa đi vết son của tôi chưa nhỉ?

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Em Còn Yêu Anh Không

Một tuần sau, tôi phát hiện Văn Lâm vẫn chưa đổi tiền từ tấm chi phiếu đó, số tiền vẫn nằm trong tài khoản của tôi. Tôi đã sớm biết anh không cần đến khoản tiền đó. Tôi muốn trả lại số tiền đó cho anh, nhưng cũng từng nghĩ, nếu anh lấy lại khoản tiền đó thật thì tôi sẽ thất vọng vô cùng, thậm chí hoài nghi rằng anh có từng yêu tôi thật không nữa.

“Nếu anh ta đem tấm chi phiếu đi đổi thành tiền mặt, thì cậu cũng có thể khỏi phải nhớ đến anh ta nữa rồi.” Từ Ngọc nói.

Đã một tháng qua đi, số tiền vẫn nằm im bất động trong tài khoản của tôi. Tôi đã không nhìn lầm người, Văn Lâm là một người tốt, chỉ tiếc tôi chẳng có phúc phận để được làm vợ của anh. Có lẽ cuối cùng đến một ngày nào đó, nửa năm sau, một năm sau hay thậm chí mười năm sau, đột nhiên anh giật mình và đi đổi tấm chi phiếu đó.

Từ Ngọc gọi điện thoại đến cho tôi. “Vũ Vô Quá muốn mời Trần Định Lương đi ăn cơm vào tối thứ năm này, cậu cũng tham gia nhé?” Tôi ngạc nhiên vì lần này Vũ Vô Quá lại có cái nhìn rộng mở đến thế.

“Anh ấy hình như không cảm thấy buồn phiền đâu, từ sau khi đi Mỹ về, anh ấy đã thoải mái lên rất nhiều, chứ nếu giống như trước kia thì tớ lo đến chết mất. Đến nhé, Trần Định Lương cũng chẳng đến nỗi đáng sợ thế đâu mà, phải không?”

“Thôi được!” Nếu lần này tôi lại từ chối, kiểu gì Từ Ngọc cũng sẽ trách tôi không đủ tốt cho mà xem.

Vũ Vô Quá mời chúng tôi ăn ở một nhà hàng Ý.

Trần Định Lương đến rất đúng giờ, từ lúc tôi cho anh ta một đá vào chân đến giờ, tôi chưa gặp lại.

“Ai đề nghị đến đây thế?” Tôi hỏi Từ Ngọc.

“Là Trần Định Lương đấy.”

“Tôi cho rằng cô thích kiểu nhà hàng mở, lộ thiên, bức tranh ghép của cô cũng là kiểu nhà hàng bán lộ thiên mà.” Trần Định Lương nói.

“Anh chu đáo thật đấy!” Từ Ngọc nói tốt cho anh ta.

“Tôi định thành lập một nhà xuất bản.” Vũ Vô Quá nhìn chúng tôi một lượt rồi tuyên bố kế hoạch lớn của mình.

“Chẳng phải nói lượng tiêu thụ sách không tốt lắm sao?”

“Sao em chưa nghe thấy anh nói bao giờ thế!” Từ Ngọc chau mày lắng tai nghe anh ta nói.

“Thành lập nhà xuất bản ở Hồng Kông này khó khăn lắm.” Trần Định Lương nói.

“Tôi có thêm một người bạn cùng đầu tư, ngoài việc xuất bản những cuốn truyện khoa học viễn tưởng của tôi, chúng tôi còn mua bản quyền truyện tranh Nhật Bản, dịch ra và phát hành, bạn tôi thông thạo tiếng Nhật và hiểu về đất nước đó lắm. Chỉ cần chúng tôi có thể mua được bản quyền của một bộ truyện tranh nổi tiếng về dịch và xuất bản thôi cũng có thể kiếm được khá tiền rồi.” Vũ Vô Quá hào hứng nói.

“Đáng để làm thật đấy!” Từ Ngọc đưa ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ nhìn Vũ Vô Quá.

Ngày hôm sau, Từ Ngọc đến tìm tôi, hóa ra Vũ Vô Quá vốn không có đồng vốn nào.

“Cần khoảng bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi.

“Vũ Vô Quá và bạn mỗi người góp ba trăm nghìn.”

“Nhiều vậy sao?”

“Sang Nhật để mua bản quyền phải thanh toán trước, hơn nữa mỗi lần phải mua sỉ, không được phép mua lẻ từng quyển, nên chi phí đội lên nhiều lắm. Lại còn chi phí thuê văn phòng, thuê nhân viên, in ấn, phát hành, quảng cáo... tất cả đều cần phải có tiền. Vũ Vô Quá xuất bản một cuốn sách cũng mất mấy trăm rồi.” Từ Ngọc kể lần lượt từng thứ cho tôi nghe.

“Nếu đã không có tiền, sao anh ấy lại muốn thành lập nhà xuất bản chứ?” Tôi không hiểu.

“Con người anh ấy từ xưa đến nay có bao giờ nghĩ đến tiền đâu, cứ nghĩ gì làm nấy rồi hùng hục lao đầu vào làm thôi.”

Từ Ngọc có vẻ cũng không để ý lắm với tác phong như vậy của Vũ Vô Quá. Nhưng làm một người đàn ông, không biết mình có những bản lĩnh gì mà xông pha các tình huống, để đàn bà phải lo dọn dẹp hậu quả, như vậy liệu có vô trách nhiệm không nhỉ?

“Anh ấy tưởng tớ còn tiền.” Từ Ngọc nói.

“Lần trước anh ấy đi Mỹ, cậu đã rút hết tiết kiệm rồi còn gì, thế mà anh ấy vẫn nghĩ là cậu còn tiền ư?” Tôi bực mình.

“Anh ấy không biết đó là toàn bộ số tiền tiết kiệm của tớ. Cũng tại tớ bình thường không biết đường tiết kiệm, đến cái áo lót thôi cũng mua mấy trăm nghìn một cái.”

“Tiền ở trong ngân hàng của tớ không được động vào, Văn Lâm có thể rút ra bất kỳ lúc nào.” Tôi biết Từ Ngọc định mượn mình tiền.

“Điều ấy tớ hiểu mà.”

“Tớ chỉ có mấy chục nghìn thôi, đấy là toàn bộ số tiền tích lũy của tớ đấy. Số ấy có thể cho cậu mượn.”

“Mấy trăm thì không đủ.” Từ Ngọc thở dài.

“Đến hỏi Du Dĩnh xem sao!”

“Thật lòng tớ không muốn mượn tiền của bạn bè chút nào cả, cứ phải chạy đông chạy tây, chi bằng vay của công ty cho vay tài chính, tớ nghe nói mức lương khoảng mười ngàn là có thể vay đến hai trăm nghìn đấy.”

“Vay tiền ở những công ty tài chính thì tiền lãi cao lắm, hơn nữa công việc của cậu cũng có cố định đâu, như thế họ cũng không cho vay đâu.”

Từ Ngọc thất vọng về nhà, mấy hôm sau vẫn không thấy đến tìm tôi. Trong tài khoản ngân hàng của tôi có năm mươi tư ngàn, tôi đang chuẩn bị viết chi phiếu cho cô ấy.

“Tớ có một cách có thể vay đến ba trăm ngàn đấy.” Từ Ngọc nói với tôi.

“Cách gì vậy?”

“Có người tìm tớ để chụp ảnh đĩa CD.”

“Chụp ảnh đĩa CD mà được nhiều tiền thế sao?”

“Đĩa thông thường thì đương nhiên không có mức giá ấy.”

“Ý cậu không phải nói đến đĩa sex đấy chú?”

“Không cần phải khóa thân hoàn toàn, chỉ cần biểu cảm mạnh mẽ, gợi cảm, quyến rũ là được.”

“Không phải chứ?”

“Họ đồng ý trả tớ ba trăm ngàn.”

“Cậu cũng chẳng phải minh tinh, ngôi sao gì cả, đồng ý trả cậu ba trăm ngàn như thế liệu có phải họ muốn cậu khóa thân hoàn toàn không đấy?”

“Cần phải hờ ngược.” Cuối cùng Từ Ngọc cũng nói thật.

“Đúng là đĩa sex thật sao? Không được chụp đâu.” Tôi khuyên can.

“Không được.”

“Vì Vũ Vô Quá sao? Không có tiền thì đừng thành lập nhà xuất bản nữa, không phải anh ta không có số tiền ấy thì chết đấy chứ?”

“Tớ không nở nhìn thấy anh ấy thất vọng, anh ấy đang đi tìm thuê văn phòng rồi.”

“Anh ta biết cậu sẽ chụp khóa thân như thế không?”

“Không thể để anh ấy biết.”

“Nếu anh ta biết, kiểu gì cũng chia tay với cậu.”

“Anh ấy không biết được đâu, anh ấy không chơi vi tính mà.”

“Nhờ bạn bè của anh ấy nhìn thấy thì sao?”

“Anh ấy không có nhiều bạn, bọn họ cũng không chơi mấy đĩa vi tính đó.”

“Ngộ nhờ anh ta thấy thì sao?”

“Anh ấy chắc chắn không nhận ra tớ đâu, tớ sẽ đi làm tóc, hóa trang thật đậm, biết đâu đến lúc ấy bọn họ lại thấy tớ không đẹp rồi thay mặt tớ bằng mặt của một diễn viên nổi tiếng nào khác thì sao.”

“Từ Ngọc, đừng chụp! Chỗ tớ còn năm mươi tư ngàn đồng, cậu cầm lấy đi!” Tôi đưa cho cô ấy tấm chi phiếu.

“Cậu giữ lấy để dùng đi chứ!” Từ Ngọc cười phẩy tay. “Tớ quen biết ông chủ đầu tư vào lần chụp này, biết tớ cần tiền nên mới đưa ra giá ba trăm ngàn đấy chứ! Chứ bình thường chỉ hai trăm ngàn thôi.”

“Cậu đồng ý rồi à?” Tôi không dám tin nữa.

“Mai đi ký hợp đồng.”

“Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Chẳng phải tớ từng nói mình có thể làm bất cứ điều gì vì Vũ Vô Quá rồi mà?” Từ Ngọc cười tươi.

“Để tớ đi tìm Văn Lâm xem sao, tớ có thể mượn anh ấy ba trăm ngàn.” Tôi nói với Từ Ngọc. Quả thực tôi không thể nhẫn tâm để cô ấy hy sinh bản thân đi chụp ảnh sex.

Từ Ngọc kéo tay tôi. “Cậu thật tốt, không hổ danh là bạn thân của tớ. Để cậu phải đi mượn tiền của Văn Lâm quả thật làm khó cậu quá. Chia tay rồi mà người đàn bà vẫn còn mở miệng để mượn tiền người đàn ông, như thế họ coi thường lắm, và như thế cũng sẽ phá hủy toàn bộ tất cả những ký ức tốt đẹp từ trước đến nay của hai người. Như vậy sự hy sinh của cậu lớn hơn việc khóa thân phần trên của tớ nhiều.”

“Cậu là con gái mà, sau này rồi sẽ ra sao?”

“Tớ không biết mình quá may mắn khi là con gái đấy, hơn nữa hai cái gồ lên phía trước ngực ấy lại đáng giá đến thế? Cậu đừng nghĩ quá xấu về vấn đề này nhé, người chụp bộ ảnh này là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp người Nhật Bản, ông ấy đã từng chụp cho rất nhiều minh tinh đang nổi đấy. Bộ ảnh này của tớ rất gợi cảm, đầy cảm xúc nhưng không dung tục, cũng không phải làm tình với diễn viên nam chính. Cũng như lưu lại những hình ảnh của tuổi thanh xuân mà!”

“Nhưng đĩa ấy sẽ được bày bán công khai, bất kể người đàn ông, con trai nào cũng có thể mua và nhìn thấy.”

“Bọn họ dù có gặp tớ trên phố cũng không thể nhận ra là tớ đâu. Cậu có đồng ý cơ thể tớ rất đẹp không?”

“Nếu không đẹp đã chẳng có người đến tìm cậu như thế.”

“Thế thì việc gì phải lăn tăn nhiều thế chứ?”

“Bọn họ đã nói những lời đường mật khiến cậu mê muội, đúng không?”

“Cậu nghe này, cơ thể người phụ nữ dù có đẹp đến thế nào, đến một ngày nào đó cũng trở thành những dấu tích lịch sử mà thôi. Điều tự hào nhất trong đời tớ, ngoài Vũ Vô Quá ra, chính là cơ thể này đấy. Vài năm nữa thôi, tớ sẽ sinh con với Vũ Vô Quá, đến lúc đó còn có thể giữ được thân hình như hiện nay không? Vậy thì sao không giữ chút gì đó để làm kỷ niệm?”

“Tớ hỏi cậu một câu: nếu không phải Vũ Vô Quá cần số tiền ba trăm ngàn này, liệu có bao giờ cậu đồng ý chụp ảnh sex không?”

“Không.”

“Thì thế, làm gì có chuyện nhân dịp này muốn lưu lại chút kỷ niệm của thời thanh xuân chứ? Đúng là ngụy biện.”

“Đảng nào cũng phải làm thì sao không nghĩ đến mặt tốt của nó?” Từ Ngọc vẫn vui vẻ nói.

Tôi cảm thấy quá buồn lòng, và thật sự chỉ muốn nói ngay cho Vũ Vô Quá biết.

Tôi hẹn Du Dĩnh đi uống cà phê sau khi tan làm, kể chuyện Từ Ngọc muốn chụp ảnh sex cho cô ấy nghe.

“Cậu mà nói chuyện ấy cho Vũ Vô Quá, Từ Ngọc sẽ hận cậu lắm đấy.” Du Dĩnh nói.

“Nếu chụp thì cô ấy cũng sẽ phải hối hận.”

“Sao cậu lại muốn ngăn cản cô ấy hy sinh vì người đàn ông của mình chứ?”

Tôi những tưởng Du Dĩnh sẽ đứng về phe tôi, nào ngờ cô ấy còn thoáng hơn cả tôi.

“Có đáng hy sinh vì một người đàn ông như thế sao? Dường như đến khả năng tự lập anh ta cũng không có kìa.” Tôi bắt đầu thấy ghét Vũ Vô Quá thế không biết.

Du Dĩnh thở một hơi dài. “Đàn bà lúc nào chẳng cho rằng người đàn ông của mình xứng đáng để mình hy sinh nhất, còn đàn ông của đàn bà khác thì không xứng đáng để họ phải làm như thế.”

“Điều ấy đương nhiên là thế rồi!” Tôi cười.

“Hình như Đại Hải đang qua lại với người đàn bà khác.” Du Dĩnh đau khổ nói.

“Làm sao cậu phát hiện được?”

“Chỉ cảm giác thôi, chưa có chứng cứ.”

Tôi chợt nhớ đến cô gái hôm nọ tìm Đại Hải trong điện thoại.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Hôm tớ chuyển đến nhà mới ấy, chẳng phải cậu bảo tớ dùng tạm điện thoại của Đại Hải sao? Tối hôm đó có một cô gái tìm anh ấy.”

“Sao cậu không nói sớm với tớ chứ?” Du Dĩnh căng thẳng hẳn lên.

“Cô gái đó không nói gì, tớ nghĩ cô ta chỉ là bạn bè bình thường hoặc khách hàng của Đại Hải mà thôi.”

“Có lẽ chính là cô ta. Giọng cô ta thế nào?”

“Dễ thương lắm, hình như tớ đã nghe thấy ở đâu đó rồi.”

“Nghe thấy ở đâu?”

“Tớ không nhớ.”

“Có phải cái cô Olivia Hồ đó không?”

“Chắc chắn không phải, cậu nghi ngờ là cô ta sao?”

“Tớ từng nghi ngờ chính là cô ta, nhưng cảm giác thì lại không phải cô ta. Đại Hải không thích kiểu phụ nữ như thế.”

“Cậu đừng nghi ngờ Đại Hải, đàn ông không thích mình bị phụ nữ nghi ngờ đâu.”

“Chính vì thế nên anh ấy mới không biết tớ đang nghi ngờ.”

“Đúng nhỉ! Cậu cũng ghê gớm thật đấy!” Tôi đột nhiên nhớ đến bữa cơm trưa cùng với Đại Hải. “Anh ấy không những nghĩ rằng cậu không tin anh ấy mà còn nghĩ rằng cậu chẳng quan tâm gì đến anh ấy cả.”

Du Dĩnh cười khờ sở. “Nếu tớ giống Từ Ngọc thì tốt biết mấy!”

“Giống cô ấy ư?”

“Yêu một cách không suy nghĩ.”

“Đúng thật, cô ấy rất đáng yêu.”

Cuộc tình của Từ Ngọc và Vũ Vô Quá, tôi lại cho rằng không phải không có vấn đề. Từ Ngọc đã cho đi quá nhiều, nếu một mai ngộ nhỡ Vũ Vô Quá thay lòng đổi dạ, hẳn cô ấy sẽ bị tổn thương kinh khủng. Nhưng với cặp Du Dĩnh và Đại Hải thì vấn đề lại càng lớn hơn nhiều.

“Mỗi một cuộc tình đều đầy những vết thương mà.” Tôi nói.

“Tình yêu của cậu và Văn Lâm có lẽ hoàn mỹ nhất, đẹp nhất trong số ba đứa mình đấy nhỉ.” Du Dĩnh nói.

“Tại sao cậu lại nói thế?”

“Có thể chia tay nhau trong lúc tình còn đang nồng, thế là điều tốt đẹp nhất.”

“Tớ lại không nghĩ như thế.”

“Tớ nghĩ không ai có thể làm được điều ấy, nhưng cậu đã làm được.”

“Đúng thế. Mỗi lần hối hận khi đã chia tay cùng anh ấy, tớ lại mong muốn điên cuồng được trở về bên cạnh anh ấy, và tớ lại tự an ủi mình rằng, giờ là lúc tốt nhất để chúng tớ chia tay.”

Tôi và Du Dĩnh đi xe minibus về nhà. Tài xế bật radio, tôi không hiểu đó là đài nào, nhưng nó đang phát một ca khúc tiếng Anh hiện đang thịnh hành, giọng người dẫn chương trình nghe rất dễ thương, hình như tôi đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

“Đúng giọng này rồi!” Tôi túm lấy tay áo Du Dĩnh.

“Giọng này sao?” Du Dĩnh có vẻ hoang mang. Khi giọng nói ấy cất lên, vừa hay nó đã chứng thực cho việc cô ấy đoán mò chuyện Đại Hải có người thứ ba chỉ là chuyện đem đá bỏ giếng.

“Trước đây tớ cũng từng nghe thấy giọng cô ấy trên đài, giọng rất mượt mà, dễ thương.” Tôi nói.

“Cậu khẳng định là giọng này sao?”

Ngay lúc này tôi không thể khẳng định được, tôi chỉ nghe điện thoại một lần, tuy giọng rất đặc biệt, hai giọng ấy rất giống nhau, nhưng không thể nói chắc chắn đó là cô ta được.

“Giống thì rất giống, nhưng tớ không thể khẳng định được.”

“Tài xế, đài nào đang phát đấy ạ?” Du Dĩnh hỏi tài xế xe minibus.

“Tôi làm sao biết được? Đài nào bắt được sóng chuẩn, rõ nét thì nghe thôi.” Tài xế trả lời.

Du Dĩnh bước tới xem.

“Là đài nào thế?” Tôi hỏi.

Du Dĩnh nhìn đồng hồ. “Giờ là 7 giờ 5 phút, cô ấy thực hiện chương trình buổi tối.”

“Cho dù người gọi điện thoại cho Đại Hải tối hôm đó chính là cô gái này thì cũng không chứng tỏ giữa cô ấy và Đại Hải có mối quan hệ mờ ám gì đó.” Tôi giải thích.

“Tớ phải điều tra một chút, tớ muốn xem xem cô ta là người như thế nào. Ngày mai mấy giờ cậu rảnh?”

“Cậu muốn đến đài phát thanh để tìm cô ta sao?”

Chiều hôm sau, khi tan làm, Du Dĩnh đến tìm tôi.

“Tối qua 10 giờ 40 phút về đến nhà.” Cô ấy nói. “Đại Hải đang ngồi nghe chương trình mà cô ta dẫn.”

“Chắc là trùng hợp thôi.”

“Tối nay chúng ta đến đài phát thanh.” Du Dĩnh quả quyết.

“Cậu đến đó làm gì?” Tôi muốn xem động cơ của Du Dĩnh là gì.

Hóa ra cô ấy chỉ đứng ở bên ngoài để chờ cô ta ra.

“Tụi mình cứ như fan hâm mộ đứng đợi ca sỹ nổi tiếng vậy.” Tôi nói đùa.

Du Dĩnh lôi tôi đến một góc cây nói. “Đứng ở đây không sợ bị người khác trông thấy, ngộ ngữ Đại Hải đến đón cô ta tan làm cũng không phát hiện thấy chúng ta.”

“Nếu cậu trông thấy Đại Hải đến đón cô ta thật, cậu sẽ thế nào?”

“Tớ cũng không biết nữa.” Du Dĩnh thất thần.

“Nếu tớ là cậu, tớ sẽ không đến.”

“Tại sao?”

“Tớ sợ phải trông thấy cảnh người đàn ông mình thương yêu bên cạnh một người con gái khác. Mắt không thấy thì tim không đau mà.”

“Cô ta ra rồi kìa!”

Một cô gái với vóc dáng cao, thanh mảnh, tóc ngắn, mặc áo quây ngực màu đen bên trong, khoác chiếc áo da bên ngoài và mặc chiếc quần bò đang từ trong đài phát thanh đi ra.

“Oa, cup 34C đấy!” Chỉ liếc một cái tôi đã có thể đọc ra số cup ngực của cô ta. Cơ thể của cô ta rất hài hòa, bộ ngực là nơi tuyệt vời nhất trên đó.

“Cup 34C.” Dường như Du Dĩnh bị một sự đả kích nghiêm trọng.

“Chắc gì đã phải cô ta.” Tôi nói.

“Cậu lên hỏi xem sao.” Du Dĩnh nhìn tôi cầu cứu.

Cô gái đó đang chờ taxi, tôi đành tiến đến hỏi. “Tôi là một fan hâm mộ chương trình của cô, chương trình tuyệt lắm.”

Đầu tiên cô gái đó có chút ngạc nhiên, sau đó nhoẻn miệng cười thật tươi, có lẽ cô ta không nghĩ được có một fan lớn tuổi như thế hâm mộ đến nỗi đứng chờ ở bên ngoài thế này.

“Cám ơn chị, muộn thế này rồi sao chị vẫn còn ở đây?”

Tôi nhận ra giọng cô ta, đúng là giọng ấy rồi.

Một chiếc taxi trờ tới trước mặt tôi và cô ta.

“Tạm biệt.” Cô ấy bước vào trong taxi.

Máy nhắn tin của tôi đổ chuông. Là Từ Ngọc gọi tới.

“Sao rồi? Có phải cô ta không?” Du Dĩnh từ bên kia đường bước tới hỏi.

Tôi gật đầu.

Du Dĩnh vẫy một chiếc taxi.

“Cậu đi đâu thế?” Tôi không hiểu hỏi.

“Đi theo cô ta.” Du Dĩnh kéo tôi lên xe.

Tôi mượn điện thoại của Du Dĩnh gọi cho Từ Ngọc.

“Châu Nhị, cậu đang ở đâu thế?” Giọng của cô ấy có vẻ như đang rất muốn gặp tôi.

“Tớ đang trên xe taxi với Du Dĩnh.”

“Tớ muốn gặp cậu ngay bây giờ, để tớ đến chỗ các cậu.” Từ Ngọc nói.

“Cậu đừng gác máy.” Tôi vội nói vào máy.

Chiếc taxi của cô gái kia đang vun vút lao đi, và dừng lại ở trước một cửa hàng tiện lợi.

“Tớ đang ở cửa hàng tiện lợi ở đường Lạc Đạo.” Tôi nói với Từ Ngọc.

Cô gái đó bước vào trong cửa hàng, mua một cái bánh mì và một lon bia, ngồi luôn trong đó ăn. Còn tôi và Du Dĩnh đứng ngoài giám sát.

Đột nhiên có người vỗ vai chúng tôi, giật nẩy mình, hóa ra là Từ Ngọc.

“Sao cậu đến nhanh thế?” Tôi ngạc nhiên.

“Tớ ở gần đây mà.” Từ Ngọc nói. “Hai người đang ở đây làm gì vậy?”

“Suýt!” Tôi ra hiệu cho cô ấy không nói chuyện.

Cô gái đó ăn xong bánh mì, uống hết lon bia liền bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi. Chúng tôi đi theo, thấy cô bước vào một chung cư gần đó. Chắc hẳn cô ta sống ở đây.

“Cô ấy là ai thế?” Từ Ngọc hỏi bọn tôi.

“Đại Hải làm gì xuất hiện chứ!” Tôi nói với Du Dĩnh.

“Uống rượu với tớ được không?” Từ Ngọc khẩn cầu hai chúng tôi. “Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của tớ!”

Lúc này tôi mới để ý thấy cô ấy trang điểm rất đậm, uốn tóc xoắn tít rất hoang dại, mặc một chiếc áo ba lỗ và minijuyyp, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác rất to.

Từ Ngọc bất giác ôm mặt khóc tức tưởi. “Khổ quá đi mất!”

“Tìm chỗ nào uống đi!” Du Dĩnh dìu Từ Ngọc đi.

Chúng tôi cùng vào một quán rượu gần đó. Tôi vô cùng áy náy, tôi đã không quan tâm đến Từ Ngọc, không biết rằng cô ấy đã ký hợp đồng để chụp ảnh sex, hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên bấm máy.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Du Dĩnh hỏi Từ Ngọc.

“Có phải đạo diễn ức hiếp cậu không? Ông ta ép cậu phải làm những chuyện mà cậu không thích?” Tôi hỏi.

Từ Ngọc lau nước mắt, nhìn tôi và Du Dĩnh, rồi đột nhiên lại gục đầu xuống bàn òa khóc tức tưởi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì nào?” Du Dĩnh sốt ruột.

“Cậu có biết cái cảm giác phải cởi bỏ quần áo trước mặt người khác không? Hơn nữa lại trước mặt mấy người đàn ông lạ nữa chứ.” Từ Ngọc

ngheñ ngào.

“Tớ đã bảo cậu không nên chụp rồi mà.” Tôi rầu rĩ.

“Tớ sẽ thích ứng nhanh thôi.” Từ Ngọc quệt dòng nước mắt nói.

“Cậu cho rằng những gì cậu hy sinh ngày hôm nay xứng đáng lắm ư? Sau này cậu sẽ nhận được sự báo đáp ư?” Tôi giận dữ hỏi cô ấy.

“Từ trước đến nay tớ chưa từng yêu người đàn ông nào sâu đậm đến thế.” Từ Ngọc cắn môi nói. “Anh ấy vui thì tớ cũng vui.”

“Nhưng anh ta có biết cậu đang rơi nước mắt không?” Tôi hăn học.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Sao phải để anh ấy biết tớ rơi nước mắt nhỉ? Ngày mai khai trương nhà xuất bản, giờ Vũ Vô Quá đang ở văn phòng mới sắp xếp, trang hoàng lại một chút, cuối cùng anh ấy cũng đã có sự nghiệp của mình. Tại sao tớ lại phải để anh ấy biết mình rơi nước mắt chứ?”

Tôi không nói gì được nữa. Tôi vốn nghĩ mình vĩ đại lắm, nhưng hóa ra Từ Ngọc còn vĩ đại hơn tôi rất rất nhiều. Cô ấy có thể vì người đàn ông mình yêu thương mà dám rũ bỏ quần áo trước mặt những người đàn ông khác, còn tôi - chắc chắn tôi không bao giờ có thể làm được điều ấy, hoặc có thể không phải tôi không thể làm được mà là từ trước tới giờ tôi chưa có “cơ hội” để hy sinh vì người mình yêu.

“Lúc này sao hai người lại theo dõi cô gái đó thế?” Từ Ngọc nhớ ra hỏi chúng tôi.

Tôi kể lại toàn bộ câu chuyện cho cô ấy.

“Đã có bằng chứng chứng minh anh ấy có người thứ ba đâu chứ!” Từ Ngọc cầm tay Du Dĩnh an ủi.

“Cô ấy cup 34C, đúng không?” Du Dĩnh hỏi tôi.

“Theo sự phán đoán chuyên nghiệp của tớ, thì đúng là size ấy.” Tôi nói.
“Chắc Đại Hải không thể thay lòng đổi dạ chỉ vì cup 34C chứ?”

“Tớ biết sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ đi tìm một cô nàng ngực bự mà.”

“34C thì cũng không hẳn là to.” Từ Ngọc nói.

“Cậu xinh hơn cô ta nhiều.” Tôi nói với Du Dĩnh.

“Thật không?” Dường như Du Dĩnh đã mất đi toàn bộ sự tự tin của mình.

“Nếu không tin, cậu hỏi Từ Ngọc ấy.”

Từ Ngọc gật đầu. “Tớ vẫn luôn thấy cậu xinh đẹp mà.”

“Cám ơn hai người.” Nụ cười của Từ Ngọc không có vẻ gì sáng sủa hơn.

“Lẽ nào từ trước đến giờ Đại Hải chưa bao giờ khen ngợi cậu sao?” Từ Ngọc thắc mắc.

“Cho dù người đàn bà đó đẹp đến cỡ nào, khi ở bên nhau với thời gian dài như thế, trong ánh mắt của người đàn ông cũng trở nên bình thường mà thôi.” Cô ấy than thở.

“Cậu có về hỏi Đại Hải không?” Từ Ngọc hỏi.

“Không đâu.” Tôi khuyên. “Đến lời yêu anh ấy Du Dĩnh còn không chịu nói, làm gì có chuyện tra hỏi, vặn vẹo chứ?”

“Nếu Vũ Vô Quá có người thứ ba, tớ sẽ giết anh ấy.” Từ Ngọc nghiêng răng, bặm môi nói.

“Cậu là người vô cùng sợ thất bại.” Tôi nói với Du Dĩnh.

“Thế ai không sợ thua nào?” Du Dĩnh hỏi ngược lại tôi.

“Nếu quả thật Đại Hải cặp với cô gái đó, thì cậu sẽ xử lý sao?” Từ Ngọc hỏi cô ấy.

“Đi thôi!” Du Dĩnh đứng lên, bước ra khỏi quán rượu.

Bầu trời bên ngoài quán rượu đậm một màu u ám, thê lương, ảm đạm. Vì ba trăm nghìn mà Từ Ngọc đánh mất đi sự tự trọng của mình, Du Dĩnh có thể sẽ mất Đại Hải, tôi cũng đã mất đi Văn Lâm. Tại sao cuối cùng chúng tôi nhận lại được chỉ là sự “mất mát” thế?

Về đến nhà, tôi trần trọc mãi trên giường. Từ nhỏ đến giờ Du Dĩnh vẫn không hề thay đổi, cô ấy quá mạnh mẽ.

Nhiều lúc tôi lại nghi ngờ, quá mạnh mẽ cũng là một dạng yếu đuối.

Tôi lật bức tranh ghép Bầu trời Cherbourg lại, cầu thang máy đã tắt. Tôi thường mơ tưởng, một ngày nào đó mình sẽ đứng ở đây và phát hiện ra bàn chân quen thuộc, đó là của Văn Lâm, anh đi qua cửa sổ của phòng tôi. và lúc đó, tôi sẽ lập tức đưa tay ra tóm lấy đôi chân của anh ấy. Nếu duyên phận sắp đặt như vậy, tôi sẽ không bao giờ để anh rời đi nữa. Không bao giờ tôi có thể nhầm lẫn đôi chân của anh ấy, và anh ấy cũng không bao giờ có thể nhận nhầm đôi bàn tay của tôi. Chỉ là... có thể anh ấy không bao giờ đi qua chốn này, dù ở gần đây, nhưng hình như anh ấy chưa bao giờ đi thang máy ở đây cả. Tôi lại lật lại bức tranh Bầu trời Cherbourg như cũ, hướng nó ra bên ngoài cửa sổ. Nếu một ngày nào đó Văn Lâm vô tình đi qua chỗ này, vô tình nhìn lên khung cửa sổ ấy, anh ấy sẽ biết trong căn hộ ấy có tôi, hoặc có lẽ anh ấy sẽ gõ nhẹ cánh cửa sổ ấy.

“Tối nay còn phải đến đài phát thanh để đợi cô ta không?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

“Trước đây cậu cũng là người thứ ba, đúng không? Chắc hẳn vợ của Văn Lâm cũng giống tớ hiện giờ nhỉ?” Du Dĩnh hỏi.

“Tớ chưa bao giờ gặp vợ của anh ấy bao giờ.”

“Cô ấy chắc hẳn vừa đau khổ vừa căm hận lắm nhỉ. Kẻ thứ ba bao giờ cũng rất đáng hận.”

Tôi có chút khó chịu, hình như Du Dĩnh đang quay mũi giáo về phía tôi.

“Cậu thử một lần làm kẻ thứ ba đi, cũng chưa chắc kẻ thứ ba là người vô cùng đáng hận đâu mà đáng hận nhất chính là ông Trời.” Tôi buồn rầu nói.

“Tối nay còn đến đài phát thanh nữa không?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên!” Cô ấy hần học trả lời.

Cô gái đó tên là Từ Lệ, Du Dĩnh đã gọi điện đến tổng đài để điều tra.

10 giờ 50 phút, tôi và Du Dĩnh đến bên ngoài đài phát thanh. Phải 11 giờ 5 Từ Lệ mới ra khỏi đài phát thanh, ngồi lên một chiếc taxi, giống như tối hôm qua và xuống xe chỗ cửa hàng tiện lợi, đi vào ăn uống gì đó, sau đó trở về nhà.

“Có thể không phải cô ta thật.” Tôi nói.

Đêm thứ ba, Du Dĩnh lái xe của Đại Hải đến đón tôi.

“Hôm nay lái xe đến đài phát thanh sao?” Tôi thắc mắc.

“Lên xe đi!” Cô ấy nói ngắn gọn. “Tớ muốn nhanh chóng biết chân tướng sự việc.”

10 giờ 30, Du Dĩnh dừng xe bên ngoài đài phát thanh. Đêm hôm nay thời tiết thật sự quá tệ, mưa mãi không ngừng.

“Đại Hải chắc sẽ không xuất hiện chứ? Mưa thế này kia mà, hơn nữa từ trước đến giờ anh ấy cũng có bao giờ xuất hiện đâu.” Tôi nói.

Tôi thật hối hận khi đã nhận ra giọng của Từ Lệ. Nếu không phải thế thì Du Dĩnh đã không nghi ngờ cô ta và cũng sẽ không tìm đến tận đây, và cô ấy cũng sẽ không nghi ngờ Đại Hải. Ngộ nhờ quả thật Đại Hải ở cùng cô ta thật thì anh ta và Du Dĩnh coi như xong.

10 giờ 50, Du Dĩnh nói với tôi. “Cậu ngồi ra phía sau đi.”

Tôi bò ra phía sau của xe.

“Cậu có thể quỳ xuống được không?”

Tôi lại lặng lẽ làm theo.

Chúng tôi cứ ngồi lặng yên nghe hết chương trình của Từ Lệ.

Tối hôm nay, cô ấy đã cho phát rất nhiều bài hát. Cuối cùng lại là bài I will wait for you, đã lâu lắm rồi tôi không dám nghe bài này, không ngờ trong giây phút này đây lại có thể nghe thấy bài này. Lẽ nào Từ Lệ cũng đang chờ đợi một ai đó sao? Bất luận trên khía cạnh tình cảm hay lý trí thì tôi đều phải đồng cảm với Du Dĩnh, tôi không bao giờ hy vọng Từ Lệ bị phát giác, tôi thầm cầu nguyện cô ấy không bước ra từ cánh cửa kia.

Sau khi bài hát cuối cùng được phát sóng, Du Dĩnh tiến xe lên phía trước một chút, vừa hay dừng dưới một gốc cây. Cô ấy để đèn pha sáng, sau đó xắn tay áo lên, cuộn tóc mình vào trong áo.

Tôi quỳ ở đằng sau, không nhìn thấy tình hình phía trước đài phát thanh, cũng không nhìn thấy được đồng hồ. Sau khi giai điệu cuối cùng của bài hát I will wait for you kết thúc, trong xe là một sự tĩnh lặng đến đáng sợ. Chắc phải đến mười lăm phút sau, một cô gái bỗng nhiên mở cửa và bước lên xe.

“Sao anh không nói trước với em là anh đến đón chứ?” Cô gái đó nói với Du Dĩnh.

Là giọng của Từ Lệ, cô ấy đã bước lên chiếc xe của Đại Hải và nói một câu như thế.

Và rất nhanh chóng, Từ Lệ phát hiện ra rằng người ngồi ở ghế lái không phải Đại Hải mà là một cô gái. Tôi ở phía sau rất khó xử, không biết nên

đứng dậy hay cứ tiếp tục quỳ như thế.

“Tôi xin lỗi!” Cô gái đó muốn xuống xe.

“Trời mưa to thế này, để tôi đưa cô về nhà.” Du Dĩnh nhấn ga, phóng vụt xe đi.

“Cô là ai?” Từ Lệ hỏi Du Dĩnh.

Từ phía sau tôi lồm cồm bò lên khiến Từ Lệ giật nảy người.

“Các cô muốn gì?” Giọng cô ta thật sự rất hoảng sợ.

“Yên tâm, không phải bắt cóc đâu.” Du Dĩnh nói với cô ta.

Hành động này của Du Dĩnh quả thật cũng giống bắt cóc lắm, cô ấy điên thật rồi.

“Tôi là bạn gái của Đại Hải.” Du Dĩnh trả lời.

Sắc mặt Từ Lệ sa sầm xuống, dường như cô ta không còn sợ nữa.

Du Dĩnh dừng xe ở một nơi vắng vẻ. “Bắt đầu bao lâu rồi?” Du Dĩnh hỏi.

“Cô nên hỏi Đại Hải.” Câu trả lời của Từ Lệ cũng đồng nghĩa với việc ngầm thừa nhận.

“Đã đến giai đoạn nào rồi?” Du Dĩnh hỏi tiếp.

Từ Lệ cười mấy tiếng rồi nói. “Cái gì mà đến giai đoạn nào chứ? Tôi và anh ấy cũng đâu phải trẻ con.”

“Anh ấy yêu cô không?”

Không ngờ Du Dĩnh lại hỏi cô ta câu hỏi này.

“Tôi không bao giờ ở cùng với người đàn ông không yêu mình.” Từ Lệ nói. “Nếu điều đó khiến cô tổn thương, tôi xin lỗi cô.”

“Cô không đủ tư cách để nói lời xin lỗi tôi!” Du Dĩnh lạnh lùng nói.
“Mời cô xuống xe!”

“Cô nói đưa tôi về nhà mà!”

“Đừng mơ hão!” Du Dĩnh đẩy cô ta xuống.

Từ Lệ bị đẩy ngã xuống vệ đường.

“Lúc này đáng lẽ tớ nên bịt mắt.” Tôi nói. “Nếu cô ta báo cảnh sát thì chúng ta phải ngồi tù đấy.”

Du Dĩnh vừa lái xe vừa nước mắt chảy dài trên mặt. Từ lúc gặp lại đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến cô ấy rơi lệ.

“Đừng khóc, cậu nên nghe lời giải thích của Đại Hải đã, hoặc có thể Từ Lệ đã tình nguyện đến thôi.”

“Tớ chắc chắn hai người họ đã lên giường.” Du Dĩnh ghen ngào nói trong nước mắt.

Tôi không biết nói thêm câu gì nữa.

Du Dĩnh đưa tôi về nhà.

“Tạm biệt.”

“Đừng làm chuyện gì ngốc nghếch nhé!” Tôi nói với theo.

4 giờ sáng, Du Dĩnh gọi điện thoại đến cho tôi.

“Châu Nhị, để lựa chọn một cuộc sống giữa vui vẻ và yên ổn, cậu sẽ chọn cái nào?” Du Dĩnh hỏi.

“Cuộc sống ổn định cũng có thể vui vẻ mà.”

“Chỉ được phép chọn một.”

“Tớ đã từng lựa chọn cuộc sống vui vẻ, chính vì thế giờ tớ mới có cuộc sống không yên ổn.” Tôi cười như mếu.

Cô ấy im lặng hồi lâu.

“Cậu không sao chứ?” Tôi hỏi dồn. “Đại Hải nói thế nào?”

“Anh ấy thừa nhận rồi. Trước khi tớ trở về, cô gái đó đã gọi điện cho anh ấy.”

“Cậu sẽ dọn đi chứ?”

“Không biết nữa. Bảy năm rồi... người đàn ông ngủ bên tớ hàng đêm bảy năm đăng đăng vừa qua cuối cùng lại lừa dối tớ. Tớ còn cho rằng mình sẽ lấy anh ấy kia.”

“Anh ấy nói sao?”

“Anh ấy cầu hôn với tớ.”

“Câu hôn?”

“Tớ cũng sẽ chọn cuộc sống vui vẻ giống cậu.” Du Dĩnh cúp điện thoại.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tôi không hiểu lắm ý của cô ấy, đó là đồng ý hay không đồng ý lời cầu hôn nhỉ? Nếu chỉ được phép lựa chọn cuộc sống vui vẻ hoặc yên ổn, tôi chắc chắn sẽ chọn cuộc sống vui vẻ, dù có thứ vui vẻ cũng khiến người ta quá mệt mỏi.

Mấy hôm sau, tôi đến máy ATM để kiểm tra tài khoản, biết rằng Văn Lâm vẫn chưa rút số tiền ở trong đó... Tôi hiểu, anh ấy từng yêu tôi thật lòng.

Sáng sớm, tôi mơ hồ như có ai đó gõ cửa. Tôi ngồi dậy, bên ngoài không có ai. Hóa ra không phải tiếng gõ cửa mà là tiếng gõ cửa sổ. Là Văn Lâm sao? Lẽ nào anh trông thấy bức tranh ghép ở trên cửa sổ? Tôi cầm bức tranh ghép ra, Du Dĩnh đang quỳ chỗ cầu thang máy.

“Văn chưa tỉnh à?” Cô ấy cười hỏi tôi. “Tớ mua đồ ăn sáng đây.”

Du Dĩnh vòng ra cửa lớn bước vào. Cô ấy mua cháo, quấy và sữa đậu nành.

“Cậu đồng ý anh ấy rồi à?” Tôi hỏi.

“Tớ từ chối rồi.”

“Tại sao? Chẳng phải lúc nào cậu cũng muốn anh ấy nói lời cầu hôn sao?”

“Tớ hy vọng vì yêu tớ nên anh ấy mới muốn sống cùng tớ đến trọn đời. Giờ anh ấy mở lời cầu hôn, như vậy chính là thương hại.”

“Cậu không thể tha thứ cho anh ấy sao?”

Du Dĩnh nhìn tôi rất lâu rồi nói. “Không.”

“Anh ấy yêu cô ta sao?”

“Tớ không biết, nhưng anh ấy đã không còn yêu tớ nữa. Giờ anh ấy đề nghị kết hôn, chẳng qua chỉ vì chút đạo nghĩa. Sau khi chuẩn bị hôn lễ, chắc chắn anh ấy sẽ hối hận. Đến lúc đó, chúng tớ sẽ hận đối phương lắm. Tớ không cần sự bố thí.”

“Cậu không thấy tiếc sao? Nói thật, anh ấy có điều kiện khá tốt, cậu đã đợi những bảy năm trời, giờ lại tặng không cho người khác, thật không đáng chút nào.”

“Căn hộ hiện tại bọn tớ đang ở đứng tên chung hai người, anh ấy đồng ý tặng lại nửa của mình cho tớ.”

“Cậu sẽ nhận chứ?”

“Tớ không tìm được lý do để từ chối, tớ không kháng khái giống cậu đâu, tớ đã bỏ ra quá nhiều. Bảy năm... đối với một người phụ nữ đó không phải là một quãng thời gian ngắn ngủi, nếu anh ta cam tâm tình nguyện tặng cho tớ, tại sao tớ phải từ chối chứ?”

“Anh ấy tình nguyện tặng nhà cho cậu cũng vì lòng thương hại mà! Chẳng phải cậu nói không cần sự bố thí sao?”

“Đó không phải sự bố thí, đó là cái tớ đáng được có. Nhưng chuyện kết hôn không giống thế, sau này phải sống chung với nhau, nếu luôn cảm thấy mình bị ban phát, bố thí, sẽ khổ sở lắm.”

“Tại sao cậu không cho anh ấy một cơ hội? Đây mới là lần đầu tiên cậu phát hiện anh ấy ngoại tình mà.”

Du Dĩnh đặt túi sữa đậu nành trong tay xuống. “Có người thích chơi ba trận thắng hai mới là thắng, nhưng tớ chỉ chơi một trận phải thắng.”

“Cậu là người phụ nữ mạnh mẽ nhất mà tớ biết đấy.”

“Tuy vòng ngực của tớ chỉ 32A, nhưng vòng cổ chấp của tớ phải 36FF đấy.” Du Dĩnh cười lớn nói.

“Đại Hải sẽ chuyển đi chứ?”

“Anh ấy sẽ đi tìm một căn hộ mới.” Du Dĩnh đứng lên. “Tớ phải đi làm rồi.”

Đúng như dự định, hôm sau Đại Hải đến tìm tôi.

Tôi và anh ta cùng uống cà phê. Một người ăn mặc lúc nào cũng chỉnh tề, thế mà lần này khi đến quán cà phê đầu tóc anh ta lại có chút rối bời, trông bộ dạng rất tiêu tụy. Xem ra Du Dĩnh trông còn tươi tỉnh hơn anh ta.

“Anh tìm được nhà chưa?” tôi hỏi.

“Tạm thời tôi sẽ dọn đến ở chỗ của Từ Lệ.” Anh ta thẳng thắn nói.

“Du Dĩnh mà biết sẽ đau lòng lắm.”

“Chính cô ấy đề nghị chia tay mà.”

“Đàn ông đúng là vô trách nhiệm, chính anh là người có kẻ thứ ba trước mà! Giờ anh còn định dọn đến ở chung cùng người ta nữa sao?” Tôi cũng nói thẳng luôn.

“Tôi là người đàn ông chẳng ai yêu!” Anh ta buồn bã.

“Anh có hai người đàn bà rồi mà còn nói không ai yêu?” Tôi lắc đầu.

“Tôi không cảm nhận được Du Dĩnh yêu tôi, cũng có thể cô ấy yêu tôi, nhưng cô ấy không cần tôi.”

Tự dưng tôi chợt cảm thấy buồn cười, dường như Đại Hải và Du Dĩnh hoán đổi tính cách cho nhau vậy, giờ Đại Hải là đàn bà, còn Du Dĩnh là đàn ông. Chỉ có đàn bà mới thường xuyên cảm giác muốn được yêu và được cần.

“Cô ấy rất yêu anh, vô cùng yêu anh đấy.” Tôi nói rành rọt từng chữ. “Cô ấy cũng cần anh lắm.”

“Chưa bao giờ cô ấy nói thế cả.”

“Thế anh nói rồi chắc? Anh cũng từng nói rằng mình yêu cô ấy chưa?”

“Trước đêm hôm kia tôi có nói, nhưng cô ấy không tin.”

“Quá muộn rồi.” Tôi nói.

“Đúng thế, quá muộn.”

“Chuyện anh và cô gái kia bắt đầu được lâu chưa?” Tôi hỏi anh ta. Câu hỏi này xuất phát từ sự tò mò.

“Chắc khoảng một tháng hơn!”

Chỉ vì mỗi tình cảm hơn một tháng mà anh ta vứt bỏ mỗi tình của hơn bảy năm... Nếu Du Dĩnh mà biết được chắc hẳn đau lòng

Hóa ra bảy năm của đàn bà chẳng có chút giá trị gì.

Ba ngày sau, Đại Hải chuyển đi. Bảy năm tình cảm, chỉ cần ba ngày để cắt đứt. Nhưng ba tuần sau khi anh ta chuyển đi, Du Dĩnh vẫn lặng lẽ đến

tòa án để nghe anh ta biện luận, cô ấy đã dùng cách đó để từ biệt người đàn ông của mình.

Đó là một vụ án tranh chấp tình cảm của một đôi vợ chồng. Họ đã ở cùng nhau được mười bốn năm, giờ tình cảm rạn nứt, tan vỡ. Hai người hiện đang sống trong một căn nhà mua chung tám năm trước, do người chồng thanh toán theo kỳ, nhưng trên hộ khẩu chỉ có tên người vợ. Người chồng muốn sau khi ly hôn sẽ bán căn hộ đó để lấy tiền mặt, đòi lại lợi ích của mình, nhưng người vợ lại kiên quyết bảo vệ quyền sở hữu căn nhà của mình, nên hai bên đành phải nhờ đến tòa án. Đại Hải là luật sư đại diện cho phía người chồng.

Đương nhiên Đại Hải không phát hiện ra Du Dĩnh, cô ấy chọn ngồi chỗ ghế cuối cùng. Đại Hải từng nói với cô ấy rằng vụ kiện này vốn không có cơ sở pháp lý để thắng, anh ta cũng từng thương lượng với thân chủ của mình, yêu cầu hai người hòa giải ngoài tòa, nhưng bọn họ không chịu, muốn ép nhau vào bước đường cùng.

Du Dĩnh nhìn người đàn ông đó, ông ta mặc bộ đồ tây, thêm cặp kính gọng vàng, trông rất nho nhã. Còn cô vợ rất xinh đẹp, hai người trông có vẻ rất tri thức, nhưng lại tranh chấp nhau một sống một còn chỉ vì cái tổ ấm bao năm trị giá hơn ba trăm nghìn.

Trong tòa án chỉ thừa thớt mười mấy người ngồi, có hai vị hình như là phóng viên, cứ ngồi đó không ngừng ghi chép.

Đến lượt Đại Hải phát ngôn. Anh ta đứng dậy. “Thưa quan tòa, là luật sư đại diện của bên nguyên, tâm trạng của tôi rất mâu thuẫn. Một đôi vợ chồng sống cùng nhau mười bốn năm, đã từng là một đôi ân ái mặn nồng, giờ lại trở thành hai kẻ địch. Nếu tiền bạc có thể đổi lại tình yêu của mười bốn năm trời đó, tôi nghĩ đa phần người ta sẽ tình nguyện thực hiện. Cho dù đó là mười bốn năm, hay là một nửa của mười bốn năm, đều là những ngày tháng dài đằng đẵng, để mình tự tay phá hủy tất cả, thật sự quá khó. Tôi cho rằng

người đầu tiên tình nguyện vứt bỏ những thứ hai người có chung cùng nhau trong những năm vừa qua ấy chính là người yêu người kia nhiều hơn, chỉ có điều hai thân chủ đây đã yêu nhau quá ít...”

Du Dĩnh rơi giọt nước mắt chia tay cuối cùng của mình, một nửa của mười bốn năm đó, cô ấy chưa từng được nghe Đại Hải nói lời đầy thâm tình đến thế.

Phán quyết của phiên tòa: sẽ bán căn nhà, chia đều cho hai bên. Nói cách khác, Đại Hải đã thắng trong vụ này.

Sau khi nghe phán quyết của tòa, Du Dĩnh liền rời khỏi tòa án, cô ấy không muốn Đại Hải biết mình ở đó. Khi nhận vụ này, Du Dĩnh đã hỏi anh ta. “Nếu một ngày nào đó, chuyện ấy cũng xảy đến với hai chúng ta, anh sẽ xử trí thế nào?” Đại Hải cười nói. “Người đàn ông đó quá ngốc thôi, căn hộ chỉ đứng tên người vợ mà. Còn căn hộ của chúng ta đứng tên cả hai người, mỗi người đều có 50% ở đây, đến lúc cứ mỗi người một nửa, khỏi cần tranh chấp.”

Giờ đây, anh ta để lại nửa của mình cho cô ấy. Trên tòa anh ta đã nói, người tình nguyện để lại những gì thuộc về hai người trước chính là người yêu người còn lại hơn. Anh ta yêu nhiều thế, sâu nặng thế cứ sao lại chia tay nhỉ? Có lẽ nào đó là do anh ta không nhận được tình yêu đồng đẳng sao?

Tất cả mọi chuyện sau đó Du Dĩnh kể lại cho tôi nghe. Tôi ở nhà cùng cô ấy, Đại Hải vẫn còn vài bộ quần áo chưa lấy đi.

“Chưa biết chừng anh ấy cố tình để lại đấy.” Tôi nói. “Như thế để hôm nào đó anh ấy kiếm cơ để quay về.”

“Anh ấy không thể đâu, bởi anh ấy đã xin nghỉ việc.” Du Dĩnh nói.

“Anh ấy muốn nghỉ việc sao?” Tôi sững người.

“Bởi tớ muốn nghỉ việc, nên anh ấy đã xin nghỉ trước. Chúng tớ không thể cùng làm việc với nhau trong một công ty được, tớ không chịu đựng nổi.”

“Đại Hải nói: người tình nguyện từ bỏ những thứ thuộc về sở hữu của hai người chính là người yêu người còn lại hơn, giờ anh ấy từ bỏ cả hai thứ quan trọng - đó là căn hộ và công việc.” Tôi vừa nói vừa thăm dò thái độ của Du Dĩnh.

“Do anh ấy thay lòng đổi dạ trước chứ, giờ thế nào mà tớ cứ như kẻ vô tình ấy nhỉ.”

“Tớ bán căn hộ đó đi, Văn Lâm lại không hề lấy lại số tiền ấy, bọn tớ ai cũng yêu sâu đậm cả.” Tôi thoải mái nằm dài trên giường.

Du Dĩnh đứng lên nói. “Tớ chỉ mong mình có đủ dũng khí để từ bỏ.”

Có ai đó ấn chuông cửa.

“Không phải Đại Hải đó chứ?” Tôi hỏi.

Du Dĩnh đi ra mở cửa, là Từ Ngọc và Vũ Vô Quá.

“Tôi chỉ đưa cô ấy đến thôi, tôi không làm phiền buổi tụ hội của ba người đẹp các cô đâu.” Vũ Vô Quá nói.

“Mời anh vào nhà ngồi chút đã, nếu như anh không chê căn hộ này ngộp không khí thất tình.” Du Dĩnh đi rót hai cốc trà nóng bưng ra.

“Nhà xuất bản của anh hoạt động thế nào rồi?” Tôi hỏi Vũ Vô Quá.

“Tốt lắm, chúng tôi đã đến Nhật để mua bản quyền bộ truyện tranh rồi, tất cả đều nhờ số tiền cho mượn của cô và Du Dĩnh đấy.” Vũ Vô Quá hào hứng nói.

Từ Ngọc nháy nháy mắt với tôi, tỏ ý không được nói năng gì cả.

“Không cần phải nói thế đâu.” Tôi đành liền thoảng lấp liếm.

“Tháng sau sẽ xuất bản cuốn sách mới của Vũ Vô Quá đấy.” Từ Ngọc nói một cách tự hào. “Cuốn này anh ấy chỉ viết trong vòng một tuần.”

“Nhanh vậy sao?” Tôi há hốc mồm kinh ngạc.

“Cuốn này viết khá nhanh. Tôi có hẹn rồi, tôi xin phép đi trước, mọi người cứ vui vẻ nhé.” Vũ Vô Quá cáo từ.

“Đĩa sex kia đã chụp xong chưa vậy?” Tôi hỏi Từ Ngọc.

“Hôm qua vừa chụp xong.” Cô ấy thở phào một hơi dài.

“Chúc mừng cậu.” Du Dĩnh nói.

Còn tôi, tôi không nói ra nổi câu đại loại như “chúc mừng” gì đó, cô ấy đã phải bán đi cả lòng tự trọng của mình để không phụ lòng người đàn ông mà mình yêu thương nhất.

“Tớ tìm được một công việc rồi.” Từ Ngọc nói.

“Việc gì thế?” Tôi hỏi.

“Làm ở một công ty thời trang, phụ trách tiếp đón các người mẫu. Mấy năm nay tớ cứ lông bông, chẳng có một công việc nào cụ thể, giờ cũng đã đến lúc cần phải ổn định rồi, cái nghề làm người mẫu này cũng không thể lâu dài được.”

“Bỗng dưng cậu chững chạc thế!” Tôi buột miệng.

“Đúng thế mà! Chỉ vì chụp đĩa ảnh sex đó đấy!” Từ Ngọc nói.

“Tại sao vậy?” Du Dĩnh hỏi cô ấy.

“Tự dưng tớ cảm thấy mình đã già mất rồi.” Từ Ngọc cười cay đắng.

Tuy cô ấy không nói, nhưng chắc hẳn trong quá trình chụp đĩa sex đó, cô ấy đã phải mất đi sự tự trọng của mình nhiều lắm.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng mới nhất của Vũ Vô Quá có tên Magic Clock. Cuốn tiểu thuyết rất được hoan nghênh. Khá nhiều lần tôi đi tàu điện ngầm có trông thấy hành khách vừa ngồi vừa cầm đọc cuốn tiểu thuyết đó. Từ Ngọc có tặng tôi một cuốn, tôi đã đọc cả đêm, và đây là lần đầu tiên tôi đọc một mạch từ đầu đến cuối một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Quả thực các tình tiết trong cuốn Magic Clock vô cùng hấp dẫn, Vũ Vô Quá lần này đúng là đã rạng danh.

Rồi mọi chuyện như có bàn tay ma thuật nhúng vào, Vũ Vô Quá bỗng chốc trở nên rất nổi tiếng. Cuốn tiểu thuyết Magic Clock không ngừng được tái bản, kể cả những cuốn trước đây vốn đã hết chiếu của anh ta cũng trở nên bán rất chạy. Một vài tạp chí có bài phỏng vấn, còn bình chọn anh ta là tác giả của thể loại tiểu thuyết khoa học viễn tưởng có tiềm năng nhất thời đại mới. Sự cởi bỏ quần áo của Từ Ngọc xem ra cũng rất đáng.

Vũ Vô Quá mời tôi và Du Dĩnh đi ăn ở một nhà hàng Trung Đông, nói rằng coi như là để cảm ơn sự giúp đỡ trước đây. Nếu không có tôi và Du Dĩnh cho mượn tiền, anh ta sẽ không thể mở được nhà xuất bản và cũng sẽ không thể bán được sách.

Điều khiến tôi không thể ngờ được, đó là từ đầu chí cuối Vũ Vô Quá đều không tỏ ra quá vui mừng, mà người vui nhất lại chính là Từ Ngọc.

“Tớ đã đọc cuốn sách đó mười lần rồi, càng đọc càng thấy hay, càng thấy thích.” Từ Ngọc hào hứng nói.

“Tớ cũng giới thiệu cho rất nhiều đồng nghiệp cùng đọc, bọn họ đều nói truyện rất hay. Tớ làm marketing cũng được đấy chứ!” Du Dĩnh cũng nói hòa theo.

“Khi nào lại có sách mới vậy?” Tôi hỏi Vũ Vô Quá.

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra đề tài nào mới.”

Từ Ngọc nắm tay Vũ Vô Quá trêu mếu nói. “Có công ty điện ảnh muốn dựng Magic Clock thành phim đấy!”

Vũ Vô Quá có vẻ tỏ ra không mấy vui vẻ, có lẽ bởi anh ta đã vui mừng khá lâu rồi, nên sự thành công này không khiến anh ta bỗng chốc thay đổi. Thế cũng tốt, chí ít thì anh ta cũng sẽ không vì danh lợi trước mắt mà thay lòng.

“Tôi tin chắc cũng không lâu nữa đâu có thể hoàn lại tiền cho các cô rồi.” Vũ Vô Quá nói.

“Được thôi! Chúng tôi kiểu gì cũng nhận!” Tôi cười lớn.

“Tôi cũng thế!” Du Dĩnh phụ họa theo.

Từ Ngọc lườm chúng tôi một cái rất dài.

Nếu thời gian sắp xếp ổn hơn một chút, Vũ Vô Quá đã có thể viết cuốn tiểu thuyết Magic Clock sớm hơn, Từ Ngọc cũng không cần phải thoát y như vậy. Giờ đây dù có tiền cũng không thể nào mua lại được đĩa sex kia nữa.

Điều kinh khủng cuối cùng cũng xảy ra. Vô tình Vũ Vô Quá đã trông thấy Từ Ngọc diễn chính trong đĩa sex ở vị trí của một người bạn. Cuối cùng anh ta cũng biết số tiền ba trăm ngàn ấy từ đâu ra.

Từ Ngọc phủ nhận diễn viên chính trong đĩa sex đó không phải mình, nhưng cô ấy làm sao lừa dối được Vũ Vô Quá chứ. Vũ Vô Quá thu dọn hành lý, và bỏ đi. Từ Ngọc chỉ biết ở đó khóc ngất lên ngất xuống, gọi điện thoại cho tôi nói rằng giờ chỉ muốn tự sát. Tôi hoảng sợ vội vàng đến chỗ cô ấy.

“Để tớ đi nói rõ cho anh ta hiểu.” Tôi an ủi. “Cậu làm vậy cũng chỉ vì anh ta thôi mà.”

“Anh ấy sẽ không tin đâu.” Từ Ngọc vừa khóc vừa nghẹn ngào nói.

“Liệu anh ấy ở đâu được? Liệu có ở nhà xuất bản không? Để tớ đi tìm anh ấy.”

“Tớ không biết.”

Tôi gọi điện thoại cho Du Dĩnh, gọi cô ấy đến đây để chăm sóc Từ Ngọc, còn tôi đến nhà xuất bản để tìm Vũ Vô Quá.

Cửa phòng nhà xuất bản đóng kín. Tôi ấn chuông, nhưng không ai trả lời, bên trong cũng không hề có ánh đèn. Chắc Vũ Vô Quá không đến đây. Đang đúng lúc tôi định quay đi, bỗng nhiên tôi nghe thấy bên trong có tiếng máy nhắn tin kêu.

Tôi gõ mạnh cửa, anh ta vẫn vờ như không nghe thấy.

“Vũ Vô Quá, tôi biết anh đang ở bên trong, Từ Ngọc hiện đang kêu gào đòi tự tử, nếu anh là đàn ông, anh hãy mở cửa ngay lập tức.”

Anh ta vẫn giả vờ không nghe thấy. Tôi tức giận đến nổi đá chân vào cửa rầm rầm.

“Vũ Vô Quá, anh ra đây!”

Vũ Vô Quá vẫn ngồi im bất động. Tôi không chịu nổi nữa mắng chửi om sòm. “Chắc anh cảm thấy bạn gái của mình cởi bỏ quần áo chụp ảnh khiến anh mất mặt lắm hả? Tại sao cô ấy phải làm thế chứ? Cô ấy vì ai mà vậy chứ? Hay vì muốn có ba trăm ngàn để anh thành lập nhà xuất bản hả! Anh có biết một người con gái phải cởi bỏ quần áo của mình trước mặt người khác là một chuyện vô cùng xấu hổ không? Nếu không phải vì tình yêu, chắc chắn cô ấy không bao giờ làm thế! Anh xem lại mình đi, có phải mình ích kỷ quá không, chỉ biết mình chứ không hề quan tâm đến người khác. Lúc nào cũng chỉ biết mộng mơ, chỉ thương cho người đàn bà của anh đã phải trả giá quá nhiều cho giấc mơ của anh...”

Vũ Vô Quá vẫn trốn trong đó không hề để ý đến tôi. Tôi đành phải rời đi. Trở về gặp Từ Ngọc, tôi không biết phải mở miệng thế nào, nhưng cũng phải về đó thôi.

Du Dĩnh mở cửa cho tôi.

“Có tìm thấy anh ấy không?” Du Dĩnh hỏi.

Từ Ngọc ngược mắt mong mỏi chờ tôi nói. Tôi thật khó xử, không biết phải bắt đầu như thế nào.

“Thế nào? Anh ấy có ở đó không?” Du Dĩnh hỏi dồn.

Tôi gật đầu.

“Anh ấy sẽ không tha thứ cho tớ đâu, mấy người đàn ông có thể nhẫn nhịn chịu cho người đàn bà của mình đi làm mấy chuyện ấy chứ.” Từ Ngọc nắc nghẹn.

“Anh ta mà không quay về thì cậu cũng đừng thêm yêu anh ta nữa.” Du Dĩnh lên tiếng. “Có được mấy người phụ nữ dám làm mấy chuyện đó vì người đàn ông của mình chứ?”

“Đúng thế, nếu anh ta mà không quay về thì anh ta không đáng để cậu yêu đâu.” Tôi phụ họa theo.

“Tớ đi tìm anh ấy.” Từ Ngọc đứng lên, bước vào phòng tắm rửa mặt.

“Bọn tớ đi cùng cậu.” Du Dĩnh cũng đứng lên.

“Không cần đâu, chuyện của tớ để mình tớ giải quyết.”

Từ Ngọc bỏ mặc tôi ở đó và quày quả bước đi.

Cô ấy đứng trước cửa nhà xuất bản suốt một đêm, cuối cùng Vũ Vô Quá cũng mở cửa bước ra. Hai người họ ôm nhau khóc một trận thống thiết.

Những chuyện ấy sau này Từ Ngọc mới kể lại cho tôi.

Cô ấy kể với một giọng vô cùng hạnh phúc rằng, đó chính là một sự khảo nghiệm. Sau đó vẫn còn thêm một sự khảo nghiệm nữa: một người đã đứng ra công khai chỉ trích Vũ Vô Quá đã đạo cuốn tiểu thuyết Magic Clock của mình và còn đưa ra lệnh cấm phát hành và tiêu thụ cuốn tiểu thuyết đó.

“Anh ấy không bao giờ đi ăn cắp tiểu thuyết của người khác.” Từ Ngọc kích động nói.

Cái người có tên Mạch Cảnh Đông đó đã tìm luật sư tố cáo Vũ Vô Quá đã xâm phạm bản quyền của mình.

Tôi không tin việc Vũ Vô Quá ăn cắp tiểu thuyết của người khác lắm, nhưng sự việc cũng không biết phải trái ra sao, nếu không có gì sao người kia lại dám công khai lên tiếng tố cáo anh ta được chứ?

Từ Ngọc nhờ Du Dĩnh tìm luật sư. Du Dĩnh liền tiến cử một luật sư chuyên về bản quyền tương đối thân quen. Phí thuê luật sư đương nhiên không hề rẻ, cuốn tiểu thuyết Magic Clock lại không được tiếp tục tiêu thụ,

Vũ Vô Quá làm gì có tiền để kiện tụng chứ? Chẳng lẽ lại muốn Từ Ngọc phải thoát y nữa hay sao?

“Vũ Vô Quá nói thế nào?” Tôi hỏi cô ấy.

“Đương nhiên anh ấy không ăn cắp truyện của ai cả nên không cần phải nhiều khê đến thế.” Từ Ngọc nói trong sự kích động khá mạnh.

“Luật sư có nói bên kia có bằng chứng chứng minh, năm ngoái Mạch Cảnh Thiên có gửi bản thảo đến tòa soạn nơi Vũ Vô Quá làm việc, nội dung cuốn tiểu thuyết có nhiều nét giống với cuốn Magic Clock của Vũ Vô Quá, chỉ có một số chỗ khác thôi.” Du Dĩnh nói.

“Nếu năm ngoái gửi bản thảo đến, tại sao đến tận bây giờ Vũ Vô Quá mới sao chép lại chứ?” Từ Ngọc giận dữ hỏi.

“Cái tay Mạch Cảnh Đông đó cũng gửi bản thảo đó đến một nhà xuất bản khác, chuyện ấy vào đầu năm ngoái rồi, nhưng nhà xuất bản ấy không định cho xuất bản cuốn đó nên nó giờ vẫn nằm nguyên ở đó, bọn họ có thể chứng minh. Điều đó chứng tỏ, trước khi cuốn sách mới của Vũ Vô Quá chưa xuất bản, cuốn tiểu thuyết của Mạch Cảnh Đông đã tồn tại.” Du Dĩnh nói lý lẽ.

“Du Dĩnh, cậu nói thế là có ý gì chứ! Cậu muốn nói Vũ Vô Quá đã sao chép truyện của người khác sao?” Từ Ngọc giận dữ thật sự.

“Du Dĩnh không có ý đó đâu.” Tôi liền nói chữa.

“Tớ chỉ muốn nói với cậu rằng, vụ này chưa chắc Vũ Vô Quá sẽ thắng được.” Du Dĩnh có chút khó xử.

“Thế thì tớ thay luật sư! Xin lỗi, tớ đi trước đây.” Từ Ngọc đứng phắt dậy hăm hăm bước đi.

“Sao cậu lại nói thế chứ?” Tôi trách Du Dĩnh.

“Nếu quả thật Vũ Vô Quá đã sao chép truyện của người ta thì vụ này chắc chắn không thể thắng được, như thế hà tất phải mất không tiền thuê luật sư? Cậu và tớ thừa hiểu số tiền đó lại cần đến Từ Ngọc đi xoay sở mà.” Du Dĩnh nói.

Tôi nhớ lại bức thư tình của Vũ Vô Quá gửi Từ Ngọc khi anh ta còn ở Mỹ, có nhắc đến chim ruồi. Anh ta là người có tài, tại sao phải đi sao chép truyện của người khác chứ?

Buổi tối, tôi tìm Từ Ngọc. Vốn muốn rủ cô ấy ra ngoài ăn cơm, nhưng cô ấy nói không muốn đi đâu cả.

“Vũ Vô Quá đâu?” Tôi hỏi.

“Anh ấy ra ngoài rồi.”

“Cậu đừng trách Du Dĩnh.”

“Cái tay luật sư ấy không nên nói mọi chuyện với cậu ấy! Bọn tớ đang định thay luật sư.” Nghe giọng Từ Ngọc vẫn chưa có vẻ gì bỏ qua cho Du Dĩnh.

“Vũ Vô Quá nói thế nào?”

“Tâm trạng anh ấy đang tồi tệ lắm. Châu Nhị, cậu có tin Vũ Vô Quá sao chép tác phẩm của người khác không?”

Tôi không biết phải trả lời Từ Ngọc thế nào, tôi cho rằng câu chuyện này không hề đơn giản.

“Đến cậu cũng không tin anh ấy sao?” Từ Ngọc có vẻ rất kích động.

“Tớ tin.” Tôi không muốn khiến Từ Ngọc thất vọng.

“Không phải thế. Chỉ có mình tớ tin anh ấy thôi.”

“Nếu chứng minh được Vũ Vô Quá quả thật có sao chép tác phẩm của người khác, cậu sẽ thế nào?”

“Tớ sẽ rời bỏ anh ấy.”

“Không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Trừ phi bây giờ anh ấy nói thật với tớ.”

Đúng lúc này Vũ Vô Quá ngật ngưỡng trở về.

“Sao anh lại uống rượu thế?” Từ Ngọc vội vã bước tới dìu anh ta.

Tôi cũng bước tới dìu Vũ Vô Quá đến ghế sofa.

“Từ trước đến giờ anh ấy không bao giờ uống rượu.” Từ Ngọc ân cần quỳ xuống trước mặt Vũ Vô Quá, xót xa ôm lấy mặt anh ta.

“Để tớ đi lấy khăn ấm.” Tôi nói.

Khi cầm khăn bước ra, tôi thấy Từ Ngọc và Vũ Vô Quá đang ôm nhau trên ghế sofa, tôi lặng lẽ để khăn mặt trên bàn trà rồi rời đi.

Hôm sau, Từ Ngọc gọi điện đến cho tôi. “Anh ấy nói hết với tớ rồi. Cậu có thể ra ngoài nói chuyện với tớ một chút không?”

Giọng của cô ấy vô cùng đau khổ. Tôi biết, tin mà cô ấy muốn nói với tôi không phải tin tốt.

Sau khi tan ca, Từ Ngọc gặp tôi ở quán cà phê. Hôm nay trời rất lạnh, dự báo thời tiết thông báo nhiệt độ giờ chỉ có 6 độ C. Tôi gọi một cốc cà phê nóng.

“Lạnh chết đi được ấy.” Tôi tháo găng tay ra xuyt xoa.

Chóp mũi của Từ Ngọc cũng ửng đỏ vì quá lạnh.

“Anh ấy đã thừa nhận mình sao chép tiểu thuyết của người khác.” Từ Ngọc tuyệt vọng nói.

“Tại sao lại vậy chứ? Anh ta phải hiểu chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ có người phát giác mà.”

“Anh ấy nói áp lực nhiều quá, anh ấy không bao giờ nghĩ lại có người phát giác ra như vậy.”

“Giờ thì phải làm sao?”

“Đó là chuyện của anh ấy. Anh ấy phải bồi thường hay muốn hòa giải ngoài tòa với họ... đó là chuyện của anh ấy, không liên quan gì đến tớ. Tớ muốn chia tay.” Từ Ngọc nói một cách kiên quyết.

“Cậu rời bỏ anh ấy trong lúc này sao?” Tôi không thể ngờ Từ Ngọc lại kiên quyết đến vậy.

“Tớ nói rồi, nếu chứng minh được anh ấy sao chép truyện của người khác, tớ sẽ chia tay mà.”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 30

“Có vậy cậu cũng không cần phải vì lời hứa đó mà cưỡng ép mình phải rời bỏ anh ấy.”

“Không, tớ có thể chết vì anh ấy, có thể bán đi lòng tự trọng của mình vì anh ấy, nhưng không thể chịu đựng nổi chuyện anh ấy là một kẻ lừa dối.”

“Cậu cũng từng nói nếu giờ anh ấy nói thật, cậu sẽ tha thứ mà.”

“Giờ tớ đổi ý rồi.”

“Chẳng phải cậu yêu anh ấy lắm sao?”

“Đúng vậy, tớ vô cùng yêu anh ấy, cũng vô cùng tin anh ấy, tin vào tài năng của anh ấy. Vì sự phát triển của tài năng ấy mà tớ mới đi chụp ảnh sex, nhưng sáng nay đột nhiên tớ phát hiện, hóa ra tất cả đều giả tạo hết. Anh ấy có thể lừa dối tất cả mọi người, nhưng không nên lừa dối tớ.”

Trước đó không lâu, cô ấy từng đứng suốt đêm trước cửa nhà xuất bản, cô ấy yêu anh ta đến thế. Nhưng chỉ trong một đêm, tất cả đều trở thành ao tù nước đọng. Điều duy nhất có thể giải thích, đó chính là trước đó cô ấy đã quá sùng bái Vũ Vô Quá, mà sự sùng bái ấy trong phút chốc lại hoàn toàn bị sụp đổ, cô ấy không thể chịu đựng nổi, từ yêu vô cùng chuyển thành hận vô cùng.

“Cậu có thể quay về cùng tớ để thu dọn đồ đạc không?” Từ Ngọc hỏi tôi.

Tôi cùng Từ Ngọc về nhà.

“Cậu muốn dọn đi thật sao?” Trước khi bước vào phòng tôi hỏi cô ấy.

Từ Ngọc chỉ gật đầu, rút chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng chỉ có một bóng đèn sáng, Vũ Vô Quá đang ngồi trong phòng khách, trông vô cùng thâm trầm.

“Em về thu dọn đồ.” Từ Ngọc đi thẳng vào phòng ngủ.

Tôi gượng gạo đứng đó, không biết nên đi vào trong giúp Từ Ngọc thu dọn đồ đạc hay qua đó an ủi Vũ Vô Quá.

“Anh đi nói với cô ấy ở lại đi, cô ấy luôn nghe lời anh.” Tôi nói với Vũ Vô Quá.

“Vô ích thôi.” Anh ta rầu rĩ.

“Anh chưa thử sao biết vô ích?”

Vũ Vô Quá chán nản ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Có phải vô lý quá không? Tôi chưa từng nghĩ sẽ có người phát giác ra nó, giống như các vận động viên ở Thế vận hội dùng mấy loại thuốc tăng lực ấy, không ngờ sẽ có người phát giác, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chiến thắng và chiến thắng. Hồi làm ở tòa soạn tôi có nhận được bản thảo cuốn tiểu thuyết của người đó, sau khi đọc qua một lượt, hai bàn tay tôi đã run lấy bầy, tại sao tôi lại không thể viết được những cuốn sách như thế? Lúc đó tôi không hề có ý định sao chép của anh ta, tôi đi Mỹ, rồi trở về, lại viết tiếp, nhưng tất cả vẫn không ra trò trống gì cả. Đột nhiên phát hiện thấy trong ngăn kéo cuốn tiểu thuyết của người đó, tôi nghĩ có lẽ sẽ chẳng ai biết...”

“Thật ra anh không cần phải làm thế.” Tôi nói.

“Tôi không thể chờ đợi thêm chút nào nữa, tôi cần phải thành công, cuốn sách đó đã thành công rồi, thành công hơn bất kỳ cuốn sách nào của tôi đã

viết, nhưng tôi không hề cảm thấy vui vẻ, thật ra tôi không hy vọng cuốn sách đó lại thành công, bởi nó thành công chứng tỏ tôi đã thất bại.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao lúc đó anh ta không hề vui vẻ đối với sự thành công của cuốn sách.

“Nếu cuốn sách đó không thành công thì đã không có chuyện gì xảy ra.” Vũ Vô Quá cười méo xệch. “Chí ít Từ Ngọc cũng không rời bỏ tôi mà đi.”

“Thế giờ anh định trừng trừng mắt nhìn cô ấy bước đi sao?”

“Là do tôi đã phản bội cô ấy, nếu tôi biết cô ấy đã phải dùng cách nào để kiếm về số tiền ba trăm ngàn cho tôi thành lập nhà xuất bản, tôi nhất định không bao giờ đi sao chép tác phẩm của người khác. Nếu tôi là cô ấy, tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.” Vũ Vô Quá đứng lên.

“Anh đi đâu vậy?”

“Tôi không thể nhìn cảnh cô ấy ra đi.”

Rồi anh ta đứng dậy đi.

“Châu Nhị, cậu đến giúp tớ một chút.” Từ Ngọc ở trong phòng ngủ gọi tôi.

Tôi bước vào, nói với cô ấy. “Anh ấy đi rồi.”

Từ Ngọc bỏ mấy bộ quần áo vào túi xách.

“Giờ cậu đi đâu?” Tôi hỏi.

“Về nhà, về nhà của mình, sống cùng với bố mẹ.”

Từ Ngọc rút ra một chùm chìa khóa, đặt trên bàn trà.

“Cậu muốn bỏ đi thật sao?”

“Anh ấy là kẻ lừa dối.” Từ Ngọc nức nở gục đầu lên vai tôi.

“Tớ biết.” Tôi vỗ vai an ủi.

“Mau đi thôi, trước khi tớ đổi ý.” Cô ấy cầm túi xách lên, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó nói. “Chờ tớ một chút.”

Từ Ngọc bước ra ban công lấy một cái áo lót màu hồng phấn xuống. Đó là cái áo tôi mua cho cô ấy.

“Quên mất cái này.” Cô ấy bỏ nó vào trong túi xách.

Tôi đưa Từ Ngọc về nhà, mẹ cô ấy bỗng nhiên thấy con gái về nhà nên có chút ngạc nhiên. Nhưng bà ấy vốn đã quá quen với việc ấy nên cũng bình tĩnh lại được ngay. Đây cũng không phải lần đầu tiên Từ Ngọc dọn đồ về nhà sau khi sống chung cùng bạn trai, chỉ có điều lần này cô ấy rời đi đã khá lâu, cả nhà không nghĩ cô ấy sẽ trở lại.

“Chuyển lời xin lỗi của tớ đến Du Dĩnh nhé.” Khi tiễn tôi về, Từ Ngọc dặn dò như vậy.

Thời tiết càng về tối càng lạnh, tôi phải đứng ở bên đường đợi taxi đến mười lăm phút, lạnh đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy, nước mũi chảy ra liên tục. Với thời tiết lạnh giá này, giữa đường phố trong đêm tối thế này, sao tôi lại không có người đàn ông nào của mình kia chứ? Đúng là một sự thất bại thảm hại! Giá như được Văn Lâm ôm nhí, chắc hẳn ấm áp lắm.

Trở về nhà, tôi vội vàng làm cho mình một bát mì nóng hổi, vừa ăn được hai thìa, cảm thấy mùi vị của nó sao kỳ lạ quá, hóa ra gói mì đó đã hết hạn hơn nửa năm.

Tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa, lẽ nào là Du Dĩnh? Tôi lật bức tranh ghép ra, đứng bên ngoài cửa sổ hóa ra là Văn Lâm. Anh đang mặc một chiếc áo khoác to đứng bên ngoài trời giá rét chỉ có sáu độ C.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, tôi không biết nên mở cửa sổ hay dùng bức tranh ghép đó che cửa sổ đi. Văn Lâm đứng bên ngoài đó chờ tôi lên tiếng. Tôi trông thấy anh đang run lẩy bẩy trong giá rét, không nỡ để anh phải đứng ngoài đó, tôi bèn mở một cánh cửa sổ.

“Anh đi ngang qua đây trông thấy bức tranh này, hóa ra em sống ở đây thật.” Anh đứng ngoài cửa sổ, mũi miệng phả ra đầy hơi khói trắng.

Tôi đặt bức tranh ghép quay ra bên ngoài như vậy, cũng như người ta tung một đồng xu xuống dòng sông ước, rồi tôi ngày đêm trông ngóng, chờ đợi, rằng một ngày nào đó anh sẽ đi qua cửa sổ này, trông thấy bức tranh Bầu trời Cherbourg ấy, và biết tôi đang sống ở bên trong. Sau đó anh sẽ gõ cửa sổ của tôi, chỉ cần vậy thôi. Nguyện ước ấy giờ đã trở thành hiện thực, quả thật khiến người ta không thể tin nổi, chỉ có điều tôi không biết có nên để anh vào nhà hay không.

“Anh có thể vào trong không?” Anh hỏi tôi.

Anh đứng co ro, run rẩy trong cái lạnh cắt da cắt thịt, khẩn cầu tôi tiếp nhận anh. Khi tôi muốn có được vòng tay ấm áp của anh ôm chặt lấy mình, quả nhiên anh đã xuất hiện.

“Là nhà B tầng 2.” Tôi nói cho anh địa chỉ nhà.

Tôi đứng bên ngoài cửa đợi anh, anh đã tới.

“Mời anh vào.” Tôi nói với anh.

“Em sống ở đây sao? Nơi này không được tốt lắm.” Hình như anh cho rằng tôi đã phải chịu thiệt thòi nhiều lắm.

“Như vậy em mới có thể chi trả.”

“Bên ngoài lạnh lắm.” Anh kéo tay tôi.

Tay của anh lạnh giá, cái lạnh ấy truyền tới tận tim tôi.

“Để em đi rót cốc nước nóng cho anh.” Tôi rút tay lại.

“Cám ơn em.”

Giữa chúng tôi đã lâu lắm rồi không nói câu “Cám ơn” như vậy, giờ phút này đây khi nó được cất lên khiến bầu không khí trở nên gượng gạo và xa lạ quá đỗi.

Tôi rót một cốc nước nóng cho anh.

“Sao anh lại đi đến con đường này?” Tôi hỏi anh.

“Từ trước đến giờ chưa bao giờ anh đến khu này cả, tối hôm nay tự dưng anh thấy muốn đi dạo, không ngờ... thật sự quá trùng hợp. Khi nhìn thấy bức tranh ghép đó, anh còn tưởng mình đang mơ.”

“Anh có khỏe không?” Tôi hỏi.

“Em vẫn đeo chiếc dây chuyền đó sao?” Anh nhìn tôi đầy triu mến.

“Đừng nói nữa!” Bỗng nhiên tôi có chút kích động.

“Em không thích anh đến sao?” Giọng anh có chút hụt hẫng, chua xót.

“Khổ sở lắm em mới rời khỏi được anh.”

“Anh chỉ mang đến cho em toàn nỗi đau sao?” Anh buồn bã hỏi.

“Người mang đến cho mình niềm vui, thì cũng chính họ đem đến cho mình nỗi buồn.”

Anh nhìn tôi không nói.

“Sao anh không đổi tấm chi phiếu đó ra tiền mặt?” Tôi hỏi.

Anh mở ví ra, cầm lấy tấm chi phiếu tôi ghi. “Anh luôn đem theo tấm chi phiếu này bên người, nhưng anh sẽ không bao giờ đem nó đổi thành tiền mặt cả. Nếu làm thế, anh sẽ khinh chính bản thân mình lắm.”

“Thế em sẽ rút số tiền này ở ngân hàng đem đến trước mặt anh.”

“Anh cũng sẽ không lấy.”

“Nếu anh không lấy, em sẽ đem số tiền hai trăm tám mươi ngàn này đến công ty anh bắt anh đầu tư cho em vào một loại ngoại tệ có mức lãi suất mạo hiểm nhất.” Tôi giận dỗi.

“Anh nhất định sẽ giúp em kiếm tiền.”

Tôi bị anh làm cho tức đến phì cười. Anh kéo tay tôi, âu yếm nói. “Anh nhớ em lắm.”

“Thật sao?” Tôi giả vờ khoác một bộ mặt thật lạnh lùng.

“Trở về bên anh nhé?” Văn Lâm ôm tôi, choàng cả áo khoác to của mình vòng qua người tôi. Tôi cảm thấy vô cùng ấm cúng.

“Không nên thế.” Tôi đẩy anh ra. “Em trở về bên anh rồi sẽ thế nào chứ? Lại giống như trước kia sao? Lại lén lén lút lút gặp gỡ anh ư? Em không muốn sở hữu một nửa con người, anh buông tha cho em đi.” Tôi lùi lại đến bên giường.

Văn Lâm bước tới, ôm chầm lấy tôi, hôn tôi, ấn tôi xuống giường. Tôi vô cùng muốn đáp lại nụ hôn nồng nhiệt ấy, nhưng lại không muốn dễ dàng quay trở về bên anh như vậy, vì thế tôi mím chặt môi, giả vờ không có chút hứng thú. Anh đưa tay tìm ngực tôi, tôi đẩy anh ra.

“Đừng như thế nữa.” Tôi đứng dậy.

Anh quá đau khổ.

“Anh đi đi.” Tôi lạnh lùng nói.

“Em còn yêu anh không?” Anh ngồi bên giường hỏi tôi.

Trái tim tôi đang thổn thức khóc. Tôi cố tình muốn anh phải buồn, phải khó chịu, ai bảo anh đến giờ phút này mà vẫn không chịu ly hôn chứ. Chỉ cần giờ này anh đồng ý ly hôn, tôi sẽ tiếp nhận anh ngay lập tức. Tôi muốn có được cả con người anh, trước kia tôi đã quá nuông chiều anh, khiến anh hiểu rằng dù anh không ly hôn tôi cũng sẽ tình nguyện ở bên cạnh mình.

Tôi muốn nói không, nhưng không thể mở miệng nổi. Vì báo thù nên tôi không trả lời câu hỏi ấy.

Anh thất vọng đứng lên, trầm ngâm hồi lâu không nói.

Tại sao anh không chịu ly hôn? Anh không chịu nói câu đó sao? Tôi sẽ không bao giờ nói mình yêu anh ấy cả. Ngày mai chắc chắn anh sẽ đến, mai không đến thì ngày kia kiểu gì cũng sẽ đến. Anh ấy đã biết tôi sống ở đây thì kiểu gì anh cũng sẽ đến. Chỉ sợ khi anh ấy đến, tôi lại không thể từ chối anh mà thôi.

Văn Lâm đứng ở đó, đợi mãi không thấy tôi trả lời, bèn rời đi mà không một lời nói.

Tôi bỏ nhào xuống giường, khóc một trận như mưa như gió. Đây là lần đầu tiên anh ấy hỏi tôi có yêu anh ấy không.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Em sẽ mãi mãi đợi anh

Tôi nhớ anh cả đêm.

Sáng hôm sau, ở cửa hàng tôi không thể làm nổi việc gì cả. Tôi nhớ anh đến điên cuồng. Ngẫu nhiên mà anh đi qua cửa sổ nhà tôi, đó chính là duyên phận, vậy thì có gì tôi phải lừa dối chính mình chứ?

Buổi chiều, tự dưng có một cô gái tự xưng là nhân viên phụ trách của Lục Điền viên, nói rằng. “Xin hỏi, đó có phải cô Châu Nhị không ạ? Tôi xin được thông báo với cô rằng, con bê mà cô xin trợ dưỡng đã được sinh ra đời rồi ạ.”

Tôi có trợ dưỡng con bê nào sao?

“Tôi không có trợ dưỡng con bê nào cả.” Tôi nói với cô ấy.

“Cô có biết ngài Văn Lâm không ạ? Ông ấy trợ dưỡng giùm cô đấy ạ.”

Tôi quyết định đến Lục Điền viên xem sao, nó ở tận //// . Sáng hôm sau tôi đáp chuyến tàu đi đến đó. Đó là một nơi rất xa thành phố. Văn Lâm sao lại thay tôi trợ dưỡng một con bê nhỉ? Đến nơi, cô nhân viên đó dẫn tôi đi tham quan một vòng, ở đó có rất nhiều bò, con bê vừa mới sinh ra đời thuộc sự trợ dưỡng của tôi đang uống sữa.

“Cô có thể đặt cho nó một cái tên.” Cô ấy nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Ngài Văn Lâm không nói gì với cô sao? Khu Tân Giới này có rất nhiều bò vàng, khi chúng già yếu rồi không còn ai cần đến chúng nữa nên chúng cứ đi lang thang trên đường, thường xuyên bị xe đâm chết. Chính vì thế chúng tôi đã mua đám bò ấy của những người nông dân, để chúng giúp canh tác. Nhưng đám bò này lại không biết canh tác, vì để nuôi chúng sống, chúng tôi đã kêu gọi những người ở thành phố đến trợ dưỡng, những con bò này sẽ không bị đi lang thang nữa. Sau khi kế hoạch được khởi động, đã nhận được nhiều phản hồi tích cực, rất nhiều người đã đăng ký trợ dưỡng cho chúng. Tháng Mười năm ngoái, ngài Văn Lâm có gửi đơn xin trợ dưỡng một con bò vàng, nhưng vì tất cả số bò ở đây đã có người trợ dưỡng nên ngài ấy đã đặt trước con bê con khi đang còn trong bụng mẹ này. Ngài ấy nói muốn làm quà tặng sinh nhật cho bạn gái của mình, mừng ba tháng Mười một sẽ đưa cô ấy đến thăm con bò mẹ. Nhưng hôm đó hai người không thấy đến. Sau đó ngài Văn Lâm có gọi điện nói với tôi rằng, khi nào con bê con được ra đời thì hãy thông báo cho cô.”

Hóa ra quà sinh nhật tôi của Văn Lâm là một bê con, chẳng trách hôm đó anh ấy nói muốn tôi đi xem. Tự dưng tôi thấy có tình cảm với con bê nhỏ xíu đang bú sữa, bèn quỳ xuống vuốt ve bụng nó.

“Còn một khoảnh đất ở kia cũng là của cô đấy.” Cô nhân viên chỉ ra khoảnh đất được rào vòng quanh bằng những đoạn tre. “Chỗ đó có thể trồng rau.”

“Sao anh ấy lại muốn tặng quà này cho tôi nhỉ?”

“Ngài ấy nói muốn tặng cho cô một món quà đặc biệt, và món quà này cũng đủ đặc biệt lắm rồi. Khoảnh đất này rất thích hợp để trồng dưa, ngài Văn Lâm nói hai người sẽ mở một nhà hàng kiểu Pháp, như thế tự trồng dưa có phải quá tiện rồi không?”

Tôi đặt tên cho con bê đó là Cherbourg.

Yêu một người, nghĩa là bạn nhất định phải có một chút hận họ, hận họ đã khiến bạn không thể rời bỏ họ. Và Văn Lâm chính là người tôi hận.

Rời khỏi Lục Điền viên, thời tiết vẫn vô cùng lạnh giá, nhưng ánh sáng mặt trời lại vô cùng rực rỡ, con tim của tôi cũng vô cùng ấm áp. Văn Lâm quả thật đã từng muốn cùng tôi mở một nhà hàng. Tôi ngồi trên tàu ngầm nghĩ xem chúng tôi sẽ trồng rau gì trên mảnh đất đó, có thể là cà rốt, như thế dù nhà hàng của tôi chưa bắt tay vào kinh doanh cũng có thể bán cà rốt cho chị Quách để làm bánh ga tô.

3 giờ 30 phút chiều, tôi trở về cửa hàng. Tôi nhớ Văn Lâm đến quay quắt, tôi không bao giờ phủ nhận tình yêu của mình với anh ấy nữa, rồi cũng đến một ngày anh sẽ cho tôi một danh phận. Cho dù không đợi được đến ngày đó thì cũng sao đâu chứ? Tôi muốn nói cho anh biết, tôi đã có câu trả lời cho câu hỏi của anh ấy rồi. Trước đây, bây giờ và cả mai sau nữa tôi đều yêu anh.

Tôi thu hết can đảm gọi vào máy nhắn tin cho anh. Anh không gọi lại cho tôi. Ba mươi phút, một tiếng, hai tiếng đồng hồ qua đi, tôi nhắn ba lần, anh đều không gọi lại, điện thoại văn phòng anh cũng không có ai nghe.

Tại sao anh lại không gọi lại cho tôi nhỉ? Liệu có phải không thèm để ý đến tôi nữa không? Anh ấy cho rằng tôi không yêu anh ấy nữa. Không phải thế, anh ấy không bao giờ như thế.

Tan ca, tôi trở về nhà, ngồi trước cửa sổ ngẫm nghĩ. Biết đâu anh lại xuất hiện ở đây nhỉ. Ngoài cửa sổ càng ngày càng vắng lặng, đã hơn 11 giờ khuya, tôi nhắn thêm một lần nữa. Anh ấy vẫn không để ý gì đến tôi. Anh ấy không còn quan tâm đến tôi nữa rồi.

Cả đêm tôi không ngủ nổi. Sáng hôm sau vẫn không thấy điện thoại anh gọi tới. Nếu máy nhắn tin của anh bị hỏng, anh ấy cũng phải gọi điện đến tổng đài để kiểm tra chứ.

Sau khi tan làm, tôi gọi điện đến công ty anh. Một người đàn ông nghe máy.

“Tôi muốn tìm ông Đường Văn Lâm.” Tôi nói.

“Tìm anh ấy hả?” Giọng của người đàn ông đó có vẻ không được bình thường. “Xin hỏi cô là ai vậy?”

“Tôi họ Châu.”

“Cô Châu sao? Tôi họ Tương, là đồng nghiệp của Văn Lâm, chúng ta có thể tìm nơi nào đó để nói chuyện không?”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi cảm thấy có gì đó bất thường. “Có phải anh ấy xảy ra chuyện gì không?”

“Cứ gặp nhau rồi nói, được không? Dưới công ty tôi có một nhà hàng, lúc nào cô có thể tới được?” Anh Tương hỏi tôi.

“Năm phút nữa tôi đến nơi.” Tôi nói nhanh.

Tôi buông điện thoại, vội vàng đóng cửa hàng. Rốt cuộc Văn Lâm đã xảy ra chuyện gì chứ? Tôi từng nghe thấy anh ấy nhắc đến anh chàng họ Tương kia rồi, là đồng nghiệp và cũng là bạn thân của Văn Lâm.

Tôi vội vàng đến nhà hàng dưới công ty của Văn Lâm, một người đàn ông vẫy vẫy tay với tôi.

“Cô là cô Châu phải không?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Mời cô ngồi.” Anh ta nói.

“Đường Văn Lâm đâu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

Anh ta ngộp ngừng mãi không chịu cất tiếng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh Đường chết rồi.”

Tôi không tin những gì anh ta vừa nói.

“Trưa hôm qua sau khi ăn trưa xong, anh ấy về văn phòng làm việc bình thường, đến khoảng hơn 3 giờ chiều, tôi bỗng thấy anh ấy gục xuống bàn làm việc. Tôi tưởng anh ấy mệt quá tranh thủ ngủ một chút. Đến hơn 4 giờ, thấy anh ấy vẫn gục xuống bàn trong tình trạng cũ, tôi liền đến vỗ vai anh ấy, lúc ấy mới tá hỏa phát hiện ra anh ấy đã hôn mê rồi. Tôi lập tức báo cảnh sát, gọi xe cứu thương đến đưa anh ấy đi cấp cứu. Bác sĩ nói anh ấy mắc bệnh tim mạch vành. Bệnh này tự nhiên bộc phát, trước đó không hề có bất cứ biểu hiện gì cả. Anh ấy mất trên đường đi cấp cứu.”

“Không thể nào, chắc chắn chuyện này do anh ấy nhờ anh bạ ra để lừa gạt tôi mà thôi. Anh ấy sợ tôi làm phiền mình đúng không! Hay vợ anh ấy cử anh đến vậy? Tôi biết chắc chắn anh ấy không có bệnh tim!” Tôi mắng liên hồi.

“Anh ấy đột ngột mất thôi.”

“Không thể nào.” Tôi cương quyết lắc đầu, tin sao được chứ.

“Tôi cũng không hy vọng đó là sự thực, nhưng chính mắt tôi trông thấy anh ấy được đưa lên cáng chở đi bệnh viện. Lúc anh ấy được đưa đi, máy nhắn tin kêu liên hồi. Làm nghề này như chúng tôi, áp lực tâm lý nhiều hơn bất kỳ ai khác, 40 tuổi cũng nên nghỉ hưu rồi!” Anh ta buồn bã nói.

“Tôi không tin anh!” Tôi vừa khóc vừa hăn học nói.

“Báo hôm nay cũng đưa tin đấy, chắc cô không để ý đấy thôi.”

“Báo nào vậy?”

Anh ta đưa tôi một tờ báo. “Tôi biết cô sẽ không tin mà.”

Một mục tin in đậm ở phần tin tức, gồm một bức ảnh một người đàn ông đang nằm trên cáng được đưa ra khỏi tòa nhà, cạnh đó là xe cấp cứu: một viên chức cao cấp của ngân hàng ngoại tệ đã đột ngột qua đời tại bàn làm việc - người chết có tên Đường Văn Lâm...

Mắt tôi nhòe đi, nước mắt tuôn ào ạt.

“Trước đây anh Đường từng nói đến chuyện của cô với tôi. Anh ấy cũng nói, ngộ nhỡ anh ấy xảy ra chuyện gì, tôi giúp anh ấy thông báo cho cô, anh ấy sợ cô không biết. Anh ấy là một người rất tốt.” Anh ta nghẹn ngào.

Tôi không khóc nổi nữa. Văn Lâm của tôi đã chết thật rồi. Không thể thế được, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy chứ?

Tôi thấy anh xuất hiện ngoài cửa sổ, anh đã gõ vào cửa sổ nơi có bức tranh ghép ấy... trong cái lạnh giá vô cùng ấy anh đã gõ cửa sổ phòng tôi... tất cả những chuyện ấy mới chỉ xảy ra ngày hôm qua thôi mà. Lúc anh ấy đi, cũng đi qua khung cửa sổ ấy, anh vẫn còn sống khỏe mạnh kia mà.

“Cô Châu, để tôi đưa cô về nhé?” Anh ta hỏi tôi.

“Không cần đâu!” Tôi muốn đứng lên, nhưng rốt cuộc lại ngã khụy xuống sàn nhà.

“Cô không sao chứ?” Anh ta đỡ tôi dậy hỏi.

“Tôi muốn về nhà.”

“Để tôi đưa cô về.”

Tôi cũng không hiểu mình đã về nhà kiểu gì nữa.

“Đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì cô cứ gọi nhé.” Anh ta để lại tấm danh thiếp rồi hỏi tiếp. “Có cần tôi gọi bạn bè đến đây giúp cô không?”

Tôi lắc đầu.

Văn Lâm chết rồi, trước khi chết anh ấy đã hỏi tôi câu cuối cùng: “Em còn yêu anh không?” Và anh vẫn chờ đợi câu trả lời của tôi. Còn tôi thì sao? Tôi đã lạnh lùng không thèm trả lời anh, tôi muốn trả thù anh ấy, tôi muốn anh phải cầu xin tôi lần nữa, tôi muốn anh phải đồng ý ly hôn vợ... Tôi cứ ngỡ vẫn còn cơ hội, vẫn cho rằng anh còn đến tìm tôi... Tôi những tưởng vẫn còn ngày mai, nếu ngày mai anh không đến vẫn còn ngày mai của ngày mai nữa ... Tôi hận mình quá thế, sao tôi lại lạnh lùng, tàn khốc với anh vậy chứ? Anh ấy cho rằng tôi không còn yêu anh ấy nữa, khi chết anh vẫn cho rằng tôi không còn yêu anh... Trời ơi, sao tôi tàn nhẫn đến vậy? Tại sao tôi không giữ anh ở lại? Khi anh được cáng ra xe cấp cứu, máy nhắn tin đổ chuông liên hồi, đó chính là tôi, chính tôi đã nhắn cho anh. Tôi chưa từng nghĩ chúng tôi lại chia tay nhau theo cách này cả. Không, chúng tôi không thể chia tay như thế này, anh đang muốn quay trở lại bên tôi kia mà.

Khuya, điện thoại nhà tôi bỗng đổ chuông. Tôi nhắc ống nghe.

“A lô... ai đó?”

Lặng im.

“Ai đó?”

Đầu dây bên kia vẫn lặng im.

“Ai vậy?” Tôi hỏi dồn.

Tôi cảm giác đó chính là Văn Lâm, là anh đang ở một nơi nào đó gọi điện thoại cho tôi.

“Em yêu anh.” Tôi nói vào ống nghe câu nói mà anh chưa được nghe.

Bên đó cúp máy.

Tôi đang nằm mộng hay quả thật ở một nơi xa xôi nào đó Văn Lâm gọi điện thoại về cho tôi?

Tôi ôm khư khư điện thoại, nhưng nó không đổ chuông thêm lần nào nữa.

Trời sáng, tôi gọi điện thoại cho anh Tương.

“Tôi muốn nhìn thấy anh ấy.” Tôi nói.

“Chuyện này có chút khó khăn, thi thể đang bảo quản ở phòng liệm.”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy từ “thi thể” để hình dung về Văn Lâm, đúng đấy, là “thi thể” đấy. Chỉ trong vùn vện hai ngày mà anh ấy đã biến thành “thi thể”.

“Tôi muốn gặp anh ấy, đêm qua anh ấy có gọi điện cho tôi.” Tôi cuống quýt.

“Không phải chứ?” Anh ta giật nảy mình.

“Xin anh nghĩ cách giúp tôi.” Tôi cầu cứu.

“Tang lễ được tổ chức vào thứ tư.”

“Ở đâu?”

“Vợ anh ấy có mặt ở đó, nếu cô xuất hiện tại linh đường sẽ không tiện lắm.”

“Tôi phải đi.” Tôi kiên quyết.

“Thế này đi...” Anh ta nói. “Đêm trước khi cử hành tang lễ, tôi sẽ cố gắng tìm cơ hội để cô gặp mặt anh Đường lần cuối cùng, được không?”

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tôi còn biết lựa chọn thế nào nữa chứ?

Sáng thứ ba, tôi gọi điện thoại cho anh Tương.

“Anh đã giúp tôi bố trí gặp mặt anh Văn Lâm được chưa?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Tối nay 8 giờ ở tầng dưới công ty tôi, được không?” Anh ta nói.

7 giờ tôi đã tới đó, tôi muốn nhanh chóng để được gặp Văn Lâm. Tôi từng đứng đây để đợi anh, trông thấy anh từ trong đó bước ra, kể từ bây giờ, không bao giờ tôi còn có thể trông thấy anh từ trong đó bước ra nữa.

Đúng 8 giờ anh Tương đến.

“Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện nhé.” Anh ta nói.

“Tại sao vậy? Không phải đi luôn sao?”

Anh ta trầm ngâm không nói.

“Anh không thể khiến vợ anh ấy rời chỗ đó, đúng không?”

“Tôi vô cùng xin lỗi, tang lễ của anh Đường được cử hành hôm qua.”

Quả thật tôi không dám tin.

“Anh nói mai cơ mà!”

“Đột nhiên đổi lịch làm sớm hơn dự định.”

“Sao anh không nói gì với tôi?”

“Cô Châu, vợ anh Đường sẽ không rời xa khỏi linh đường, người nhà của hai bên anh ấy cũng sẽ có mặt ở đó, như vậy hà tất cô phải đến đó chứ? Cô sẽ không chịu đựng nổi đâu.”

“Hóa ra anh cố tình lừa tôi! Đáng lẽ tôi không nên tin anh mới phải!”

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy mình không còn nơi có thể dựa dẫm đến vậy. Hóa ra tôi không thể gặp mặt anh lần cuối cùng. Đến cái quyền lợi này mà tôi cũng không có, tôi là người đàn bà đã ngủ cùng anh suốt năm năm trời kia mà!

“Sao anh lại nỡ lừa dối tôi chứ?” Tôi lao đến xé áo anh ta, tôi hận anh ta đến tận xương tủy.

“Cô Châu, tôi chỉ không muốn cô buồn thôi, chắc hẳn anh Đường cũng vậy chứ? Người chết thì đã chết rồi, có gặp hay không cũng vậy mà thôi. Nếu trên linh đường xảy ra chuyện gì, liệu anh Đường đi có được vui vẻ không?”

“Mộ của anh ấy ở đâu vậy? Tôi cầu xin anh nói cho tôi biết.” Tôi cầu xin anh ta. Anh ta là người duy nhất có thể giúp đỡ tôi.

“Anh ấy được hỏa táng.”

“Hỏa táng? Tại sao lại phải hỏa táng?”

Bọn họ thậm chí còn không để cả thi thể lại cho tôi.

“Tro cốt đâu? Tro cốt của anh ấy để ở đâu?” Tôi hỏi dồn.

“Tại nhà anh ấy.”

Đế tại nhà ư? Thế chẳng phải mãi mãi tôi không thể gặp anh ấy rồi sao? Không thể gặp mặt anh lần cuối cùng, không thể nhìn thấy “thi thể” của anh, giờ cũng không được nhìn thấy tro cốt. Anh đã biến mất hoàn toàn như thế, không để tôi nhìn lấy một lần.

“Tôi xin lỗi.” Anh Tương nói.

Tôi không thèm để ý đến anh ta, đáng lẽ ngay từ đầu tôi đã không nên tin tưởng anh ta như thế. Nếu Văn Lâm còn sống và biết có người ức hiếp tôi như vậy, chắc hẳn anh sẽ đứng ra bảo vệ cho tôi.

Tôi trở về căn hộ trước đó của mình.

Chị Quách ra mở cửa.

“Cô Châu, là cô sao? Cô không sao chứ? Trông sắc mặt cô kém lắm.”

“Em có thể vào trong được không?”

“Đương nhiên là được.”

Tôi bước vào trong phòng, tất cả vẫn được bày trí giống như trước. Chiếc giường tôi và Văn Lâm từng ngủ vẫn kê chỗ đó. Tôi bước đến, bõ nhào lên giường, bò đến chỗ anh thường xuyên nằm. Tôi muốn cảm nhận chút hơi ấm còn sót lại của anh.

“Chị có thể bán lại căn hộ này cho em không? Em muốn sống ở đây.” Tôi hỏi chị.

“Chuyện này...”

“Chị muốn bán giá bao nhiêu? Em có thể trả cho chị giá tốt hơn thế, cầu xin chị đấy!” Tôi van xin chị.

“Sao cô lại muốn làm thế chứ?”

“Em quá ân hận khi bán nó.”

“Nếu quả thực cô rất muốn thế, cũng không vấn đề gì cả.”

“Thật chứ?”

“Tôi nghĩ chắc hẳn cô có nguyên nhân của mình.”

“Ngày mai em sẽ đi rút tiền gửi chị. Tối nay cho em ngủ ở đây được không?”

“Đương nhiên rồi, dù sao tôi cũng ngủ một mình thôi mà.”

Sáng hôm sau, tôi đến ngân hàng xem trong tài khoản của mình còn bao nhiêu tiền. Tài khoản chỉ còn hơn ba trăm đồng. Hai trăm tám mươi ngàn đi đâu mất rồi? Văn Lâm đã đổi nó thành tiền mặt rồi sao? Tôi đến quầy kiểm tra, tấm chi phiếu đó được thực hiện ngày hôm qua.

Văn Lâm không thể sau khi chết lại có thể đi đổi tấm chi phiếu đó thành tiền mặt được, ai đã chuyển số tiền đó vào tài khoản của anh ấy chứ? Ngoài vợ anh ấy ra, tôi không nghĩ còn ai nữa.

“Em không có tiền, không thể mua lại căn hộ đó rồi.” Tôi gọi điện cho chị Quách.

Tôi giờ tay trắng, chẳng còn gì nữa cả, ngoài con bê và mảnh đất.

Tôi đến Lục Điền viên để thăm Cherbourg.

“Cô đã nghĩ ra mình nên trồng rau gì chưa?” Cô nhân viên hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Đến mùa xuân là phải bắt đầu trồng rồi đấy.”

Mùa xuân ư? Hình như mùa xuân còn xa xôi lắm. Tôi ôm chặt Cherbourg vào lòng, nó được sinh ra trước đêm Văn Lâm chết. Anh ấy đã để lại nó cho tôi khi chú bê con này vẫn còn trong bụng mẹ. Nó đến với thế giới này, còn anh đã biến thành tro bụi.

Tôi ôm chặt Cherbourg vào trong lòng, nó chính là sinh mệnh mà Văn Lâm để lại cho tôi, là sự sống. Nó đang sống, nó vừa đến với thế giới này.

Sinh nhật tôi hôm đó anh đã muốn tặng tôi một món quà sinh nhật. Sống và chết, sao nó lại đến cùng lúc thế nhỉ?

Máy nhắn tin trên người tôi bỗng đổ chuông khiến con bê giật mình. Là Du Dĩnh và Từ Ngọc nhắn tin tới. Tôi buông Cherbourg ra, gọi lại cho Du Dĩnh.

“Xảy ra chuyện gì thế? Máy ngày hôm nay không thấy cậu đi làm, cũng chẳng ở nhà, nhắn tin mà không thèm gọi lại. Bọn tớ tưởng cậu mất tích rồi kia đấy, lo khủng khiếp.” Du Dĩnh nói.

“Văn Lâm chết rồi.” Tôi thẫn thờ nói.

“Sao lại chết?” Giọng cô ấy thảng thốt, tỏ vẻ không dám tin.

“Đã hỏa táng rồi, tớ không được nhìn anh ấy lần cuối.”

“Giờ cậu đang ở đâu?”

“Tớ đang ở Hạc Số.”

“Đấy là nơi nào thế? Cậu đừng đi đâu cả, bọn tớ sẽ lập tức đến ngay.”

Tôi ngồi bệt xuống đất ôm Cherbourg. Trời dần tối, tôi chợt thấy hai bóng người bước tới, hóa ra là Du Dĩnh và Từ Ngọc.

“Chỗ này khó tìm thế.” Từ Ngọc vừa bước tới vừa nói.

“Đường Văn Lâm sao lại chết được chứ?” Du Dĩnh hỏi luôn.

Tôi gục đầu vào vai cô ấy, nghẹn ngào.

Tôi hận, hận Đường Văn Lâm vô cùng, anh ấy nói không bao giờ rời xa tôi, hóa ra anh đã nói dối. Từ hôm đó đến nay tôi chưa rơi một giọt nước mắt, chỉ bởi tôi hận anh, hận anh đã nói dối.

Hai tuần sau, tôi đến cửa hàng làm việc. Jenny và Anna không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với tôi nên cũng không dám hỏi. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi thôi đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Từ Ngọc và Du Dĩnh khóc còn nhiều hơn tôi, còn tôi lại không thể khóc nổi. Du Dĩnh bảo tôi đi du lịch cho khuây khỏa, cô ấy nói nếu tôi muốn, ba chúng tôi sẽ cùng đi. Nhưng tôi không muốn đi đâu cả, bọn họ chỉ thất tình, còn tôi thì mất hết, vĩnh viễn không bao giờ có thể lấy lại được nữa. Tôi không muốn rời xa nơi đây, không muốn rời xa nơi đang có tro cốt của anh.

Lúc cửa hàng chuẩn bị đóng cửa, bỗng một người phụ nữ bước vào. Trông chị ta khoảng 37, 38 tuổi, cơ thể có chút béo mập, mặc một bộ đồ tây màu đen và khoác bên ngoài chiếc áo dạ đen, trang điểm rất đoan trang, nèn nã. Dù khuôn mặt được phủ phấn rất trắng, nhưng nó không che giấu nổi một khuôn mặt rất tiều tụy.

“Chào chị, chị vào trong xem đồ đi.” Tôi nói với chị ta.

Chị ta chọn một chiếc áo lót ren màu đen.

“Chị muốn thử chiếc áo này không ạ?”

“Cô là giám đốc ở đây phải không?” Chị ta hỏi.

“Vâng, tôi họ Châu.” Tôi trả lời.

“Tôi muốn thử cái này.”

“Chị vừa size nào ạ?”

“Cái này vừa rồi.”

“Phòng thử ở đằng này ạ.” Tôi dẫn chị ta vào phòng thử đồ.

“Hai người cứ về trước đi.” Tôi nói với Jenny và Anna.

“Chị ơi, cái áo đó được không ạ?” Tôi hỏi với vào phòng thử đồ.

“Cô có thể vào đây giúp tôi được không?” Cô ta hỏi vọng ra.

Tôi bước vào phòng thử, trên người chị ta vẫn còn nguyên quần áo, chị ta chưa hề thử chiếc áo lót đó.

“Tôi là vợ của Đường Văn Lâm.” Chị ta nói.

Tôi muốn rời khỏi phòng thử đồ ngay lập tức, nhưng chị ta đã đóng cửa, lấy người chặn ở cửa.

“Cô chính là người đàn bà của chồng tôi phải không?” Cô ta nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cũng nhìn chị ta. Nếu Văn Lâm chưa chết có lẽ tôi sẽ sợ phải đối diện với chị ta. Nhưng giờ Văn Lâm đã chết rồi, tôi chẳng còn sợ gì nữa cả.

Người đàn bà này đã không cho tôi được nhìn thấy Văn Lâm lần cuối, tôi ghét chị ta.

“Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn muốn biết Văn Lâm qua lại với một người như thế nào, hóa ra chỉ là một cô gái bán quần áo lót.” Chị ta cười khinh bỉ.

Tôi không định tranh luận hơn thua với chị ta.

“Văn Lâm đúng là đồ ngốc, đó chỉ là con đàn bà gặp dịp thì chơi mà thôi, thế mà lại cầm hai trăm tám mươi ngàn đồng đi mua nhà cho nó.” Chị ta lắc

đầu nói.

Sao chị ta lại biết được chứ?

“Tài khoản của anh ấy thiếu đi hai trăm tám mươi ngàn đồng, cô tưởng tôi không biết sao? Tôi biết từ lâu lắm rồi kìa.” Chị ta đắc thắng nói.

“Chị muốn thế nào?” Tôi hỏi.

KIỆP NÀY EM TỪNG CÓ ANH

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 33

“Chẳng may tôi lại phát hiện thấy tấm chi phiếu mà cô viết trả anh ấy trong ví, nói cho cô hay, chính tôi đã đi đổi nó thành tiền mặt. Khoản tiền đó vốn là của anh ấy, nhưng tương lai sẽ là của tôi.” Chị ta lại nở nụ cười đắc thắng.

Tôi đã đoán trước chính là chị ta, Văn Lâm nói anh lúc nào cũng để nó trong ví, chính chị ta đã lục ví sau khi anh ấy chết.

“Cô có biết vì sao tôi hỏa táng anh ấy không?” Chị ta hỏi tôi.

“Tôi không muốn anh ấy có mồ mả, đáng lẽ bình tro cốt cũng nên để trên chùa, nhưng tôi đã không thèm màng đến những lời phản đối của tất cả mọi người, đem bình tro cốt ấy về nhà. Chẳng phải vì tôi không nở rời xa anh ấy. Cô có biết nguyên nhân chính là gì không?” Chị ta bước tới trước mặt tôi, cơ thể dường như dán sát vào tôi, nhìn tôi chăm chăm nói. “Tôi không muốn để cô có cơ hội đến thắp hương khấn vái anh ấy. Anh ấy là chồng tôi, chết cũng là chồng của tôi.”

Chị ta cay độc nhìn tôi cười khẩy.

“Chị thật tàn nhẫn.”

“Tàn nhẫn ư?” Chị ta cười khẩy mấy tiếng rồi nói tiếp. “Là ai đối xử tàn nhẫn với ai chứ? Anh ấy chết rồi tôi mới có thể có được anh ấy.”

“Chị tưởng vậy sao?” Tôi hỏi ngược lại.

Đột nhiên chị ta cởi bỏ áo khoác và bộ đồ trên người, duy nhất chỉ còn lại bộ đồ lót màu đen, dường như lỏa thể trước mặt tôi.

Khuôn ngực của chị ta rất nhỏ, cơ bắp hai cánh tay đều đã nhão, bụng to rõ rệt, bắp đùi rất lớn, nhìn cơ thể chị ta không có một chút hấp dẫn nào cả. Tôi không ngờ người vợ của Văn Lâm lại sở hữu một thân hình như vậy.

“Có phải tôi không bì được với cô không?” Chị ta gằn giọng hỏi tôi.

Tôi không trả lời.

“Vì cô mà anh ấy muốn ly hôn cùng tôi. Chúng tôi đã ở bên nhau mười tám năm rồi, đều là mối tình đầu của nhau. Anh ấy từng yêu tôi, nhưng đã không còn yêu tôi nữa, tất cả đều vì cô!” Chị ta sẵn tới cởi áo khoác của tôi.

Tôi tóm lấy tay chị ta, hỏi lớn. “Chị định làm gì?”

“Cô cởi quần áo ra, cởi ra... tôi sẽ trả lại hai trăm tám mươi ngàn ấy cho cô! Cô muốn nó, đúng không?” Chị ta hùng hổ dùng tay kia kéo mạnh tay áo của tôi. “Tôi muốn xem xem cô có gì mà hấp dẫn Văn Lâm, cởi ra ngay!”

Tôi cởi hết áo sơ mi và váy, trên người chỉ còn bộ đồ lót màu trắng, đứng thẳng trước mặt chị ta.

Chị ta nhìn bộ ngực cao vút của tôi, không nói một lời nào. Tôi đã hoàn toàn đánh bại chị ta.

“Chẳng qua chồng tôi cũng chỉ vì mê mẩn cơ thể của cô mà thôi! Anh ấy muốn phát tiết, vì dù sao anh ấy cũng chỉ là một người đàn ông.” Chị ta sỉ nhục tôi.

“Nếu chỉ muốn phát tiết, anh ấy đã không ở bên tôi những năm năm. Anh ấy từng yêu chị, nhưng trước khi chết anh ấy đã nói yêu tôi, trước khi chết

một hôm anh ấy còn hỏi tôi có yêu anh ấy không.” Tôi ngạo nghễ nói với chị ta.

Bỗng chị ta cười lớn. “Tiếc thay anh ấy đã nhìn nhầm người, chỉ vì hai trăm tám mươi ngàn mà dám cởi bỏ quần áo trước mặt tôi, chẳng qua cô cũng chỉ yêu tiền của anh ấy mà thôi! Được, giờ tôi viết chi phiếu cho cô, coi như chi phí đã ngủ cùng chồng tôi năm năm vừa qua.” Cô ta cầm túi xách lên.

“Tôi không định lấy lại hai trăm tám mươi ngàn đó, tôi làm vậy là để trừng phạt chị đã không để cho tôi đến viếng anh Văn Lâm.” Tôi mặc quần áo, nói tiếp. “Nếu như anh ấy có thể sống lại, tôi tình nguyện nhường anh ấy lại cho chị. Yêu một người, có nghĩa là không nên chiếm hữu người đó. Anh ấy là một người đàn ông vô cùng, vô cùng tốt, chỉ tiếc anh ấy lại ra đi mãi mãi, không bao giờ còn có thể quay trở lại nữa.”

Chị ta bỗng khuyu xuống đất khóc nức lên đau đớn.

Cả người chị ta run lấy bầy. Đột nhiên tôi thấy mềm lòng, cầm áo chị ta lên khoác vào người chị ta.

Chị ấy cũng là người bị hại.

Tôi bước ra khỏi phòng thử đồ. Sao tôi lại có thể mạnh mẽ đến vậy? Nếu Văn Lâm còn ở bên cạnh tôi, nếu chuyện hôm nay xảy ra, chắc hẳn tôi sẽ không thể chống đỡ nổi. Nhưng anh không còn rồi, không còn ai có thể che chở, bảo vệ, khoan dung tôi như anh, chính vì thế tôi biết mình phải mạnh mẽ.

Chị ta mặc quần áo, rồi đi thẳng ra khỏi cửa hàng. Tôi nhìn theo bóng dáng chị ta mãi đến khi mất hút trong dòng người tấp nập qua lại.

Tôi bước vào phòng thử đồ, quỳ xuống đất, thu dọn chiếc áo lót mà chị ta chưa hề thử. Trái tim tôi bỗng dấy lên cơn chua xót tột độ, nỗi chua xót ấy

lan xuống cả đôi bàn tay, đôi bàn chân của tôi nữa, nước mắt bỗng như được mở công tắc, không kìm nổi cứ tuôn ra ào ạt. Từ sau khi Văn Lâm mất đi, tôi chưa từng được khóc một trận nào cho thỏa, tôi những tưởng khi người ta đau khổ nhất họ sẽ khóc, nhưng hóa ra không phải, khi đó, họ sẽ không khóc.

Anh ra đi quá đột ngột, nỗi đau thương của tôi bỗng biến thành sự thù hận. Tôi hận anh đã bỏ rơi tôi. Tôi tự nhủ với mình rằng, có lẽ nếu như anh không yêu tôi đến thế, chắc tôi sẽ không đau lòng vì anh đến vậy. Nhưng hôm nay, chính vợ anh ấy đã nói rằng, anh từng đề nghị ly hôn, quả thật anh đã từng muốn sống cùng tôi, thậm chí sống cùng tôi đến lúc đầu bạc răng long. Từ trước đến giờ tôi không tin anh, cho rằng anh luôn kiếm cớ kéo dài mọi chuyện, tôi không tin anh dám nói đến hai chữ đó. Tôi đã hiểu lầm anh. Hiểu lầm một người đàn ông tình nguyện trả thay cho tôi mọi giá. Nếu có thể để anh sống lại, tôi tình nguyện mong anh sống mà không yêu tôi nhiều đến thế.

Tôi khóc thành tiếng thật to, anh liệu có nghe thấy không nhỉ? Liệu anh có nghe thấy tôi đang sống trong sự giày vò, hối hận khi không trả lời câu hỏi của anh không? Lúc này tôi không nên đối xử như vậy với vợ của anh ấy, đáng lẽ tôi nên cầu khẩn chị ta để tôi được nhìn thấy tro cốt của anh một lần. Sao tôi lại phô trương, khoe mẽ đến vậy chứ? Anh từng nói đùa rằng, vợ mình sẽ biến anh thành đồng thịt xay. Chị ta không làm vậy, chỉ biến anh thành tro bụi mà thôi. Tình yêu của anh dành cho tôi sớm đã hóa thành cát bụi của hồng trần.

Cứ mỗi chủ nhật, tôi lại đến Lục Điền viên để thăm Cherbourg.

Nó lớn rất nhanh, đã không cần phải uống sữa nữa. Hình như nó cũng biết nhận ra người - nó nhận ra tôi.

Chủ nhật tuần này, Du Dĩnh và Từ Ngọc cùng tôi đi thăm nó.

“Đại Hải trở về rồi.” Du Dĩnh nói với tôi.

“Thật không?” Tôi mừng thay cho cô ấy.

“Tôi qua anh ấy trở về, nói còn mấy bộ quần áo chưa đem đi, nên giờ về lấy, sau đó ở lại không đi nữa.” Du Dĩnh kể.

“Nếu cậu không muốn thì anh ấy làm sao dám lì ở lại không đi chứ?” Từ Ngọc trêu Du Dĩnh.

“Anh ấy nói gì với cậu?” Tôi hỏi Du Dĩnh.

“Anh ấy không nói gì cả, chỉ có tớ nói với anh ấy mà thôi.”

“Cậu nói với anh ấy?”

“Tớ nói tớ yêu anh ấy.” Du Dĩnh đỏ mặt nói.

“Cuối cùng cậu cũng nói câu này sao?” Tôi không tin nổi.

“Tớ yêu anh ấy mà, việc gì phải giấu chứ?”

“Hắn là Đại Hải cảm động lắm?” Tôi tò mò.

“Vì thế anh ấy mới ở lại không chịu đi.” Du Dĩnh cười tươi.

“Anh ấy cắt đứt với Từ Lệ rồi chứ?” Từ Ngọc hỏi Du Dĩnh.

“Anh ấy nói cắt đứt rồi. Thật ra tớ cũng có một phần trách nhiệm ở trong chuyện này. Từ trước đến giờ tớ chưa từng thử tìm hiểu thế giới nội tâm của anh ấy. Tớ luôn cho rằng mình hiểu anh ấy, nhưng hóa ra không phải. Anh ấy yêu tớ nhiều hơn tớ yêu anh ấy. Nếu không phải chuyện Văn Lâm xảy ra, có lẽ tớ vẫn không chịu nói với Đại Hải rằng tớ yêu anh ấy. Hóa ra khi bạn yêu một người, bạn nên để người đó biết, vì biết đâu một ngày nào đó bạn sẽ vĩnh viễn mất đi người đó.” Du Dĩnh nói.

“Đúng vậy.” Tôi đồng tình.

“Tớ xin lỗi, tớ không cố ý nhắc đến chuyện ấy.” Du Dĩnh nói.

“Không có gì đâu, điều duy nhất tớ hận chính là ông Trời đã cho chúng tớ năm năm - quãng thời gian ấy quá ít ỏi, tớ tình nguyện lãng phí cả cuộc đời này cho anh ấy.”

“Có được một người đàn ông tốt như thế, tớ cũng tình nguyện.” Từ Ngọc nói.

“Vì anh ấy, cậu phải chăm sóc bản thân mình thật tốt đấy nhé.” Du Dĩnh nói.

“Tớ có thể làm được mà.” Tôi ngược mặt lên trời. “Anh ấy sẽ đi theo phù hộ cho tớ.”

“Giờ cậu có thể suy nghĩ đến anh chàng Trần Định Lương được chưa?” Từ Ngọc hỏi tôi.

“Lâu lắm rồi tớ không gặp anh ta, và chưa bao giờ để anh ta vào ghế dự bị cả.” Tôi nói.

Để Trần Định Lương thay thế Văn Lâm - đó là điều không bao giờ có thể, không có một người đàn ông nào trên thế giới này có thể thay thế được anh ấy.

Đúng chiều hôm sau buổi nói chuyện của chúng tôi có nhắc đến Trần Định Lương, tôi gặp anh ta ở một cửa hàng bán rượu khu Trung Hoàn.

“Châu Nhị, lâu lắm không gặp cô rồi.” Anh ta hồ hởi.

“Trùng hợp quá, lại có thể gặp ở chỗ này.” Tôi chào.

“Chúng ta đến tỉ lệ 1/365 còn gặp được, gặp nhau ở chỗ này thì có gì kỳ lạ chứ!” Anh ta vẫn chưa quên duyên phận của 1/365.

“Ừm, đúng thế.” Tôi gật gù.

“Tôi đã được nghe chuyện của cô rồi. Thật đáng tiếc.” Trần Định Lương chia sẻ với tôi.

“Từ Ngọc nói cho anh hả?”

Trần Định Lương gật đầu.

“Tôi rất yêu anh ấy.”

“Tôi có thể thấy điều đó.” Trần Định Lương nói. “Mỗi một người trong chúng ta đều giày vò, đau khổ vì tình yêu.”

Thấy tôi đang cầm chai rượu vang năm 1990, anh ta hỏi. “Cô cũng uống rượu à?”

“Tôi thích mua rượu vang 1990, bởi tôi và anh ấy gặp nhau đúng vào năm này.” Tôi nói.

Từ sau khi Văn Lâm chết, tôi bắt đầu mua rượu vang của năm này, dần dần nó trở thành một sự ủy thác về tinh thần. Chai hôm nay tôi mua là chai thứ ba.

“Năm 1990 là một năm rất tốt.” Trần Định Lương nói với tôi. “Rượu vang của năm này rất đáng để cất giữ, trong sách có nói vậy đấy.”

“Thế thì tôi quả thật quá may mắn.”

Tôi đã sưu tầm được tất cả mười một chai rượu vang Pháp 1990. Trần Định Lương nói đúng, năm 1990 đúng là một năm tốt đẹp, nho được mùa,

giá cả rượu vang của năm này không ngừng tăng cao, sắp đắt đến nỗi tôi không thể mua nổi nữa, chỉ có thể cố gắng mỗi tháng mua một chai.

Rồi mùa xuân cũng qua đi. Tôi trồng cà chua trên khoảnh đất mà Văn Lâm để lại cho tôi. Cherbourg phụ trách việc canh tác, chú ta đã được một tuổi, cơ thể rất khỏe mạnh. Cà chua trên khoảnh vườn chúng tôi vừa to vừa đỏ, tôi tặng Du Dĩnh và Từ Ngọc rất nhiều, tặng cả cho Jenny và Anny nữa. Cà chua do chính tay mình trồng hình như ngon đặc biệt hơn cả. Đại Hải và Du Dĩnh cũng kêu muốn mua một khoảnh đất ở đó để được tự tay trồng rau cho mình.

Hôm nay Từ Ngọc đến tìm tôi, cô ấy nói có đồ muốn đưa cho tôi.

“Cái gì thế?” Tôi hỏi.

“Mở ra thì biết.”

Tôi mở giấy bọc ngoài ra, bên trong là một khung ảnh. Trong khung ảnh là một thứ giống như con ong, nhưng lại không giống ong, nó có chân, đôi cánh như đá quý, rất rực rỡ.

“Đây là bản mẫu xét nghiệm của chim ruồi, chẳng phải trước đây cậu nói muốn có nó hay sao?”

Đó là chuyện rất lâu rồi mà.

“Cậu tìm được ở đâu thế?”

“Vũ Vô Quá đưa cho tớ đấy.”

“Cậu và anh ấy tái hợp rồi à?”

“Tớ và anh ấy không bao giờ có thể về với nhau được nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp nhau.” Từ Ngọc nói.

Tôi tỉ mỉ ngắm con chim ruồi đã bị chết nhiều giờ và bị biến thành mẫu xét nghiệm. Nó là loài duy nhất có thể bay lùi, nếu mọi chuyện đều có thể trở về trước thì tốt biết bao. Như thế Văn Lâm sẽ trở về bên cạnh tôi, sẽ lại ôm lấy tôi, trao cho tôi hơi ấm. Và như thế, tình yêu của chúng tôi cũng sẽ giống như chim ruồi, là duy nhất trên thế gian này.

Tôi cầm mẫu xét nghiệm chim ruồi về nhà, và mua chai rượu vang Pháp 1990 thứ mười hai. Hôm nay là ngày lập đông, rét nhất từ trước đến giờ, chỉ có sáu độ C. Tôi vùi mình trong chăn nghe I will wait for you. Lâu lắm rồi tôi không dám nghe bài hát ấy, kể từ ngày Văn Lâm mất.

“Cộc cộc cộc...” Có ai đó gõ cửa sổ phòng tôi. Tôi lật bức tranh ghép Bầu trời Cherbourg ra, bên ngoài không có một bóng người. Tôi mở toang cửa sổ, gió thổi tràn đến buốt thấu xương. Bên ngoài không có ai, tôi nhớ Văn Lâm thường nói với mình rằng. “Anh mãi mãi không bao giờ rời xa em.” Lần cuối cùng anh xuất hiện, cũng chính trong một đêm trường giá lạnh, ngoài cửa sổ.